Oana Stoica-Mujea

Stăpânul - Răpirea zeilor

Pentru omul modern, bombardat de afluxul informațional, lumea nu pare mai mare decât monitorul unui ecran de calculator, iar cele mai îndepărtate locuri nu-s mai departe de un click de „şoarece“. Pe cât orizontul informațional tinde să acapareze mintea, pe atât spațiul parcă încorşetează, făcând spiritul să cerşească puțin mai multă lumină... Numai că mintea, veşnic trează şi neastâmpărată, ştie că e imposibil ca la marginea pământului şi a universului să se termine totul. Simte, deopotrivă cu inima, că putem naşte, din, în şi pentru noi, alte şi alte universuri, hrănindu-ne foamea de nevăzut, de fantastic.

Stăpânul pare o poveste dar nu este o simplă poveste e o proză vie, incitantă, care te îndeamnă să afli mereu şi mereu continuarea.

Cei neinițiați vor găsi în Stăpânul o poveste frumoasă, care se toarce episod cu episod, palpitant şi din ce în ce mai alert, mai vulcanic. Cei inițiați vor găsi simboluri adânci, puternice inflexiuni în cultura şi cultul mai tuturor popoarelor dispărute, din Orient până-n America Latină, din nordul vikingilor în sudul Olimpului. Onirícul este cheia întregii povestiri, pentru că e însuşi secretul accederi în lumile create pe care cititorul le va descoperi pas cu pas.

Stăpânul este o trilogie bazată pe magia unei lumii fantastice în care se nasc vrăjitori, personaje fantastice, de poveste şi mai presus de toate

redescoperim zeii. Zeii ale căror poveşti s-au pierdut odată cu evoluția popoarelor.

Personajele principale sunt conturate cu atenție, fiecare având părți bune şi rele. Ca orice roman fantasy şi-a creat intriga vorbind despre generalitatea dorinței de putere şi lupta împotriva asupririi şi a nedreptății. Tematica este vastă, având în centru tema tradițională a luptei dintre Bine şi Rău, o temă centrală a fantasy-ului. Lumea este formată de fapt din patru „lumi": lumea vrăjitorilor, cea a fanteziei, lumea poveştilor şi lumea zeilor, fiecare cu specificul ei. Astfel, tramalii nu pot exista decât în lumea fanteziei, iar personaje legendare ca Hansel sau Pinocchio nu pot fi găsiți în altă parte decât în lumea poveştilor.

Multitudinea de motive şi personaje mitologice (Anu, Zeus, Tenayuca) sunt îmbogățite cu amintirea unor prezențe din poveştile pentru copii precum: Albă-ca-Zăpada. Aceste elemente nu fac parte din literatura fantasy însă îşi găsesc locul cu uşurință trecând granițele genului şi căpătând un accent puternic.

Acțiunea se desfăşoară însă pe alte planuri, fiind foarte alertă, fără să lase prea mult loc descrierii sau scenelor lente în care nimic important nu se petrece. Romanul abundă astfel de transgresiuni prin care se vrea doar cumunicarea momentelor importante.

Primul volum al trilogiei introduce cititorul în lumi necunoscute, fiecare având frumusețea şi secretele ei. Celelalte două volume descoperă alte lumi, însă subiectul se întinde şi spre personaje isorice, ca: Alexandru Cel Mare sau Regele Minos al Cretei. În volumul al doilea, Seceta, regele Minos joacă un rol important în aflarea unui secret existențial, iar Alexandru Cel Mare le lasă personajelor diverse indicii pentru rezolvarea misterului.

Capitolul I

ÎNCEPUT DE POVESTE

Pe vremea când Dumnezeu era singur în galaxie, s-a gândit: de ce nu ar face o ființă după chipul şi asemănarea sa? Şi aşa a făcut. L-a făcut pe Adam. Dar şi el era singur. Atunci Dumnezeu s-a gândit să-i aducă o femeie, care să aibă grijă de el. Aşa cum ştim cu toții, Eva a încălcat porunca, ducându-l şi pe Adam în ispită. Aşa că Dumnezeu i-a alungat pe cei doi din rai şi i-a trimis pe pământ. Aşa a evoluat (sau involuat?) omul.

Omul a inventat legenda, multe dintre ele au făcut înconjurul pământului. Unele au vorbit despre zei, altele despre vrăjitori sau despre alte personaje fantastice.

Unii s-au întrebat dacă aceste poveşti au fost sau nu reale. S-a spus au şi descoperit aceste lucruri, dar nu le-au comunicat mai departe. Au existat documente care să ateste sau să conteste veridicitatea acestor legende. Ce e adevărat şi ce nu? Cine ştie? Cineva spunea că scriitorii frații Grimm ar fi unii din cei care ştiau adevărul şi se mai spune că acest adevăr ar exista în poveştile lor. Oare cât de adevărat este? Nimeni nu poate şti. Doar ei. Sau poate că totul a fost în imaginația şi nevoia oamenilor de-a visa.

Dar, oare, nu visele ne întregesc viața? Poate că din vise se naşte speranța şi, după cum bine ştiți, speranța moare ultima. Atunci când Pandora a deschis cutia, a scos din ea toate relele din lume dar, totuşi, a rămas speranța. Cu toate acestea, există oameni care nu mai au speranță. Oare cum a murit? Oare oamenii au uitat să mai viseze, au uitat să mai spere sau, pur şi simplu, au uitat să se mai bucure de viață? Poate că au uitat. Viața, uneori, ne poate dezamăgi şi atunci, dacă nu suntem suficient de puternici, uităm să ne mai bucurăm de micile plăceri. Dar cum să te bucuri de ele, dacă nici acestea nu mai există? Cât poate fi de mizeră şi de josnică o viață de om? Oare cât de mult îi mai bucură poveştile pe oameni, sau câți dintre ei le mai citesc măcar? Cineva îmi spunea odată că poveştile fraților Grimm erau adevărate. Bineînțeles, erau mult mai fioroase şi mai dure, genul de poveşti pe care nu le putea citi un copil. Atunci nu am crezut în veridicitatea acestora, dar, după ce am aflat această istorioară, mi-am dat seama că toate poveştile au un sâmbure de adevăr, altfel nu s-ar putea.

Aşa s-a întâmplat şi cu profesorul Ken Rogers, un profesor de țară dintr-un mic sat belgian. Toată această poveste s-a petrecut în zilele noastre, cu câțiva ani în urmă. Micul sat era de-o frumusețe nemaivăzută până atunci. Oamenii care locuiau în acest colț de rai nu erau tocmai oameni ca toți ceilalți, aveau anumite puteri şi unii aveau chiar înfățişări ciudate.

Aşa cum spuneam, satul era foarte frumos şi chiar modern. Pe străzile lui mari se puteau observa două tramvaie, ce-i drept de epocă, tramvaie care erau date dispărute de mulți ani.

Tramvaiul 137 se spunea că este unul magic şi că aici visele devin realitate. Casele erau construite în stilul vechi, unele erau frumoase şi impunătoare, altele erau mici şi mai sărăcăcioase. Satul era aşezat la poalele unui munte şi, cu toate astea, aici era mereu cald.

Satul era împărțit în două. Într-o parte exista atât zi, cât şi noapte, aşa cum este normal. În cealaltă parte însă, exista doar noapte, aici ziua s-a arătat cu mult timp în urmă. În acest sat existau doar şaptezeci de familii, de aici ne dăm seama ca toți se cunoşteau între ei. Dar să vorbim puțin despre cel ce mi-a spus această minunată poveste.

Profesorul Ken era unul dintre acei oameni fără o structură fizică bine definită, avea înălțime medie, era slăbuț şi tot timpul cu nişte ochelari mai mari decât fața lui, aşezați pe nas. Om blând, iubea meseria de profesor şi iubea copiii. Ken preda „Istoria Literaturii" pentru copiii țăranilor din Grossville.

Satul Grossville era aşezat la granița dintre realitate şi fantezie. Oamenii ştiau acest lucru, dar nimeni nu a încercat vreodată să-i treacă pragul. Profesorul a studiat acest fenomen şi îşi dorea din ce în ce mai mult să pătrundă dincolo. Dar, deocamdată, vom lăsa deoparte acest fapt şi ne vom ocupa puțin de oamenii din sat.

Ca în orice sat, primarul este cel mai important om, dar aici primarul nu este un om obişnuit, el este de dincolo, adică din cealaltă parte a lumii. Primarul, Orson Smith, este de fapt un eldoin, adică jumătate om şi jumătate felină. Partea omenească a lui Orson, cea de la brâu în sus, este destul de proeminentă, trupul este masiv şi bine făcut, iar capul seamănă cu al unui copil pus pe şotii, cu ochii jucăuşi, de un albastru intens şi cu părul mai galben decât însuşi soarele. Cealaltă parte seamănă foarte bine cu trupul unei pantere.

Eldoinul nu vorbea niciodată de lumea din care provenea, tot ceea ce ştiau oamenii era că a fost alungat din tărâmul fanteziei în urmă cu o sută de ani şi de atunci a devenit primar în Grossville. Un alt personaj locuitor al acestui tărâm este negustorul satului, Ginn Dark; acesta este omul care face tot timpul călătorii şi înfruntă tot felul de primejdii, sau cel puțin aşa spune el. Ginn este singurul om care a mers mai departe de acel sat, el este negustorul şi singurul care se duce la târg pentru a face negoț. Este scund, grăsuț şi cu ochii cât cepele, dar totodată un om bun şi un tată minunat. Acesta are şase fete şi trei băieți pe care îi creşte cu mult drag şi interes de când i-a murit soția. Fetele lui Ginn sunt tot negustorese, dar singurul negoț pe care îl fac este în sat. Ginn îşi pregăteşte fetele pentru a-l urma atunci când el nu va mai fi. Băieții negustorului, în

schimb, sunt fierari; oricât încercase bărbatul să-i facă neguțători, nu izbutise, aşa că i-a lăsat să-şi urmeze drumul. Cea mai mare dintre fiice, Anu, este căsătorită cu preotul satului. Sătenii spun că ar fi cea mai frumoasă făptură din sat, combinație între înger şi demon, o frumusețe răpitoare şi, totuşi, demonică.

Anu are în jur de douăzeci şi patru ani, este blondă ca aurul şi mlădioasă ca o salcie. A vrăjit mulți bărbați cu frumusețea ei orbitoare, ba chiar se mai spune că, pe lângă frumusețe, deține şi o inteligență sclipitoare. Mulți oameni presupun că Anu este fata unei ființe de dincolo, dar acest lucru nu s-a adeverit niciodată şi nimeni nu l-a întrebat pe tată.

Anu este căsătorită cu preotul satului, Mateus First, despre care se zvoneşte că ar fi un om rău şi fără scrupule. Preotul e un om de vreo 40 ani, poartă o barbă lungă, ochii îi sunt de culoarea nopții, iar chipul îi e tot timpul ursuz. Mateus este înalt, cam de un metru optzeci, şi voinic cât zece. Se zvoneşte că şi el vine din lumea de dincolo, deoarece nimeni nu a văzut-o pe mama acestuia aducând pe lume vreun prunc.

Grossvill-ul, aşa micuț cum pare, este plin de oameni. Am omis o groază, cum ar fi brutarul Deen, soția acestuia, Denise, şi cei trei băieți ; moaşa satului, Andona, şi pe soțul ei, Call; cârciumarul Drink şi frumoasa lui soție, Marie, nici ea nu făcea parte din lumea aceasta, dar, spre deosebire de primar, este om. Nici ea nu vorbea prea mult de lumea ei, aşa cum n-o făcea nici primarul. Ar mai fi o groază de oameni de cunoscut, pe care, probabil, îi vom cunoaşte pe parcurs. Şi totuşi, mai este un personaj important în povestea noastră, anume Pandora, acea Pandora care a fost păcălită de Zeus şi a deschis cutia nenorocirilor. Pandora, care locuieşte în satul oamenilor de peste un veac, acum bătrână, este cea care îi învață pe copii despre greci, despre istoria şi literatura acestora, despre zei şi oameni, despre multe alte lucruri interesante.

Cam aşa începe povestea noastră într-un mic sătuc din Belgia, rupt de lume şi de realitate, un sat de care puțini oameni au auzit, iar cei ce au ajuns acolo nu s-au mai întors niciodată, şi nu ştim dacă li s-a întâmplat ceva rău ori s-au stabilit în acel colțişor de rai.

Când mi-a relatat povestea, profesorul Ken mi-a spus că satul despre care vă vorbesc este unul dintre cele mai frumoase colțuri de pe pământ. Spunea că apele sunt mai limpezi decât cerul şi iarba mai verde decât verdele, vitele sunt de două, poate de trei ori, mai mari decât cele pe care le ştim noi, iar culturile cresc de pe o zi pe alta. Mai spunea şi că oamenii nu cunosc ura sau minciuna şi că toți sunt o mare familie ce se ajută la bine şi la greu.

Capitolul II
PROFESORUL

Era o dimineață frumoasă de mai în satul Grossville, majoritatea lucrau la munca câmpului, alții se ocupau cu treburile lor zilnice: brutarul cocea pâinea, pentru ca oamenii săaibă ce mânca atunci când se întorc de la câmp, preotul începea slujba de dimineață, rugându-se pentru o recoltă bogată, iar cei mai mici se înghesuiau pe aleea ce ducea spre şcoală. Aceasta era aşezată pe malul unui lac, ceea ce-i dădea un aer somptuos şi liniştitor. În şcoala din Grossville nu învățau doar preşcolarii, ci şi copiii mai mari, de vârsta celor care fac liceul. În ciuda aspec tului său îngust, şcoala era foarte mare. Aici, în fiecare dimineață, se adunau câteva zeci de copii, căci satul era plin, forfotindu-se şi dându-şi brânci pe aleea îngustă. Ca în fiecare dimineață, la şcoală era zarvă şi gălăgie, care mai de care urla mai tare, râzând sau dându-şi ghionturi.

Pentru copiii mari, prima oră începea cu doamna profesoară de canto Alice Brunn, o femeie între două vârste, cu fața trasă, slabă şi cu vocea pițigăiată. Profesoara Alice era una dintre cele mai severe şi cele mai ciudate creaturi lăsate pe pământ de Dumnezeu. Ceea ce am omis este faptul că şi domnia sa era din cealaltă lume. Nu locuia în micuțul sat şi venea aici pentru a-şi ține orele de canto. Ar mai trebui să vă spun că cei mai mulți profesori erau din lumea de dincolo, ba chiar şi câțiva elevi. Aceştia nu aveau voie să vorbească despre lumea lor, cum nici săteni nu aveau voie să viziteze acest colț.

Dar să revenim la profesoara Alice. Aceasta, în fiecare dimineață, venea în sătucul nostru, aşa cum am mai spus, pentru a preda. În această zi minunată, profesoara părea mai mohorâtă ca niciodată. Mergea hotărâtă spre intrarea cadrelor didactice, cu o falcă în cer şi una în pământ, aruncă, pe măsuța din bambus din cancelarie, ceva ce semăna cu un ziar. Toți au rămas surprinşi şi se uitau la ea cu un semn de întrebare. Profesoara a început să tune şi să fulgere:

– Uitați-vă şi voi ce poate scrie nenorocita aia!

Toți o priviră mirați, fără să ştie ce se întâmplă. Dar profesoara continuă, de parcă ei nici nu ar fi existat:

– Cum poate o ființă aşa josnică să mă critice pe mine, care predau de două secole şi ceva, pe când ea de-abia s-a născut?! M-am săturat de nenorocita asta, o să cer Consiliului Celor Înalți să o pună la punct! Cum poate ea, un nimeni, nici măcar nu are o putere specială, să mă acuze pe mine de incompetență, când ea nici nu ține pixul în mână atunci când scrie prostiile astea, ci îi dictează unei „secretare”, cum? Şi a ieşit pe uşă tot aşa cum a intrat, adică val-vârtej, lăsându-i pe ceilalți cu gura căscată. Toți profesorii au plecat la

clasele lor, mai puțin profesorul Ken, care a observat că Alice şi-a uitat ziarul pe măsuța din bambus.

Acesta s-a uitat în stânga şi în dreapta, pentru a se asigura că nu mai e nimeni, apoi a ridicat uşor ziarul şi a citit titlul mare: „PROFESOARA ALICE BRUNN E PREA INCOMPETENTĂ PENTRU A LUCRA LA ŞCOALA SPECIALĂ GOODS“, apoi a aruncat o ultimă privire spre titlul ziarului: „INCHIZITORUL“. Acesta era singurul lucru pe care îl văzuse din lumea de dincolo. Ken lăsă ziarul acolo unde îl găsise şi se îndreptă spre sala unde preda.

*

Sala în care intră profesorul Ken era mică şi prăfuită. Găsi acolo vreo 15 copii mari, ce țipau cât îi ținea gura. Unul dintre ei era nepotul primarului, prin urmare şi acesta eldoin. Jimm, căci aşa îl chema pe eldoinul nostru, era un copil tare neastâmpărat, nici măcar prezența profesorului nu îl făcea să se potolească.

Bărbatul îi aruncă o privire plină de subînțeles pe sub ochelarii săi mari şi, în cele din urmă, Jimm se potoli. Profesorul îşi drese vocea, scoase din geanta sa mare o carte şi se adresă elevilor:

– Astăzi vom începe un nou capitol, şi anume „LITERATURA POPULARĂ“. Ştiu că satul nostru nu e prea bogat într-o astfel de literatură, dar vom învăța şi noi de la alții... Profesorul şi-a mai dres vocea încă o dată... Bun, acum toată lumea să deschidă cărțile la pagina 303.

În timp ce elevii se conformau, se auzi o voce suavă din spatele clasei:

– Povestiți-ne cum e, vă rugăm!

– Cum e ce? Din spatele clasei se ridică o fată înăltuță, cu bucle ca argintul, ochii mari, de un verde pătrunzător şi de o finețe îmbietoare.

Fata se numea Gina, era o semizână, adică un om mai frumos ca ceilalți şi cu anumite puteri. Mama ei era croitoreasa satului, Mona, şi se pare că atunci când era tânără, s-a îndrăgostit de un zân, iar mititica era rodul dragostei lor. Vocea din spatele clasei se auzi din nou:

– Cum e dincolo de satul ăsta, doar veniți de dincolo, nu-i aşa? Profesorul se încruntă, dar nu-i răspunse. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, acesta continuă lecția fără să dea vreun semn că ar fi auzit întrebarea.

În sfârşit, cucul anunță sfârşitul orei. Ken îşi strânse documentația şi porni spre cancelarie. Se aşeză pe un scaun mare, făcut tot din bambus, şi suspină adânc:

– Ce e, dragul meu? întrebă profesoara de animație, doamna Katt, Parcă ți-ar fi dat cineva cu ceva în cap...

– Aşa şi e, scumpă doamnă, şi surâse uşor. Gina mă tot întrebă, la fiecare oră, cum e dincolo. Nu înțeleg de ce nu îl întreabă pe Ginn, el se tot plimbă în afara satului. Eu nu îi pot răspunde, am amintiri mult prea dureroase din viața mea de dinainte.

Profesoara îl atinse pe umăr, ca şi cum l-ar fi compătimit:

– E doar un copil, nu mai pune atâta suflet, ignor-o şi gata! Spune-mi, mai ai ore?

– Mai am două la clasa 39, e cea mai cumplită clasă dintre toate – surâse voios... Dar îmi plac cei din lumea cealaltă, copiii sunt mai naivi şi mai spun câte ceva de pe acolo, şi râse iar voios, cred că e minunat...

– Ce e cu obsesia ta pentru cei de dincolo? Dacă era aşa minunat, nu i-ar mai fi trimis la şcoala noastră, nu crezi? şi făcu un gest de dispreț din mână.

Ken o privi pe ascuns, apoi răspunse:

– Vezi tu, draga mea, mă fascinează faptul că nu o cunosc, nu înțeleg de ce ei au voie aici şi noi nu avem voie acolo. Mai vezi tu, majoritatea copiilor de aici sunt ori semi-muritori, ori muritori de rând, copiii de rang înalt nu învață la noi. Toate astea mă pun pe gânduri, mai ales că am auzit că acolo s-ar fi ascuns zeii după ce oamenii i-au alungat... Am auzit că sunt vrăjitoare şi mii de personaje din basme... Aş vrea mai mult decât orice pe lume să ştiu cum e.

– Astea sunt prostii, dragul meu Ken.

– Prostii?! Atunci cum îți explici că majoritatea sunt nemuritori, sau cum îți explici puterile Ginei, ori vârsta primarului, care are 140 ani şi arată ca de 30? Cum?!

– A..., cucul a cântat... Trebuie să ne întoarcem la ale noastre, vom continua discuția în pauza următoare, şi profesoara plecă fără să mai spună nici un cuvânt, lăsându-l pe profesorul nostru îngândurat, dar totuşi fericit.

Ken părăsi în cele din urmă cancelaria, îndreptându-se entuziasmat spre clasa 39, „clasa specială“, cum i se mai spunea. Clasa specială numărul 39 era foarte mare, pereții verzui, iar în mijlocul clasei se putea distinge o pădure în miniatură, care apărea şi dispărea din când în când. Ken era unul dintre puținii profesori din sat care se încumetau să predea la clasa 39, cei mai mulți preferând să nu intre în contact cu cealaltă lume, vecină lor. Bărbatul se îndreptă spre catedra mult prea înaltă pentru el, apoi urcă pe un piedestal şi se instală comod pe scaunul mare şi impunător:

– Bună ziua! Azi am ceva cu totul special pentru voi... Profesorul aruncă o privire fugară asupra clasei compusă din vreo 30 de persoane... Astăzi vom studia despre zeii Greciei!

Un zumzet alarmant se auzi dinspre elevi. Ken îşi aruncă privirea asupra lor şi zâmbi mulţumit. Cum spuneam, astăzi vom învăţa ceva nou… Nu ştiu dacă în lumea voastră s-a vorbit vreodată despre zei sau dacă aţi auzit măcar de ei!

Un elev puţin ciufulit şi cu nasul coroiat îl privea uimit pe profesor. Băiatul, palid ca lumina lunii şi vizibil emoţionat, se ridică în picioare:

– Domnule profesor, nu vreau să par impertinent, şi parcă cu o ultimă forţă îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte, dar ştiţi, domnule, noi ştim totul despre zei, deci ar trebui să învăţăm altceva aici!…

Profesorul zâmbi, satisfăcut de intervenţia copilului ciufulit:

– Şi cam ce ştiţi voi despre zei, dacă nu te supără întrebarea mea? îşi exprimă curiozitatea profesorul, pe un ton uşor ironic.

– Domnule, trăim la mila zeilor de când ne-am născut. În lumea mea, dacă nu ai sânge pur, e foarte greu să te accepte ceilalţi, mai ales zeii… – şi copilul îi aruncă o privire destul de acră profesorului.

Ken se lăsă înfrânt de data aceasta: îşi dădu seama că nu are rost să încerce să afle mai mult. Oricum, obţinuse o informaţie preţioasă: ştia că în lumea de dincolo trăiesc zeii, aşa cum presupusese şi el.

Cu mii de ani în urmă, oamenii, sătui de asuprirea zeilor, îi alungaseră de pe acele tărâmuri. Toţi oamenii fuseseră încredinţaţi că aceştia dispăruseră complet de pe faţa pământului, dar el nu crezuse asta niciodată. Ştia că, dacă au existat cu adevărat, trebuiau să fie ascunşi undeva.

Acest elev i-a confirmat, fără să vrea, că zeii, despre care se credea că nu mai sunt, trăiesc şi în zilele noastre şi că nu li s-au schimbat deloc năravurile. Se dovedeau în continuare răi şi asupritori, mai ales cu muritorii, de care doar se foloseau, pentru bunăstarea lor.

Acum înţelegea de ce aceşti copii de dincolo preferau să înveţe la acea şcoală. În satul lor, oamenii se obişnuiseră cu chipurile ciudate sau puterile miraculoase ale celorlalţi. Sătenii nu îi priveau ca pe nişte ciudaţi, ba, din contră, îi tratau, de multe ori, mai bine decât pe semenii lor. Ceilalţi erau mulţumiţi de relaţia pe care o aveau cu oamenii, se simţeau ca acasă. De multe ori copiii de dincolo îşi petreceau şi vacanţele în rândul sătenilor.

Între cele două lumi existase întotdeauna o armonie ciudată: sătenii ştiau, chiar dacă nu văzuseră vreodată, că lumea de dincolo i-ar putea nimici, însă de atâtea secole ei trăiseră în perfectă armonie.

Nici unul dintre săteni nu a dat semn vreodată că ar vrea să ştie ce se află dincolo, în afară de profesorul Ken. Dar el nu era un sătean obişnuit, pentru că el nu se născuse în acel sat. Venea din lumea civilizată, aceea lume unde se foloseau maşina, televizorul, cuptorul, calculatorul şi multe altele despre care

aflaseră sătenii din poveştile lui Ginn. Sătenii nu aspirau la minunile tehnicii de care li se povestise, se mulţumeau cu traiul din satul lor.

Ora la clasa 39 decursese într-o armonie perfectă, iar cucul anunţă din nou sfârşitul unei noi ore. Profesorul se ridică tacticos, coborî de pe piedestal şi ieşi în goană, îndreptându-se spre cancelarie.

Spre surprindea lui, cancelaria era goală, încă nu apăruse nimeni. Ziarul doamnei Brunn se găsea tot acolo, pe măsuţa de bambus, aruncat parcă în silă. Profesorul îşi turnă o cană de ceai, când tocmai auzi un ţipăt din capătul holului. Se îndreptă grăbit într-acolo, să vadă ce s-a întâmplat. Când ajunse, o zări pe profesoara Brunn zăcând pe pardoseală. În câteva secunde îşi făcură apariţia şi alţi profesori, dar şi o mulţime de elevi. Un profesor de vreo 25 de ani o înşfăcă pe Alice şi se repezi cu ea la infirmerie. Ken îl urmă:

– Ce s-o fi întâmplat? Nu cred că a leşinat aşa, pur şi simplu.

– Cine ştie? O să ne spună ea când se trezeşte, dădu sentinţa profesorul cel tânăr, pe un ton vizibil speriat.

Pe tânăr îl chema Oreste şi era un dogmatin, adică un om normal, dar avea puterea de-a reţine 200 de cărţi pe oră şi de-a citi o carte impresionantă în mai puţin de 5 minute. Infirmiera, o femeie în vârstă, cu capul mare şi un păr roşu vâlvoi, încercă din răsputeri să o aducă la viaţă pe profesoară:

– Cred, domnilor, că nu pot face nimic, e mai presus de mine. Domnule Oreste, cred că va trebui să chemaţi un doctor de dincolo! Cine ştie, poate are vreo boală ciudată de-a voastră..., completă infirmiera, pe un ton nepăsător şi apoi îşi văzu de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Noi nu avem boli cu nimic mai ciudate decât ale voastre. Eu nu fac parte dintre vrăjitori, stimată doamnă, aşa cum bine ştiţi, şi nici profesoara Alice nu face parte din această categorie. Numai ei au boli ciudate! se supără el, părăsind infirmeria cu o trântitură a uşii, gest ce nu o deranjă deloc pe infirmieră.

Ken rămase singur lângă Alice. Înţelesese că infirmiera ştia totul despre lumea de dincolo. Ar fi vrut să o chestioneze ce ştie, dar realiză că ea nu îi va răspunde, ba chiar l-ar fi luat în derâdere.

*

Ziua aceea fusese destul de ciudată pentru micuţul sătuc. Nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva şi toţi se întrebau ce e cu profesoara Alice, ce preda la şcoala din Grossville de o jumătate de secol. Chiar dacă era mai aspră şi mai puţin sociabilă, totuşi avea un suflet bun. Îşi iubea meseria şi, mai presus de orice, iubea copiii, având chiar ea nu mai puţin de nouă. Alice nu făcuse rău nimănui niciodată, chiar dacă îl mai ameninţase pe unul sau pe altul, din când

în când. Nimeni nu ar fi avut un motiv serios să îi facă rău femeii. În satul lor, nimeni nu ura pe nimeni, chiar şi cei de dincolo erau aleşi în aşa fel, încât să nu strice bunăstarea comunității. Uneori, cei de dincolo erau mult mai omenoşi decât sătenii noştri, probabil şi pentru că ei erau mult mai nefericiți în lumea lor. Tot mai mulți din cei de dincolo se plângeau de viața de coşmar pe care o duc. Nu de puține ori îi auzise profesorul Ken şuşotind despre cât de asupriți sunt, ba de câteva ori auzise şi ceva despre lupta pentru putere.

Acum curiosul profesor era sigur că unii din cei ce se luptau pentru putere erau chiar zeii. Dacă poveştile despre zei erau adevărate, atunci Zeus nu s-ar fi lăsat învins nici în ruptul capului, mai ales că îi plăcea să conducă terorizând oamenii. De fapt, toți zeii îşi doreau ca oamenii să îi slujească şi să îi venereze numai pe ei.

Oamenii povesteau, dacă era adevărat, că ei munceau numai pentru zei, atunci când aceştia erau la putere. Se zvonea şi că Zeus le lua toate vitele, atunci când dădea vreo petrecere prin Olimp. Chiar mai mult, oamenii spuneau că zeii seduceau fecioarele luând diferite înfățişări. Dacă toate astea erau adevărate, Ken îi înțelegea pe oameni că îi urăsc pe zei. Însă ceva tot nu pricepea: dacă zeii ăştia erau aşa răi, de ce nu veniseră niciodată în satul lor? Aici erau şi fete frumoase şi vite din belşug. Chiar mic, satul era destul de prosper.

În timp ce profesorul se gândea la lumea de dincolo, pe uşa infirmeriei intră un bărbat mare, cu o claie de păr pe cap şi cu ochii mai mari decât toată fața. Ken îşi dădu seama imediat că trebuie să fie doctorul de dincolo. Acesta îi făcu semn să iasă. Profesorul plecă fără un cuvânt, dar nu ieşi de tot, ci se ghemui lângă un dulap imens, unde infirmiera îşi ținea ustensilele.

– Bună, draga mea Matti! Ce mai faci?

– Bună, Fillo! Ce să fac? Aşteptam să vină cineva. De ce au trimis un mago-doctor? se interesă femeia pe un ton nepăsător.

– Se pare că Alice a fost vrăjită de unul din netrebnicii ăia de vrăjitori proscrişi, cel puțin aşa crede Ministrul Magiei Negre, domnul Arthur. Aparent au fost probleme şi în celelalte sate unde ne mai ducem.... O ştii pe Miruna Rock, nu-i aşa? Infirmiera dădu afirmativ din cap. Ei bine, draga mea, a murit săptămâna trecută, în timp ce-şi făcea cumpărăturile în Rockville. Nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat, au auzit-o țipând şi au găsit-o leşinată. Au chemat toți doctorii, de toate națiile, în afară de mine, şi nimeni nu a descoperit ce are. Aşa că s-au gândit că vrăjitorii au făcut-o şi acum m-au chemat pe mine.

– Dar eu ştiam că Skelettro nu mai e acceptat de lumea vrăjitorilor, spuse infirmiera pe un ton cald. Să nu-mi spui că a revenit printre voi!?

– Nu, draga mea, Skelettro e închis de Hades în cea mai bine păzită închisoare, dar probabil că are şi el adepți sau – cine ştie?

– altcineva s-a trezit că nu are ce face.

– Nu ştiu ce să-ți spun. A..., exclamă uimit uriaşul, am găsit! E o vrajă de putrefacție! Nu-i nimic, în câteva secunde o dezleg.

Bărbatul rosti câteva cuvinte şi, ca prin minune, doamna Alice începu să prindă viață. Deschise ochii şi începu să țipe cât o ținea gura:

– A fost un gaap! A fost un gaap!

– Gata, Alice, linişteşte-te, acum e totul bine! Ştiu că a fost un gaap, numai lor le iese vraja asta atât de bine. Întrebarea mea e: ce vor gaapi de la tine?

– De la mine?! Ai înnebunit de tot, Fillo? Probabil vor să-i nimicească pe zei şi încep cu semi-zeii. Nu mi s-ar părea ceva ciudat din partea voastră... Mereu ați vrut să fiți la putere, sunteți nişte ființe josnice...

Şi profesoara, încă amețită de puterea vrăjii, se ridică şi trânti uşa după ea.

– Ce caracter minunat are Alice! Niciodată nu a suportat o discuție despre vrăjitori, şi bărbatul surâse amuzat.

– Nu-i nimic, dragul meu!... Hai mai bine să-ți dau un ceai şi să-mi mai povesteşti ce se întâmplă pe dincolo!

În timp ce cei doi se îndreptau spre bucătărie, profesorul Ken se furişă pe uşa ce duce spre hol. Văzându-se scăpat din infirmerie, acesta începu să îşi pună gândurile în ordine, când o zări pe Alice chiar în fața lui:

– Domnule Ken, nu vă mai furişați aşa după dulapuri! Dacă chiar vă interesează, vă aştept mâine la ceai şi o să vă spun câte ceva, de acord? Şi femeia plecă, fără să mai aştepte răspunsul.

Profesorul rămase în mijlocul holului, fără să poată scoate nici măcar un cuvânt, dar undeva, în adâncul său, simțea o fericire pe care nu o mai simțise până atunci. Cineva era dispus să-i vorbească despre lumea paralelă.

*

După o zi plină cum nu mai fusese de mult timp, în sfârşit Ken se afla în căsuța sa de la marginea întunecată a satului. Bătrânii satului spun că, în urmă cu câteva mii de ani în urmă, în Grossville trăiau numai cei de dincolo, în mare parte vrăjitori şi vârcolaci. Pe vremea aceea în sat primarul era un vârcolac, iar vrăjitorii nu erau mulțumiți de acest lucru. Într-o noapte, toți vrăjitorii s-au întâlnit şi au pus la cale asasinarea primarului, când a venit momentul să aleagă cum îi va fi sfârşitul acestuia.

Care mai de care s-au întrecut în vrăji şi blesteme. Vrăjitorii au început să se certe între ei, fiecare vrând ca vraja lui să fie cea care-i va curma viața vârcolacului. Tot certându-se ei aşa, au început să arunce vrăji unii asupra

celorlalți, până ce vrăjile s-au unit, cerul s-a înnegrit şi soarele a dispărut pentru totdeauna din aceea jumătate de sat. Numai la ora prânzului apărea soarele, pentru câteva minute, apoi dispărea din nou. Oamenii susțin că vrăjitorii au tot încercat să facă o contra-vrajă, dar nu au reuşit. Stăpânii lor, văzând ce ispravă au realizat, i-au luat în lumea de dincolo, satul revenindu-le oamenilor.

Lui Ken îi plăcea să spună povestea asta ori de câte ori avea ocazia. Îl fascina lumea de dincolo şi creaturile ce trăiau într-însa, era de-a dreptul euforic când se gândea la ce ar putea ea ascunde.

Profesorul se îndreptă către patul dublu din cămăruța mică de lemn, se întinse, imaginându-şi ce grozăvii s-ar putea afla în acea lume paralelă cu a lor. Gândindu-se la acea lume cu plăcere, deodată un chip de femeie începu să se contureze în mintea lui, iar lacrimile porniră să-i şiroiască pe obraji.

Ken plângea acum ca un copil şi în mintea sa se întreceau tot felul de amintiri, care mai de care mai dureroase.

Îşi aminti de mama sa, o femeie blajină, cu ochi mari şi negri, destul de voinică şi foarte muncitoare, Karla. Mama lui era o femeie din nordul Moldovei, din România. Pe lângă el, femeia mai creştea, de una singură, alți doi copii, o fată şi un băiat. Tatăl lor era tot timpul plecat să facă un ban, aşa că singura alinare a ei erau cei trei copii, pe care îi iubea ca pe ochii din cap.

Sora lui era mai mică decât el cu patru ani, iar el o iubea la nebunie şi o alinta Lulu. Lulu era o fetiță brunetă, cu ochii mari şi negri. Dintre toți, era cea mai neastâmpărată. Toți o adorau şi o răsfățau, mai ales că ea era mezina familiei. La vârsta de opt ani, Lulu a fost împuşcată accidental de un soldat rus care trecea pe acolo. Moartea i-a fost subită, nimeni nemaiputând face nimic pentru ea. Mama lor suferise cumplit această pierdere şi nu şi-a mai putut reveni niciodată.

De la acel îngrozitor accident, Ken nu o mai văzuse nicicând zâmbind. Muncea zi şi noapte fără oprire, doar câteodată le mai arunca fiilor săi câte o privire, parcă plină de reproş. Fratele lui Ken era cu doi ani mai mare decât el. Luc, căci aşa îl chema, muncea şi el cu ziua, de dimineață până seara, pentru a-şi putea ajuta mama. Ken era singurul care urma o şcoală. La numai doi ani după moartea neaşteptată a surioarei lor, Luc se îmbolnăveşte de friguri şi, în mai puțin de două săptămâni, moare. Acest şoc a terminat-o definitiv pe mamă, care nu a putut vărsa nici măcar o lacrimă pentru fiul ei.

La trei ani după moartea fratelui său, se întoarce şi tatăl acasă, acesta neştiind ce se întâmplase între timp în casa lui, habar nu avea câte nenorociri i-au trecut curtea. Dimitri era un bărbat vânjos, impresionant de înalt şi tot timpul vesel. Se vedea că au trecut anii şi peste el. A muncit mult la turci pentru a putea să vină cu un ban acasă şi, într-adevăr, a câştigat suficient pentru a-şi

putea întreține familia cel puțin zece ani de acum încolo. Bărbatul, ajuns acasă după amar de vreme, şi-a găsit soția cu zece ani mai bătrână decât era de fapt, cu cearcăne adânci şi cu trupul istovit de muncă. După ce a aflat ce s-a întâmplat în lipsa lui, bărbatul parcă a îmbătrânit şi el. Cei doi soți au mai lucrat încă şase ani, până şi-au văzut băiatul scos din facultate, şi apoi, unul câte unul, doborâți de supărări şi de atâta muncă, şi-au dat duhul. Mai întâi muri femeia ce, pentru prima oară după atâția ani, înainte să-şi da ultima suflare, i-a zâmbit fiului său. După care se sfârşi Dimitri.

La doar o săptămână după moartea părinților săi, Ken realiză că nu îl mai leagă nimic de satul din Moldova. Atunci şi-a început peregrinările întru cunoaşterea lumii. A călătorit mult până a ajuns în satul din Grossville. În timpul umblărilor sale, Ken a dobândit multă experiență ca profesor, predând într-o şcoală ori alta, unde fusese nevoie de el.

Iubea literatura şi mai ales fantasticul, fiind încă din pruncie pasionat de frumusețea poveştilor, a legendelor şi, mai ales, de mitologie. Într-una din călătoriile sale în Italia, Ken s-a îndrăgostit de o băştinaşă pe nume Andora, o fată mignonă, cu capul de păpuşică bolşevică, ochii mici şi fața bulbucată, cu nasul mic şi uşor grăsuță. Deşi destul de simpluță, Andora ştia, fără nici urmă de îndoială, să se comporte ca o adevărată doamnă.

Bărbatul făcu o adevărată pasiune pentru fată şi, după ce i-a declarat dragostea sa sinceră, a hotărât să se mute în Italia, spre a trăi alături de ființa iubită. uită de prima sa dragoste, literatura. Andora îl făcea să uite complet de pasiunile şi dorințele sale. El era din ce în ce mai vrăjit de ea şi fericirea ce-o simțea îi umplea toată ființa. Dar nici această fericire nu a durat prea mult pentru profesorul nostru.

Într-o dimineață frumoasă de iulie, Ken i-a cumpărat alesei sale un inel cu piatră semiprețioasă. Hotărât să-i ceară mâna, s-a dus la ea acasă pentru a-şi peți aleasa.

Ajuns la casa iubitei, constată că la uşă nu răspunde nimeni. A aşteptat ore în şir ca aceasta să apară, apoi au urmat zile şi săptămâni până când şi-a dat seama că fusese părăsit.

Inima îi era zdrobită, era din ce în ce mai trist şi mai prost dispus, nemaiputând să se gândească decât la ea şi la motivul pentru care dispăruse fără o vorbă. După câteva luni, Ken a părăsit însorita Italie şi a început din nou să hălăduiască prin lume, până când a ajuns în satul de care vă povesteam.

Şi-a şters lacrimile de pe obraz, şi, ca şi cum atunci şi-ar fi revenit dintr-un lung coşmar, începu să cerceteze camera mică ce acum i se părea rece şi neprimitoare. Nu îşi rememorase de multă vreme de acele întâmplări, aşa că acum Ken nu înțelegea de ce tocmai în acele momente, când toate îi mergeau atât

de bine, când în sfârşit era fericit şi când pentru prima oară se simţea acasă, a fost necesar ca amintirile să revină.

În timp ce încerca să-şi revină din acest coşmar, auzi o bătaie uşoară la uşă. S-a ridicat uşor, şi, cu mişcări parcă leneşe, încercă să se mişte către uşă, însă realiză că nu se poate clinti. Auzea bătăile din ce în ce mai accentuate. Bărbatul a încercat din nou să-şi mişte picioarele. De data aceasta a reuşit, însă parcă era purtat de un vis. Cu greu ajunse la uşă, tocmai atunci auzind bătaia şi mai puternică. Parcă s-a trezit dintr-un somn profund.

Revenindu-şi din vis, profesorul a deschis uşa fără să dea vreun semn de grabă. Scoase un sunet de uimire. Înaintea sa se afla un omuleţ mic, cam cât un piticuţ. Omuleţul avea o barbă lungă şi o mustaţă uşor comică. S-a aplecat în faţa lui, în semn de respect, şi, cu o voce blândă, l-a întrebat dacă poate intra. Profesorul, uimit, nici nu a apucat să-i răspundă, că piticul s-a şi instalat comod într-unul dintre fotoliile pufoase, din blană de urs, aflate în sufragerie:

– Deci ţi-ai adus aminte în cele din urmă!

Gazda, încă nedumerită, nu putea să-i răspundă. Îl privea cu un fel de teamă, dar cu respect: acest omuleţ îi aducea aminte de cineva, dar nu putea să-şi dea seama de cine. Cu jumătate de voce, l-a întrebat:

– Da..., dar cine eşti?

– Scuză-mă, am uitat cu desăvârşire să mă prezint: sunt Tito, din ţara piticilor. Am venit pentru că, în sfârşit, ţi-ai adus aminte. Nu îmi vine să cred! Andora a spus că nu îţi vei aduce aminte niciodată... Nici nu pot crede că ţi-ai amintit.

Piticul îl privea calm pe profesor care se vedea că era destul de dezorientat şi nu înţelegea nimic.

– Nu trebuie să spui nimic, îmi dau seama ce greu e pentru tine să pricepi ce-ţi spun, dar îţi voi explica pe-ndelete.

Piticul îşi trase sufletul şi continuă:

– În acea zi de iulie, când te-ai dus la Andora, ai suferit un şoc, şi nu numai atunci. Ai avut o viaţă grea şi tot timpul te-ai simţit vinovat pentru moartea surorii tale... (Ken începea să îşi revină...) Aşa că, în ziua în care Andora te-a părăsit, ai simţit un imens gol în suflet. Atunci, prietene, ceva din tine a decis să uite tot. Şi de opt ani nu ţi-a mai revenit în minte nimic din ceea ce ai trăit.

Ken şi-a revenit complet, dar, cu toate astea, nu găsea sensul vorbelor oaspetelui neaşteptat. Era mult mai receptiv la ceea ce-i spunea piticul decât cu câteva momente în urmă. În sfârşit, realiză că nu aflase ce dorea piticul şi mai ales de unde ştia acesta de visul său.

– Nu am înțeles cine eşti, de fapt! În afară de faptul că te cheamă Tito… De unde ştii toate astea?

– Ia loc şi ascultă-mă, atunci vei înțelege! Profesorul s-a conformat. Ascultă-mă, Ken, eu sunt conştiința ta. Toți oamenii din acest sat au câte un pitic care le monitorizează gândurile, apoi le analizăm şi, mai apoi, dacă e nevoie, ne ducem şi discutăm cu proprietarul lor. Când am fost alungați în lumea de dincolo, noi, piticii am hotărât că trebuie să facem ceva pentru oameni şi am luat decizia, de comun acord, să facem acest lucru.....

– Şi vă duceți la oamenii din toată lumea? Asta înseamnă că toți oamenii ştiu de voi, l-a întrerupt pe pitic.

Piticul oftă. Profesorul chiar nu înțelegea nimic din tot ce-i spunea.

– Nu, dragul meu, noi îi vizităm doar pe cei care cred în noi şi în „lumea istorică", căci aşa se numeşte această lume paralelă care, de fapt, nici nu e aşa de paralelă precum credeți voi… dar despre asta îți va povesti Alice, pe care noi am însărcinat-o cu informarea ta. Eu sunt aici pentru a-ți împărtăşi anumite lucruri pe care tu le cunoşti în sufletul tău, dar nu le poți trezi singur.

– Şi care ar fi aceste lucruri? a întrebat profesorul, uşor distrat.

– Am să te fac să înțelegi, dacă nu mă vei mai întrerupe. Frumoasa ta mamă nu era muritor de rând. Ea a fost fiica lui Ares, zeul războiului, şi al unei piticuțe, pe nume Carla.

Tatăl tău, dintr-o regretabilă greşeală, a ajuns în lumea noastră pe vremea când era încă un copil. Când l-a văzut mama ta, s-a îndrăgostit de el şi i-a cerut lui Ares ca, atunci când îi va sosi sorocul, acesta să i-l dea pe Dimitri drept soț.

La început Ares nu s-a învoit, dar, când a văzut că mama ta nu se lasă înduplecată, a consimțit. Pentru a se putea căsători cu Dimitri, mama ta a renunțat la statutul său de nemuritoare şi l-a urmat pe soțul ei peste tot în lume, până s-au aşezat la casa lor. Dar ceea ce nu ştiau ei era că bunica ta l-a blestemat pe Dimitri să nu aibă parte de fericire şi de copii. Atunci au început aceste nenorociri. Ares a reuşit cumva – cred eu că cerându-le ajutorul vrăjitorilor – să oprească moartea ta. Părinții tăi au mai trăit doar pentru tine, altfel s-ar fi stins cu mult timp înainte.

Piticul făcu o scurtă pauză, timp în care studie chipul nedumerit şi uimit al profesorului.

– Atunci tu ai plecat să-ți cauți norocul în lume şi noi am hotărât să-ți găsim o tovarăşă de viață. Şi aşa ajungem la Andora, care te-a plăcut din prima clipă… Atunci am hotărât să o trimitem pe ea. Numai că, din păcate, mama ei a fost ucisă de cel mai rău dintre vrăjitori, Skelletro, iar ea a vrut să se întoarcă acasă şi nimeni nu s-a putut împotrivi.

– Deci totul a fost o farsă, toată viața mea a fost o farsă, v-ați jucat cu viața mea fără ca măcar să mă întrebați dacă aveți voie!… Nu e drept! şi profesorul se ridică nervos din fotoliul pufos, îndreptându-se spre fereastră.

– Nu este aşa, îi răspunse prompt omulețul cu o voce caldă, greşeşti! Ares e bunicul tău şi a făcut tot posibilul să-ți îndrume paşii spre acest sat. A vrut să te aibă aproape de el, să te vadă de câte ori doreşte şi să te ocrotească. Dar nu am putut să-ți spunem nimic până acum. Ar fi trebuit să-ți descopere secretul Andora, după nunta voastră. Dar, după acea nenorocire, tu ai refuzat să mai crezi sau să mai vezi fantezia din jurul tău. Trebuia să aşteptăm ca tu să-ți aminteşti şi să crezi din nou în noi.

– Nu îmi vine să cred, ce îmi spui tu e cu totul nebunesc! Dacă tot am sânge de zeu în mine, cum de nu am nici o putere specială sau măcar ceva care să-mi dea indicii că aş fi rudă cu vreunul?

– Ai o putere specială, însă o vei descoperi atunci când va fi timpul. Toate le vei descoperi la timpul lor.

– Cu ea, cu Andora, ce s-a întâmplat?

– Din păcate, Andora a decis să fie paznicul ucigaşului mamei sale, păzeşte poarta celulei unde el îşi ispăşeşte pedeapsa. Dar ți-am spus destule, restul nu mai e treaba mea, vei afla tot ce trebuie să ştii. Ai o eternitate la dispoziție, ai să vezi profesore… Acestea fiind spuse, îmi iau acum la revedere!

Cu o simplă bătaie din palme, piticul se făcu nevăzut.

Ken rămase ca trăsnit. Nu realiza dacă a fost un vis sau totul se întâmplase cu adevărat. Se aşeză din nou pe fotoliul pufos, chinuindu-se să nu adoarmă, pentru că, de ar fi adormit, la trezire nu ar fi ştiut dacă visase ori nu. Dar, la scurt timp, căzu într-un somn profund fără vise.

La ora nouăsprezece s-a trezit. Nu dorea să se gândească la ceea ce s-a întâmplat. Era convins că întâmplarea nu fusese un vis, însă refuza să ia de bune ceea ce-i spusese piticul. S-a hotărât să iasă puțin. I-ar fi făcut bine puțină mişcare, mai ales că era o seară frumoasă şi călduroasă. Ieşi din căbănuța de lemn şi porni pe aleea cea ducea spre sat. În câteva minute, a şi ajuns în centru.

Niciodată nu-l privise cu atenție pe-nserate; satul, care era înconjurat de ape, arăta acum ca un mic colț de paradis, felinarele aprinse în fața fiecărei căsuțe creau o atmosferă de basm. Tramvaiele încă circulau.

Chiar şi biserica arăta ca o adevărată casă din basme. Era frumos luminată de câteva felinare, ale căror lumină roşie împrăştia un fel de mister. Profesorul era de-a dreptul încântat de panorama satului; parcă îl vedea pentru prima oară, parcă până atunci i-a ascuns frumusețea.

La un kilometru distanță de sat se afla o pădure întunecată, foarte deasă şi destul de ciudată, despre care circula o legendă atâta de înspăimântătoare, de

nimeni nu mai călcase pe acolo de mai mult de un secol. Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu.

În cele din urmă Ken a ajuns în fața cârciumii lui Drink. Cum îi era puțin foame şi sete, a hotărât să intre. Cârciuma era plină de oameni. Pe înserate, mai toți sătenii se întâlneau aici spre a-şi povesti ce-au mai făcut în ziua respectivă. Toți au întors capul uimiți la vederea profesorului, acesta fiind pentru prima oară în local. După ce l-au salutat respectuos, l-au invitat să ia loc lângă ei. Profesorul şi-a comandat de mâncare şi s-a luat la vorbă cu sătenii:

– Îmi place acest sat mai mult decât orice pe acest pământ.

– Şi nouă ne place, aşa cum este el, cu bune şi rele, se auzi o voce groasă, din spatele cârciumii. Era chiar primarul Orson, eldoinul. Ştiu bine că oamenii aceşti ne acceptă pentru că aşa trebuie – şi, în timp ce vorbea, primarul se îndreptă către masa oamenilor –, sunt conştient că, în afară de câțiva, care ne acceptă, restul ne consideră ciudați. Nu-i condamn pentru că, oricum, ei sunt mult mai îngăduitori cu noi decât stăpânii noştri. (Oamenii au început să se fâstâcească ca şi cum nu ar fi vrut să aibă această discuție cu primarul, dar el nu părea deranjat deloc.) Haideți să nu ne mai ascundem după degete! În afară de unii copii, toți ştiu ce se petrece dincolo. Să fim serioşi, mulți dintre voi ați fost dincolo pe ascuns, măcar o dată, mulți ați încercat să emigrați acolo. Dacă v-ar fi fost bine, nu v-ați fi mai întors.

Primarul le privi fețele oamenilor, apoi continuă:

– E drept că, atunci când v-am cerut să vă băgați în viața noastră, ați preferat să rămâneți neutri. E corectă alegerea voastră, dar ce nu am înțeles eu niciodată este dacă ați făcut-o din teamă sau din prostie.

Niciodată cineva de dincolo nu le vorbise atât de direct despre lumea aceea. Oamenii erau vizibil uimiți şi speriați. Nimeni nu îndrăzni să spună un cuvânt, în afară de Ken care era interesat de aceste lucruri.

– Şi ce se întâmplă dincolo, domnule primar?

– Am să-ți spun eu ce se întâmplă: două mari puteri se bat între ele pentru puterea supremă şi, bineînțeles că noi, cei ce nu ne băgăm în treburile lor sau cei ce ne opunem acestui război, picăm la mijloc. Avem legături de conviețuire cu optzeci de sate izolate de lumea reală şi chiar de lumea de dincolo, optzeci de sate pe care nu le găsesc decât cei ce vor cu adevărat. Dacă aceşti oameni s-ar uni, ar avea un cuvânt de spus şi ar putea pune capăt războiului. Şi, în special, acest sat ar avea un cuvânt puternic, deoarece este cel mai aproape de noi. Atât zeii, cât şi vrăjitorii au un anumit respect pentru oamenii de aici.

– Dar cum ar putea interveni nişte bieți săteni pentru voi? Zeii sunt puternici! Şi nici vrăjitorii nu sunt mai prejos. Ce putere au bieții oameni în comparație cu ei?! întrebă aproape plictisit.

– Nu-mi spune că nu ştii?! Profesorul îl privi nelămurit. Nu-i nimic, că ştiu eu, dar nu pot să cred că locuieşti de opt ani aici şi nu ai observat că nimeni nu a scos o vorbă.

Oamenii erau destul de stingheriți, şi oarecum ruşinați că nu-i spuseseră profesorului adevărul.

– Nu, primare, nimeni nu mi-a spus nimic! Nu e vina lor, eu sunt de vină, că m-am îngropat în cărțile mele, încercă să-i scuze, însă era evident că e deranjat.

– Profesore, tu chiar crezi că un om obişnuit ar putea ajunge aici? Toți au cel puțin o rudă dincolo... Dacă nu au nici măcar o rudă, au cel puțin o putere specială. Şi da, sunt mai puternici decât ei, pentru că aceşti oameni au suflete curate. Ştii tu oare, profesore, ce puteri nebănuite pot ieşi din nişte suflete curate? Ar fi ca şi cum ar da o replică cutiei Pandorei, adică ar fi o forță imensă.

Primarul făcu o scurtă pauză, timp în care studie reacțiile oamenilor, ce păreau tot mai speriați. Apoi, ca şi cum nu l-ar fi deranjat chipurile înspăimântate, continuă:

– Dacă toate aceste sate s-ar uni, ar putea crea ceva ce ar distruge lumea, cu muritori şi nemuritori, sau ar putea-o salva. Consideri că lor nu le este frică că acest lucru s-ar putea întâmpla? De ce crezi că nu îndrăznesc să atace nici măcar un sat? De FRICĂ. Ține minte: oamenii i-au alungat din lumea lor, oamenii le pot distruge şi lumea în care s-au retras. Ei au puterea şi au avut-o întotdeauna, dar, din păcate, nu reacționează decât atunci când se întâmplă o nenorocire, adică prea târziu. Nu spun că nu e greu, e foarte greu, dar, dacă crezi în ceea ce faci, atunci vei reuşi cu siguranță.

– Nu-i aşa de simplu, Orson! Oamenii ăştia nu ştiu să lupte, nu s-au născut pentru a lupta, sunt paşnici.

– Nu, profesore! Tu chiar nu înțelegi?! S-a dus secolul muşchilor, a venit vremea creierelor! Nu vor lupta trupeşte, se vor confrunta cu mintea. Cel mai bun câştigă – nu aşa se întâmplă?

– Poate că ai dreptate, dar nu poți hotărî tu pentru ei, de fapt nimeni nu poate decide în locul lor, asta ei ar trebui s-o facă. Dar probabil că vor şti singuri ce au de făcut, când va veni momentul.

– Ei nu ar recunoaşte clipa propice, nici dacă le-ar arăta-o cineva cu degetul!..., dădu drumul nădufului Orson posomorât.

– Nu-i chiar aşa, domnule primar, interveni Drink. Am vrea să luptăm şi să vă ajutăm, însă nu e chiar aşa de simplu. Oricum, momentul nu e departe. Cu toții ştiu că, din momentul în care profesorul şi-a amintit, războiul ar putea începe oricând. Dar, aşa cum bine ştim, mai lipseşte un element-cheie, fără de care oamenii nu vor accepta să se lupte.

– Lipseşte frumoasa Clementina, ea e sufletul acestui război! De ce să ne ascundem după degete? Fără ea nu vom reuşi, chiar sprijiniți de profesor.

– Aşa e... aşa e, se auziră câteva voci. Profesorul poate începe războiul atunci când va accepta situația, dar Clementina e singura care îi poate pune capăt. întrebarea este: unde e ea?

– La „Institutul Național şi Internațional de Vrăji şi Minunății”, asta a fost dorința ei, să studieze acolo, dezvălui Orson, poate puțin dezamăgit.

– Atunci fata asta e o cauză pierdută, declară alt sătean.

– Nu, dragii mei! Să vă explic! şi Orson îşi trase un scaun dând semne de oboseală. Nu este o cauză pierdută, doar şi-a cerut drepturile. Aşa cum poate face oricare dintre voi. De ce credeți că mulți dintre noi au venit în sate? Eu am fost alungat, ce-i drept, dar ceilalți? De ce au preferat lumea voastră? Vă spun eu de ce: pentru că, încet-încet, trebuie ca aceşti copii să învețe tot ceea ce învață şi copiii noştri. Şi e normal să fie aşa, e normal ca lumile noastre să fie, de fapt, una singură, să putem conviețui şi să ne putem accepta. Avem posibilitatea de a învăța unii de la alții şi ne putem ajuta reciproc. Şi ştiți şi voi la fel de bine ca mine că am dreptate...

Orson se ridică de pe scaun supărat şi ieşi pe uşița mică a cârciumii.

– Are dreptate! rostiră toți la un loc. Aşa e, avem drepturi!

Oamenii au continuat să discute pe marginea subiectului, numai profesorul, care încă nu pricepea celor ce se derulau, preferă să se retragă. Probabil că a doua zi Alice avea să-i explice totul. Cum stătea liniştit într-un colțişor, gândindu-se la ceea ce spusese primarul, îl zări pe piticul Tito în cel mai întunecat colț al cârciumii, sorbind o bere dintr-o halbă pentru pitici. Hotărî să-l salute:

– Bună seara, Tito! Nu ştiam că Drink are şi halbe pentru pitici, spuse zâmbind.

– Bună seara, domnule! Mă bucur să văd că eşti bine. Ceilalți pitici au spus că te-am luat cam tare şi le era teamă că vei fi supărat.

– Supărat...?! Nu, am fost puțin cam..., cum să spun, dezorientat. Dar supărat, de ce? Chiar mă bucur că cineva, în sfârşit, mi-a dezvăluit câte ceva despre cei de dincolo.

Ceea ce m-a şocat cu adevărat a fost primarul. Sincer, nu mă aşteptam să vorbească despre asta, nu a mai făcut-o niciodată. Şi ştii ce m-a dezamăgit cel mai mult? (Piticul îi făcu semn din cap că nu.) Ei bine, cel mai rău m-a dezamăgit faptul că toți din sat au habar despre ce se petrece dincolo şi mie nu mi-a zis nimeni nimic... De ce, Tito? Explică-mi tu de ce! Şi, după atâta timp în care nu au scos o vorbă, priveşte-i acum... (şi Ken arătă spre masa alăturată,

unde sătenii conversau despre cele întâmplate), acum de ce nu se mai opresc din vorbit?

– Ei bine, prietene, oamenii întotdeauna s-au simțit inferiori.

– Dar de ce? Din câte am înțeles eu, oamenii ăştia au chiar mai multe drepturi decât voi.

Piticul îi zâmbi profesorului:

– Toți avem drepturi egale. Vezi tu, oamenii ştiu ce se întâmplă, pentru că îi interesează, chiar dacă nu recunosc. Le-a păsat întotdeauna, dar frica i-a împins spre tăcere. Le este teamă pentru copii lor, însă, cu toate astea, şi-ar dori ca ei să poată învăța în lumea noastră. Vor mai mult pentru ei, dar fără cei doi, care îi pot conduce, nu pot face nimic.

Profesore, aşa cum ți-ai dat seama, eşti unul dintre lideri. Prin tine, primarul le-a dat o speranță. Consideri că aceşti oamenii nu trăiesc cu teama, de atâta amar de vreme, că cei de dincolo i-ar putea nimici? Ba da, au această teamă şi e normal s-o aibă, mai ales că majoritatea zeilor nu îi acceptă şi ar fi dispuşi să-i omoare.

– Dar de ce nu au făcut-o până acum? Situația persistă de câteva secole!

– Pentru că zeii, aşa răi cum sunt ei, au conştiință, şi mai ales ei ştiu pe propria piele că furia omului e destul de periculoasă. Ar mai fi un motiv destul de bine întemeiat: zeii mai țin cont de rudele lor pământene... Acestea fiind spuse, eu am să plec. Îmi pare bine că te-am văzut şi că eşti bine...

Şi, la fel ca mai devreme, piticul bătu din palme şi a dispăru.

– Urăsc când face asta!..., gândi profesorul cu voce tare.

Ken îşi aruncă încă o dată privirea spre mulțimea de săteni care încă discutau despre cele întâmplate, apoi îi plăti cârciumarului şi se îndreptă spre casă mai extenuat ca niciodată.

*

A doua zi se anunța a fi frumoasă şi obişnuită. În partea luminoasă a satului soarele îşi făcuse deja apariția. Numai în partea întunecată a satului, acolo unde locuia profesorul, soarele se lăsa aşteptat de secole. Ken s-a trezit şi se pregătea pentru o nouă zi de muncă. Nu pleca niciodată din casă până nu îşi bea licoarea ce semăna cu cafeaua, ba chiar avea şi gust de cafea... Îi plăcea la nebunie misteriosul lichid aromat.

Nici în această dimineață nu a făcut excepție şi, în timp ce îşi sorbea liniştit să-i spunem cafeaua, pisica-poştaş miorlăi îndelung la uşă.

Ken nu primise niciodată nimic, de când se afla acolo, ştia că treaba pisicilor ce nu vroiau să prindă terani (omuleți mici cât un deget, scăpați din

Tartar, ce făceau rău culturilor) era aceea de-a aduce corespondența. Văzut multe feline prin sat ducând pachete sau scrisori oamenilor. Se îndreptă spre intrare şi deschise uşor. În fața uşii se afla un motan mare, gras, de culoare galbenă. Îi înmână profesorului o scrisoare şi plecă, mieunând, mai departe.

Ken zâmbi distrat: era aşa de comic motanul cel gras şi aşa de simpatic!... Nu se gândise niciodată până atunci, dar i-ar fi făcut plăcere să aibă, ca tovarăş de viață, un animal aşa frumos. Îi plăcuseră întotdeauna pisicile, dar nu avusese una decât atunci când era mic, însă aceasta murise la scurt timp după fratele său.

Se instală în fotoliul pufos şi, oarecum mirat, deschise scrisoarea: „Dragă domnule Ken Good, să nu uitați că astăzi, la orele 17, vă aştept să luam ceaiul împreună la biroul meu.

A dumneavoastră, Alice.” Aruncă scrisoarea pe o măsuță şi apoi surâse vesel: după opt ani de zile, simțea că, în sfârşit, i se va dezvălui adevărul sau cel puțin o parte din el. Era aşa de fericit! Ziua se anunța chiar mai bună decât crezuse. Oare ce avea să afle despre ceilalți? Oare câte nații de creaturi, oameni sau cum le-o mai spune, se aflau în lumea de dincolo? Alice nu mai vorbise niciodată, cel puțin nu cu el, despre aceste lucruri. Oare cât de dispusă era să-i spună despre cei de dincolo? În mintea lui se îmbulzeau o grămadă de gânduri; unele îl entuziasmau, altele îi produceau fiori. Se învârtea prin odaia cea mare, gândindu-se la ce urma să discute cu Alice. în minte îi năvăleau o mulțime de întrebări: ce să o întrebe mai întâi? Ea trebuia să-i răspundă, doar aşa îi spusese piticul, că era însărcinată cu informarea lui. Trebuia, era nevoită să-l lămurească asupra celor întâmplate, trebuia neapărat, altfel era hotărât să-o reclame acolo unde sunt reclamați cei de dincolo, oriunde ar fi acel loc.

Cucul anunță ora 7. Era momentul ca profesorul să se îndrepte spre şcoală, căci aceasta se afla în partea luminoasă a satului şi avea ceva drum de parcurs până acolo, deoarece el nu folosea niciodată tramvaiul. Mai luă o gură de cafea, îşi trase repede haina pe el şi-o porni spre şcoală.

Drumul părea mai lung ca de obicei şi toate acele gânduri, care îi tot veneau în minte, acum o acuzau pe Alice, acum o adorau, pentru tot ce avea să-i mărturisească. Preocupările nu-i dădeau pace şi, din când în când, ca şi cum nu ar fi fost suficient, îi revenea în minte chipul Andorei. De ce nu s-o fi întors la el şi a preferat să-l păzească pe acel Skelletro? Asta este.... murise, murise! Ce mai putea face ea? Trebuia să-şi vadă de viață!... Ucigaşul este încarcerat, iar ea nu mai avea ce face. Oare se gândise ea vreodată la cât de mult o iubea? Oare ea îl iubise măcar pe jumătate cât o făcuse el, sau totul fusese pus la cale de Ares, pentru a-l atrage spre acea lume? De ce soarta fusese atât de aspră cu ei, de ce se stinsese totul? Ken şi-a dat seama că avea tot felul de idei egoiste, ce îl iritau

şi-l bucurau deopotrivă. Dar gândurile i se risipiră când şi-a dat seama că a ajuns la şcoală. De-abia atunci realiză că soarele lumina şi că era o zi frumoasă.

*

În jurul său nu mai era decât lacul albastru ca cerul şi copacii de un verde nemaivăzut. Venea de şapte ani şi jumătate la această şcoală, dar niciodată nu observase cât de frumoasă e panorama din jur. Acum i se dezvăluia mai clar ca niciodată, vedea lacul, pomii de-abia înfloriți, florile din jurul şcolii, care erau de diferite culori, parcă era o mare decorată cu cele mai frumoase nuanțe. Păsările îi încântau auzul. Natura era atât de frumoasă în aceea dimineață, părea că îi zâmbea lui şi numai lui. Oare aşa fusese în fiecare dimineață şi el nu observase? Dar ce mai conta? Totul revenise la normal, preocupările lui ciudate dispăruseră şi viața parcă începea de la capăt cu acea dimineață.

Toate gândurile rele îi dispăruseră, acum când îşi reîntâlnea elevii şi colegii, vedea soarele şi chiar auzea, în depărtare, un chiparos înveselit de ciripit harnic. Se găsea la şcoală, deci existența lui revenise la normal.

Prima oră a profesorului s-a desfăşurat la clasa 39, clasa lui preferată, dar de această dată ora a trecut exact ca una obişnuită, ceea ce nu era prea firesc pentru elevi. Pentru prima oară avea impresia toți şcolarii l-au ascultat cu plăcere.

După prima oră, s-a retras în cancelarie, pentru a bea o ceaşcă de ceai. Ca de obicei, cancelaria era plină şi profesorii vorbeau care mai de care mai tare, râdeau şi chicoteau. Profesoara Katt s-a apropiat de Ken, zâmbindu-i:

– Cum merge treaba, dragul meu?

– Depinde la ce te referi, dragă Katt!

– Cum merg orele la clasa 39? Am auzit că, uneori, zburdalnicii aceia îți mai fac probleme. Aşa o fi sau sunt doar bârfe?

– Bârfe, draga mea, bârfe, spuse amuzat. Nu ei îmi fac probleme mie, ci eu lor. Nu pot să-ți spun de ce, dar tare mult îmi place să îi sâcâi pe copiii aceştia.

– Cu întrebări indiscrete vrei să spui, nu-i aşa? şi profesoara îi zâmbi larg.

– Ştii bine că da! Dar nu ştiam că e interzis să pui întrebări. Omul poate încerca, iar ei, dacă vor, răspund. Dacă nu, nu, şi cu asta basta, scumpa mea!

– Ai dreptate, dragă Ken, dar tocmai azi, când ei ți-ar fi răspuns cu plăcere la întrebări, tu nu ai întrebat nimic, de ce?

– Stai să ghicesc..., se prefăcu că a căzut pe gânduri şi rămase aşa timp de câteva secunde... ah, m-am prins, toți ştiu povestea aia pe care eu nu o prea pricep, cum că eu mi-aş fi amintit... Aşa-i?

– Sigur, dragul meu, dar stai liniştit! Nici celălalt ce a fost într-o astfel de situație nu a aflat totul din prima. Problema este că, la patru ani de când şi-a adus aminte, încă nu ştie totul. Cred că nu vrea să afle sau că ştie şi nu recunoaşte.

– Celălalt caz?!

– Da, sigur. Clementina! Şi ea a fost la fel ca tine, numai că ea şi-a rememorat totul după doar trei ani, pe când la tine a durat cam mult.

– Dar, dacă oricum voi ştiați, de ce nu mi-ați zis? întrebă enervat de cursul conversației.

– Noi nu ne putem băga în amintirile oamenilor. Dacă nu vor să-şi aducă aminte, asta este, nu putem face nimic. Avem oameni care sunt aici de copii şi nu şi-au amintit. Asta este, îi lăsăm să trăiască aşa cum vor. După zece ani, oricum le spunem adevărul. De nici atunci nu le revin în minte, asta este, înseamnă că nu acceptă să le scoată din uitare.

– Cucul, draga mea prietenă, ne strigă, o întrerupse profesorul pe colocutoarea sa.

Ken nu mai voia să vorbească cu ea, de aceea, atunci când auzi cucul, întrezărise scăparea. În pauza următoare era hotărât să iasă afară, să admire natura, ca să nu mai dea de Katt.

Se îndreptă spre clasa 60, care era compusă numai din copiii sătenilor. Nu putea spune „copii normali”, căci nu mai înțelegea cine e normal şi cine nu, sau dacă mai e cineva om cu adevărat în acel sat. Intră în sală şi-şi salută şcolarii cuminți din bănci:

– Bună dimineața, copii! Sper că v-ați făcut temele şi, mai ales, sper din tot sufletul că ați redactat referatele. Ştiți, nu prea mai am ce citi, spuse zâmbind, şi vreau să lecturez referate.

În clasă, copiii începură să se foiască, semn că nu îi dădeau profesorului nimic de citit. El înțelese imediat că nu îşi făcuseră referatele, aşa că, la sfârşitul orei, s-a făcut că a uitat de ele şi şi-a văzut de drumul său.

Aşa cum îşi promisese, Ken merse în curte în acea pauză, pentru a scăpa de Katt şi de discuția cu ea. Cum ieşi afară, îl zări pe Tito, împreună cu o fetiță, din câte îşi dădea seama o piticuță de vârstă mică. Tito o ținea în brațe pe fetița care plângea de ți se rupea sufletul:

– Bună, Tito! Ce faci aici?

– Bună! răspunse piticul uimit. Ne întâlnim tot mai des, nu-i aşa, profesore?

– Şi de ce nu ne-am întâlni?

– Nu mă înțelege greşit, îmi pare bine să te văd, spuse piticul, uşor ruşinat.

– Bine, dar ce faci aici cu fetița aceasta frumoasă?

– Încerc să-o conving să rămână la şcoală. E prima ei zi şi e tare ruşinoasă. A, am uitat să ți-o prezint: ea este fiica mea, Diana...

Copila aruncă o privire fugară în direcția profesorului şi se porni să hohotească mai amarnic.

– Lasă-mă pe mine s-o conving! şi, nemaiaşteptând acceptul părintelui o înşfăcă din brațele lui. Vino, prințesico, lasă-l pe unchiul Ken să-ți spună ceva!

O luă de-o parte şi, timp de câteva minute, i-a tot şoptit la ureche. Dintr-odată, fetița s-a înveselit şi a alergat entuziasmată spre părintele său:

– Tati, tati, dă-mi rucsăcelul, că trebuie să ajung repede în clasă! Ştiai că au animăluțe drăguțe aici? şi şi-a smuls rucsacul din mâna tatălui său şi alergă spre şcoală, spre uimirea acestuia.

– Nu ştiu ce i-ai zis, profesore, că şi eu i-am spus de animale, dar îți mulțumesc! şi, bătând din palme acesta dispăru din nou.

– De ce tot faci asta?! strigă profesorul. Sper să nu facă la fel şi fiica ta... – Stai liniştit, nu am învățat-o, se auzi vocea piticului de departe.

– Of, chiar urăsc când face asta, şi se îndreptă spre clădire pentru ultima oră ce din acea zi.

În timp ce Ken mergea spre clasă, pe hol o zări pe Katt, care vorbea cu o creatură mică, cam cât un teran. Se dădu puțin în spate, pentru ca profesoara să nu-l observe, şi ascultă conversația dintre cei doi.

– Acum du-te, Alan, dacă te vede cineva, o să intre la bănuieli!

– Dar, Katt, nu mi-ai spus când te poți întâlni cu stăpânul meu..., se auzi vocea pițigăiată a creaturii.

– O să-i trimit o pisică, du-te acum! se eschiva profesoara, destul de nervoasă.

– O pisică e prea lentă, mai bine trimite până deseară o bufnoriță! Acum plec, aştept răspuns...

Creatura dispăru, liniştind-o parcă pe profesoară.

Ora următoare decursese la fel de bine ca şi celelalte, dar profesorul nu se putu concentra deloc. Era preocupat de ciudatul schimb de replici la care trăsese cu urechea în hol.

Oare despre ce stăpân era vorba şi ce era acea creatură, bufnorița, că nu citise niciunde despre aşa ceva? Să fi fost oare rudă cu bufnița? Nu găsea sensul conspirației de pe hol, dar acest gând dispăru atunci când şi-a dat seama că era ziua în care se va întâlni cu Alice. Se pare că aceasta avea ore după-amiază, de aceea îl chemase la ceai. În curând Ken uită de conversația ciudată. Cursurile luaseră sfârşit, iar el nu avea stare până la orele ceaiului, aşa că a hotărât să tragă de timp în cârciuma lui Drink.

Capitolul III
ZEIŢA ORIENTALĂ

Împrejurimile satului arătau ca desprinse dintr-un colț de rai, ca şi când Dumnezeu îşi clădise încă un colţişor pentru bucuria Lui. Totul era înverzit şi înmugurit, mulți copaci înfloriseră, iarba măruntă dădea semne că ar vrea să crească mult mai mare anul acesta, florile de primăvară, pictate în mii şi mii de culori, păreau rupte dintr-un tablou. Cerul imens avea o frumusețe nemaivăzută. În depărtare se putea observa cea mai încântătoare priveliște: pădurea întunecată. Din sat se putea admira minunea naturii, copacii de-abia înverziți se legănau uşor în bătaia vântului, dansând parcă pe muzica lui Vivaldi. Dacă erai atent, puteai observa şi sutele de păsări ce se întreceau în triluri diverse. Chiar dacă se aflau la un kilometru distanță, cântecul lor se auzea până în case. Satul parcă întinerise în aceea zi şi asta nu era impresia profesorului, toți sătenii observară schimbarea. Erau chiar discuții între ei despre asta. Cică, o dată la o sută de ani, atunci când toți sătenii dormeau, cerul prindea viață, zânele bune şi zeițele se întâlneau şi, prin vrăji ori descântece, se întreceau, iar cei ce câştigau îi ofereau satului câte un dar, acelaşi în fiecare an: zânele – belşug şi bogății pentru următorii o sută de ani, iar zeițele – frumusețe şi strălucire, verdeață şi iubire.

Chiar pădurea întunecată era una obişnuită, în acea zi oamenii puteau să meargă acolo fără să li se întâmple vreun rău. Sătenii susțineau că aşa arăta pădurea cu multe secole în urmă, dar ceva o schimbase şi, dintr-un codru de poveşti, devenise diabolică.

Profesorul, uimit de toate acele frumuseți, nici nu şi-a dat seama că a ajuns în centru. Mai privi încă o dată cerul, care îi aminti de Andora, apoi intră în cârciuma care, aşa cum se aştepta, era pustie. Doar fata lui Ginn, negustorul, se afla acolo, ajutând-o pe Marie la curățenie.

Femeile îl priviră surprinse; era ceva neobişnuit să aibă clienți la aceea oră. După ce îl studiară pe profesor, Marie îl invită să ia loc.

Ken acceptă cu plăcere. Mai erau câteva ore bune până avea să se întâlnească cu Alice şi avea nevoie de companie, pentru a trece mai repede timpul. Marie îl servi cu o cafea şi apoi, împreună cu Anu, îşi văzură de treburile lor.

Rămase singur, la masa din colț, timp de o jumătate de oră, cu gândurile şi amintirile sale, până când a zărit-o pe preafrumoasa Anu care plângând într-un colț. S-a îndreptat spre ea:

– De ce ar plânge aşa o zeiță? dădu el glas sfielii sfios.

– E doar un fleac, profesore, răspunse Anu rece.

Ken s-a retras; era fără tăgadă faptul că femeia nu voia să-i împărtăşească sentimentele. Vizibil plictisit, îşi plăti datoria cârciumăresei şi-şi văzu de drum.

Anu a rămas singură în cârciumă, căci soția cârciumarului plecase după cumpărături, la marginea satului, unde se afla un mic bazar în care găseai de toate. Singură, ea hohoti şi mai tare; probabil îşi amintea de suferința prin care trecuse cu zece ani în urmă.

Anu era o zeiță din Orient, a familiei şi a iubiri. Când s-a născut, vestea frumuseții ei s-a răspândit peste mări şi țări, mii de împărați şi de zei şi-au dorit s-o aibă de soție. Când a împlinit 16 ani, mulți pețitori au venit înaintea tatălui său pentru a-i cere mân, dar fata nu se învoia deloc.

Trebuie să spunem că ea era îndrăgostită de un păstor, nu avea ochi decât pentru el şi, oricâte bogății şi minunății i-ar fi oferit ceilalți, nu o interesau. Dar păstorul nu o iubea pe zeiță, indiferent ce ar fi făcut ea pentru a-i câştiga dragostea. La scurt timp, păstorul se căsători cu o zână ce i-a furat inima. Văzând că a preferat-o pe alta, Anu a hotărât să se răzbune.

Aşa că, într-o dimineață, s-a dus în valea zânelor, unde acestea se scăldau în fiecare zi, departe de ochi străini. Acolo se afla şi Manku, de acum soția păstorului. Anu a decis să-i fure hainele. Constituia cea mai mare ruşine pentru o zână ca cineva să o vadă dezbrăcată. Zis şi făcut. Anu şi-a pus planul în aplicare şi a lăsat-o pe mândra zână fără îmbrăcăminte. Când a venit momentul ca ea să plece acasă, a observat că hainele i-au dispărut. Mult a mai plâns şi s-a jelit copila, dar nu a înduplecat-o pe frumoasa Anu să i le înapoieze. Manku a rămas acolo câteva zile, până când râului i s-a făcut milă de ea şi a decis să o transforme în cascadă. De atunci, aceea cascadă reprezintă plânsul zânei păcălite de o zeiță.

Dar Anu nu s-a mulțumit doar cu pedepsirea zânei, dorind ca răzbunarea ei să se reverse şi asupra păstorului. S-a dus la el în chip de prietenă, declarând că doreşte a-i fi alături în groaznica suferință prin care trece. Naiv, a crezut-o pe frumoasa Anu, neimaginându-şi vreo clipă că ea avea gânduri ascunse.

Atunci Anu i-a mărturisit că are cunoştință unde se află soția lui şi că îl va duce acolo. Păstorul, când auzi aşa veste, s-a învoit pe loc să facă ce i se cere şi porni cu ea unde zicea că i s-ar afla soția. Ajunşi la cascadă, zeița îi povesti păstorului tot ce s-a întâmplat, şi, înainte să se dezmeticească, i-a făcut vânt în cascadă. Pe locul în care a căzut păstorul, s-a înălțat o salcie plângătoare.

Cum Anu nu-şi aflase perechea, părinți ei nu ştiau ce să mai facă pentru a o determina să accepte măritişul. Cel mai mare dintre zei, Antu, care avea vreo opt soții, a hotărât să o ia la el pe frumoasa zeiță, promițându-i că ea va conduce alături de el. Ea s-a împotrivit la început, dar, cum acesta era zeul atotputernic al Orientului, într-un final a fost nevoită să accepte căsătoria.

Nunta a avut loc şi a durat, ca în poveşti, nouă zile şi nouă nopți. Dar Anu nu îşi iubea soțul şi tot timpul a complotat împotriva lui. Antu a încercat, în fel şi chip, să-şi înduplece frumoasa soție, dar aceasta nu s-a lăsat în ruptul capului. Ba, mai mult, a pus la cale uciderea soțului ei, pentru ca ea să poată domni singură şi nestingherită. Văzând Antu că nu are şanse să-i schimbe sentimentele față de el, mai ales după ce a aflat de planul pus la cale, hotărî să se răzbune. Cum era bun la suflet, îşi iubea soția, nu a putut s-o ucidă, aşa că hotărî să o trimită printre muritori.

Ginn, ce abia se căsătorise, se învoi să o crească el însuşi pe frumoasa zeiță. Numai că, înainte de a o trimite printre muritori, marele zeu i-a făcut un cadou neobişnuit: o conştiință, pentru a-i putea plânge pe cei cărora le-a făcut rău. Chiar mai mult, a blestemat-o să aibă soț un om pe care nu-l iubeşte şi să trăiască alături de el o veşnicie, în chinuri şi suferință. Totuşi, având suflet bun, a făcut un contra-blestem, care suna cam aşa: atunci când zeița va întâlni adevărata dragoste, va scăpa de soț. Însă după ce îi va declara dragostea acelui bărbat, cel iubit va muri, iar ea va rămâne liberă.

Cam asta este povestea frumoasei Anu şi a relelor ce le-a făcut. Acum, frumoasa zeiță îşi ispăşea pedeapsa lângă muritori, alături de un soț pe care nu-l iubea, o bătea şi o trata ca pe o sclavă. De aceea lacrimile şiroiau pe chipul fetei.

Îşi regreta greşelile din trecut, cu toate că mai avea mici excese de furie din cauza vieții pe care o ducea. Nu de puține ori s-a gândit să-şi omoare soțul, care o chinuia groaznic.

Mateus, aşa cum ştiți deja, era preotul satului. De fapt era singurul preot cunoscut de oameni. Mulți nu erau de acord cu ceea ce îi învăța acesta, dar alții îl iubeau. Preotul era un om dur, cu idei destul de învechite, dar era om ca toți ceilalți, adică cu păcate omeneşti, fireşti. În fond, Mateus nu era om, era născut dintr-un uriaş pe nume Orip şi o semizână pe nume Galu. Avea puteri trupeşti deosebite, moştenite de la tatăl său, uriaşul.

Înainte de a veni în satul oamenilor, Mateus fuse mâna dreaptă a marelui zeu Antu, el era cel pe care zeul îl ținea în întuneric şi îl scotea doar în momentele de răscruce.

Înainte de a se căsători cu Anu, zeul a decis să-l trimită pe Mateus în satul oamenilor, spre a nu-i speria frumoasa soție, ştiind că preotul avea o fire mai violentă. Comportamentul agresiv al preotului se datora mamei lui, ce şi-a pus puternica amprentă asupra creşterii lui. Galu nu suporta fetele, deoarece, la scurt timp după ce l-a născut pe Mateus, Orip a părăsit-o pentru o zeiță tânără şi frumoasă. Femeia ştia că nu se putea pune cu puterea zeiței, chiar încă tânără, atunci a decis să-şi crească fiul cu credință în Dumnezeu, nu în zei, aşa cum era normal pentru ei. Mai târziu l-a învăță că femeile aduc numai necazuri.

Când Anu a sosit în sat, Antu i-a poruncit subordonatului său să o ia de soție. El s-a împotrivit la început, însă, descoperind cât de frumoasă e zeița, s-a învoit. Din aceea zi Mateus o chinuie mereu pe Anu.

După cum spuneam, Anu era în cârciuma lui Drink, acolo unde a văzut-o şi profesorul Ken. La o oră după plecarea lui, zeița se găsea tot acolo, la scurt timp întorcându-se şi Marie.

– Du-te acasă, dragă Anu, soțul tău trebuie să se întoarcă în curând!... – Nu vreau să mai plec, Marie, urăsc casa aia şi îmi urăsc soțul!

– Nu vorbi prostii, draga mea! Nu ştii ce spui. Cum să-ți urăşti casa şi soțul?!

– Ştii, Marie, îi mulțumesc bunului Antu că nu mi-a dat copii, că atunci aş fi înnebunit de tot.

– Antu?

– Da, Marie, Antu e Dumnezeul meu, sau Zeus al meu, ori Alah sau alții. Eu îi mulțumesc lui Antu că, la cât rău i-am făcut, nu mi-a dat o pedeapsă prea aspră.

– Ce rău puteai tu să-i faci unui Dumnezeu, copilă?! Vorbeşti prostii de-a dreptul!... – Eh, Marie, ce ştii tu! Nu sunt chiar o sfântă....

– Nimeni nu e sfânt, copilă. Dar spune-mi cum de tu crezi în acest Antu, când tatăl şi soțul tău au credință în Dumnezeu?

– Şi eu cred în Dumnezeu, că doar el a creat această lume cu zei cu tot. Dar eu mă rog numai Antu, aşa cum unii dintre voi vă rugați anumitor sfinți.

– Înțeleg asta, dar de ce nu unui sfânt, ci unui zeu, de care eu nici nu am auzit şi, crede-mă, îi ştiu pe toți....

– Antu nu e un zeu grec, e un zeu oriental şi, crede-mă Marie, e cel mai bun zeu din câți există. Zeus nu mi-ar fi iertat niciodată greşelile şi m-ar fi aruncat direct în Tartar, asta bineînțeles dacă nu i-ar fi venit ideea de-a mă omorî.

– Dar ce păcate poți tu să ai, un biet copil?! Ştiu că tatăl tău v-a crescut pe toate cu bunătate şi cu credință şi nici una din voi nu l-a făcut de râs.... Copilă, nu ştiu ce-i cu tine azi, dar ar trebui să vezi un doctor, nu ştii ce vorbeşti.

Anu îşi plecă capul supărată. Profesorul care intra pe uşa cârciumii dădea semne că prinsese câte ceva din discuția celor două, aşa că hotărî să intervină pentru Anu:

– Poate că ştie ea!..., se auzi vocea lui din uşă, căci, neavând ce face, se întoarse acolo. Poate că ea are necazuri pe care noi nu le vedem şi cred că are nevoie de cineva să o înțeleagă.

– Mulțumesc, profesore, se grăbi Anu să-i răspundă. Vreau să te rog ceva, dacă se poate.

– Dacă pot să te ajut, o fac cu multă plăcere.

– Profesore, când vei pleca de aici, promite-mi că mă vei lua cu tine!

Marie şi profesorul se priviră unul pe celălalt, apoi Ken întrebă surprins:

– Dar unde să plec, Anu, ai înnebunit? Nu am de gând să plec niciunde!...

– Asta i-am spus şi eu, declară Marie, că e nebună.

– Nu sunt nebună şi, apoi, cu toții suntem convinşi că, atunci când Clementina se va hotărî să ni se alăture, profesorul va pleca.

– De ce să plec? Clementina asta mă va alunga?

– Nu, râse Anu, nu te va alunga, dar va trebui să pleci prin lume, ca ambasador al oamenilor.

– Bine, Anu, dacă asta se va întâmpla, o să te iau cu mine!... Dar tot cred că ai înnebunit.

– Şi eu, şopti Marie dintr-un colțişor.

– Ai promis, profesore, să nu uiți asta!

– Nu voi uita. De ce vrei să pleci?

– Poate că, dacă îți voi spune, nu vei crede.

– Încearcă-mă, Anu, pot să cred orice.

– Cred că ai auzit şi tu zvonuri despre răutatea soțului meu.

– Aşa e, confirmă el repede.

– Bun, deci ştii, tot ce ai auzit este adevărat. Am suportat asta timp de zece ani. Acum, după atâta amar de vreme trăind în chinuri, soțul meu are tupeul să mă informeze că are o amantă, şi Anu lăsă capul în jos, în semn că se ruşinase.

Marie o privi cu milă şi decise s-o încurajeze:

– Crezi că Drink nu a călcat niciodată strâmb? o întrebă ea. Aşa sunt bărbații, nu pot fi fideli, dar asta este, în viață treci şi peste astea.

– Tu poți să treci, căci Drink e un om bun, dar Mateus nici măcar atât nu e, nu ştiu ce să mai fac cu el. Ştii bine că mă bate şi că mă tratează ca pe o slugă. Acum şi asta! E prea mult, chiar şi pentru mine.

– Dar de ce nu-l părăseşti? întrebă simplu Ken.

– Nu pot, asta e pedeapsa mea şi trebuie s-o suport. Şi apoi, dacă l-aş părăsi, m-ar găsi şi m-ar ucide.

– Dar trebuie să existe o ieşire şi pentru tine.

– Există, dar, pentru a fi eu liberă, ar trebui să moară un om pe care îl iubesc.

– Spui lucruri fantastice, ca din poveşti, Anu, se încruntă bărbatul.

– Eu sunt o poveste, profesore, numai că eu, spre deosebire de voi, nu am voie să o rostesc, altfel prea bunul Antu m-ar pedepsi groaznic. Ar trebui să plec. Dacă se întoarce Mateus şi nu mă găseşte, va fi vai de mine.

Îi salută pe cei doi şi plecă.

– Cred că în spatele acestor vorbe se ascunde o poveste interesantă, conchise gânditor profesorul.

– Eu încă cred că e nebună.

– Poate, spuse el, fără să creadă. Din păcate trebuie să plec, nici n-am observat cât e ceasul. La revedere, doamnă, numai bine!

Dispăru în spatele uşii mari, lăsând-o pe Mari să-şi continue treburile în aşteptarea clientelei.

Capitolul IV
ALICE CEA ÎNŢELEAPTĂ

Profesorul bătu cu sfială şi emoţie la uşa Alicei. Se auzi vocea gazdei ce-l invita înăuntru. Intră reţinut. Biroul profesoarei era imens, încât bărbatul nu îşi putea închipui cum era posibil ca o încăpere, ce dinafară nu părea mai mare de câţiva metri, înăuntru să fie atât de mare. În mijlocul sălii se afla un râu ce curgea liniştit, malurile fiindu-i străjuite de câţiva copaci ce discutau între ei. Înapoia biroului se găsea masa de lucru a profesoarei, în spatele căreia toate astrele cerului se plimbau nestingherite. Dar acestea nu erau singurele lucruri neobişnuite. În încăpere se mai afla un pix cu cap de om, care scria tot ce-i cerea profesoara, un papagal micuţ, ce citea o carte, şi o pisică mare şi grasă, mult mai grasă decât cea care-i adusese lui Ken scrisoarea dimineaţă, de culoare verde, cu ochii ca două mărgele mari. Pisica îi punea în ordine profesoarei actele şi, din când în când, se răstea la harpa mare cu chip de zeiţă, din celălalt colţ al camerei, care se trezea cântând.

Profesorul era de-a dreptul uimit, nu realiza ce e cu toate acele fiinţe şi lucruri ce se tot mişcau pe-acolo. Aproape că îi veni să leşine şi cu greu îşi stăpâni emoţia. Îşi aruncă privirea spre Alice, care părea amuzată de reacţia lui:

– Acum pricepi de ce nu vine nimeni în biroul meu?

– Aaaa… da.

– Văd că eşti şocat, nici nu mă aşteptam să fie altfel. Dar va trebui să te obişnuieşti cu astfel de lucruri, o să vezi din ce în ce mai multe. Ştii, soţul meu e vrăjitor, el mi-a dăruit toate astea. Să vezi ce am acasă…, completă de-a dreptul amuzată.

– Înţeleg, încuviinţă profesorul, vizibil marcat.

– Eşti cel mai comic din toţi câţi au intrat aici, râse Alice cu poftă. Nu îţi fie frică, tot ce vezi aici este inofensiv! În schimb, în lume există altele mai puţin inofensive.

– Sigur, scuzaţi-mă! Sunt puţin şocat, râse el nervos.

Amfitrioana îi dădu puţin timp să se obişnuiască cu obiectele din biroul ei, apoi reluă:

– Hai să-ți fac cunoştință cu toate aceste ființe! Alice se ridică şi se îndreptă spre harpa cu chip de femeie. Aceasta este Elna, harpa magică. Dacă îi asculți cântecul până la capăt, îți vei afla viitorul. Dar te avertizez că a cam îmbătrânit şi nu îl mai prezice cum trebuie, şi profesoara trase un chicotit de bucurie. Acesta, şi arătă spre pisoiul cel gras, este Miau, secretarul meu, un motan de încredere. Deşi puțin nervos, e foarte simpatic. Îți recomand şi ție un motan pentru companie. Hai să trecem mai departe! Acesta de aici este o miniatură a râului Eufrat. Îmi place foarte mult, mă linişteşte, copacii sunt nişte prieteni de-ai soțului meu, ce nu mai puteau trăi în mediul lor natural şi am acceptat să-i găzduiesc aici. Cel înalt e Fruttus, cel mic, cu frunze roşii, e Danli, iar cel mai scund dintre toți e fiul lui Fruttus, Fraguss. A, şi să nu uit de papagal: el e Ucello! E foarte inteligent, citeşte foarte mult. Atunci când cineva drag e la ananghie, se transformă într-un vultur mare şi negru, pe nume Cratess. Cam asta e tot! O să te obişnuieşti cu ei şi ai să constați că sunt foarte drăguți.

Profesorul îi mai studie o dată pe noii săi cunoscuți. Cu coada ochiului se uită înspre harpa magică, apoi la papagal. Cel mai simpatic i se păru motanul cel verde, lucru pe care îl spuse cu voce tare:

– Acum, că mă gândesc mai bine, motanul e chiar o frumusețe! Îmi plac animalele, dar nu ştiam că pot şi vorbi.

Motanul îl privi plin de mândrie pe profesor.

– Nu toți pot, numai cei speciali, iar aceste ființe sunt cu adevărat speciale. Doreşti un ceai, profesore?

– Mi-ar face mare plăcere, doamnă.

– Ca să putem vorbi fără rețineri, eu propun să ne tutuim. Eşti de acord?

– Sigur că da.

– Bine, mă bucur că ne înțelegem, pentru că în următorii doi ani eu voi fi îndrumătorul tău.

– Îndrumător?

– Da, eu te voi îndruma şi eu îți voi comunica tot ceea ce trebuie să afli.

– Mă bucur că tu mă vei învăța ce trebuie să ştiu despre lumea de dincolo.

– Aşa e, dragul meu, eu te voi îndruma spre noile tale cunoştințe şi, de ce nu, şi spre familia ta. Dar hai să nu o mai lungim!

Profesoara bătu din palme şi pe masă se aşezară două ceşcuțe. Ceainicul care le urmă turnă în fiecare ceaşcă ceaiul.

– Acum, că avem şi ceaiul, ar trebui să-ți spun ce se petrece.

Ken îşi aținti uimit privirile spre ceainicul ce împărțea lichidul fierbinte în ceşti. Se gândi că, dacă uluitoarea lui gazdă îi va mai arăta lucruri ciudate, va ieşi de acolo nebun. Alungă acest gând şi mărturisi încrezător:

– De-abia aştept să aud!

Alice trecu repede la subiect:

– Aşa cum ştii, tot ce i s-a părut omului paranormal a fost alungat din viața lui. Acum două secole vrăjitorii erau arşi pe rug sau întemnițați, personajele fantastice erau vânate şi ucise, iar personajele din poveste nici măcar nu erau băgate în seamă, oamenii nu le observau. Toate aceste ființe au hotărât să plece în căutarea zeilor, care şi ei fuseseră alungați de oameni. I-au găsit pe zei şi s-au stabilit în lumea lor. La început au fost zeci de războaie între aceste nații, războaie pentru putere, bineînțeles. Atunci, un vrăjitor înțelept le-a făcut o propunere combatanților. Le-a spus aşa: „Lumea e împărțită în patru: nord, est, vest şi sud. Atunci, de ce să nu luăm fiecare câte un colț de lume şi să-l împărțim?! Aşa vom pune capăt morților inutile”. Toți au fost mulțumiți de soluție şi s-a hotărât că e corect să urmeze sfatul primit. Atunci zeii au luat nordul, vrăjitorii sudul, creaturile fantastice estul şi poveştile vestul. În mijlocul acestei lumi se aflau oameni obişnuiți, dar şi alte creaturi ce nu aveau loc în nici una dintre comunitățile ce guvernau cele patru părți. Un timp totul a fost liniştit şi toți au fost mulțumiți, dar între vrăjitori şi zei au început alte certuri, tot pentru putere. Zeus a hotărât că lumea trebuie condusă de un singur lider şi a hotărât o formă de guvernare democrată, cu alegeri, senat şi tot restul. Au avut loc primele alegeri. Zeus a câştigat scrutinul, dar nu cinstit. Atunci, acelaşi vrăjitor înțelept, bătrânul Alcutor, le-a propus zeilor să se reia alegerile. După multe dezbateri aceştia au fost, în sfârşit, de acord…

Profesoară făcu o pauză pentru a-şi drege vocea, apoi continuă:

– Între timp, Alcutor a fost ucis şi, bineînțeles, un nou conflict s-a iscat între părți. Dar, una peste alta, peste câteva timp vor avea loc noi alegeri. De data aceasta cinstite.

– Şi tu cu cine ții? se interesă Ken amuzat.

– Nu pot să-ți spun, soțul meu s-ar înfuria, şi profesoara chicoti, încă o dată, fericită. Vezi tu, eu nu sunt nici vrăjitoare, nici zeiță, sunt doar nemuritoare.

– Părinții mei erau oameni normali. Dacă auzi altceva, să nu crezi, s-au spus tot felul de poveşti pe seama mea, dar ăsta este adevărul. Toți cred că sunt o semi-zeiță, iar asta mă distrează.

– Atunci, cum de eşti nemuritoare?

– Când eram mică, mama m-a uitat pe câmp, dar m-a găsit bunicul tău, zeul Ares, căruia i-a plăcut de mine şi a hotărât să-mi facă un dar: nemurirea. Şi aşa am rămas!

– Vrăjitorii sunt muritori?

– Unii da, alţi nu. Unii mor şi se reîncarnează, alţii mor şi gata. Depinde. Nu mai există vrăjitori puri, decât foarte puţini, şi fiecare are o putere pe care nu o posedă ceilalţi ori o capacitate mai mare de-a deprinde anumite vrăji. Chiar şi oamenii simpli pot învăţa să devină vrăjitori.

– Aş putea învăţa şi eu?

– Sigur că da. La şcoala vrăjitorilor, porţile sunt deschise oricui.

– Am auzit ceva de un institut naţional sau cam aşa ceva.

– Ai auzit destul de bine, numai că acest nume e prea lung şi s-a hotărât ca institutele să aibă nume mai scurte. Sunt patru: Goods, Wich, Story şi Fantasia. Acestea sunt cele mai importante. Dar există mai multe şcoli de acest fel în lumea noastră.

– Şi aş putea învăţa la oricare dintre ele.?

– Tu da. Vezi, la şcoala zeilor trebuie neapărat să ai sânge de zeu ca să fii primit, iar tu ai. La celelalte şcoli, primesc pe oricine, fără probleme. De fapt, se dă un examen, nu intră chiar oricine.

– Spune-mi, ce legătură am eu cu toate astea? Profesoara făcu o scurtă pauză. Trebuia să-i explice multe tânărului său învăţăcel:

– Ai să afli şi acest lucru, dar mai ai puţină răbdare! E obligatoriu să-ţi mai spun ceva despre ceilalţi: ei sunt puţin altfel decât noi, în gândire vreau să spun. Întotdeauna au văzut omul ca pe un duşman natural sau ca pe un sclav. Acum douăzeci şi cinci de ani, a venit pe tărâmul nostru un muritor pe care îl chema tot Ken. Era un monstru de om, dar tare bun la suflet.

Zeii au crezut că e fiul vreunui uriaş, dar se înşelau: era un muritor ca toţi ceilalţi. Ken s-a îndrăgostit de Afrodita şi a fugit cu ea în lume. Hefaistos s-a înfuriat rău de tot şi a trimis un uriaş să-l omoare. Spre surprinderea tuturor, muritorul l-a omorât pe uriaş, dar nu prin luptă, ci printr-un şiretlic. Atunci zeii au realizat că oamenii sunt inteligenţi şi au început să-i respecte.

– Bun, şi care e legătura cu mine?

– Acum treizeci de ani, când te-ai născut tu, o vrăjitoare bătrână i-a prezis mamei tale că tu vei fi conducătorul oamenilor şi ambasadorul lor dincolo. Cu toate că ţie destinul îţi era să mori la fel ca şi fraţii tăi, Ares a intervenit şi atunci oamenii au început să creadă în ipoteza asta. În fond, nu doar oamenii, ci şi cei de dincolo.

– Interesant… Deci eu ar trebui să încep un adevărat război împotriva lor.…

– Nu, din contră! Tu vei fi cel ce îi va face să priceapă, atât pe cei de dincolo, cât şi pe cei de aici, că trebuie să conviețuiască ca egali. Tu eşti diplomatul din acest context, singurul care-i poate convinge pe toți că ura nu e o soluție. Nu zic că nu o să se găsească mereu şi persoane ce se vor opune ideilor tale, şi de o parte, şi de cealaltă, dar vor fi prea puțini. Iar, dacă îi vei determina să se unească, vor lupta împreună împotriva proscrişilor.

– Da, e destul de logic. Dar cum să fac eu toate astea?

– Asta va trebui s-o afli singur!

Pe Ken începu să-l înfurie acest „s-o afli singur”. Cum avea el să afle singur? Alice era de-a dreptul ciudată!... – Şi cum voi afla, dacă nici măcar nu am fost dincolo, iar din acele locuri nu cunosc decât câteva persoane?

– Te vei duce dincolo când va veni momentul.

– Cum ajung dincolo?

– Toate le vei desluşi atunci când va fi nevoie. Pentru fiecare e altfel: unii ajung printr-o bătaie de palme, alții trecând prin foc, altora li se deschide o poartă... Nu ştiu cum va fi pentru tine, dar vei afla.

– Ce trebuie să fac?

– Ți se va deschide acea poartă spre lumea de dincolo atunci când va fi timpul potrivit. Cineva te va învăța.

Profesorul începu să-şi piardă cumpătul. Era un om destul de calm, dar asta era prea de tot!

– De ce nu acum?! Alții cum se pot duce când vor?

– Odată deschisă, acea poartă rămâne deschisă pentru totdeauna şi vei şti mereu cum să te întorci. Nu fi nerăbdător, lumea a fost creată cu chibzuință, descoperirile mari s-au făcut pe îndelete. Acum e rândul tău să ai răbdare!

– O să am, dar vreau să te mai rog ceva, dacă se poate, desigur.

– Spune!

– Ai putea să-mi povesteşti câte ceva despre Andora?

– Nu! răspunse Alice, enervată de întrebare. Şi acest lucru o să-l descoperi singur... Atunci profesoara se ridică. E târziu, Ken, trebuie să plec la ore.

– Bine, Alice, înțeleg! Iartă-mă, dacă te-am supărat.!

– Nu m-ai supărat, Ken, dar chiar trebuie să pleci.

– Atunci, la revedere, sper să mai vorbim!

– Vom mai vorbi, cu siguranță. La revedere, dragul meu!

Musafirul ieşi din încăperea cea mare pe holurile mici ale şcolii.

Ken a vrut să plece din şcoală, însă Alice îşi părăsi biroul şi îl trase de mână înapoi. Rămase de-a dreptul surprins de reacția ei. Se trezi din nou în biroul magic.

– Îmi pare rău, dragul meu, am uitat să-ți spun un lucru important!

– Spune, Alice!

– Poate o să ți se întâmple lucruri ciudate, aş vrea să-ți spun că nu trebuie să te sperie nimic. Absolut nimeni şi nimic nu îți poate face rău, atâta timp cât eşti în lumea asta. Orice ar fi, să nu intri în panică! Este foarte important să ții cont de acest sfat.

Profesorului îi veniră în minte tot felul de idei. Lucruri ciudate?! Ce nebună!

– Despre ce lucruri ciudate vorbeşti, Alice?

– Nu ştiu să-ți spun acum şi nici nu vreau să te sperii mai mult decât este cazul. S-ar putea să nu ți se întâmple nimic sau, din contră... Dar trebuia să te informez că e posibil să treci prin evenimente neaşteptate. Totuşi, să nu uităm că, din secunda de când ți-a revenit trecutul în minte, duşmanii tăi s-au înmulțit. Nu cumva să crezi că toți sunt fericiți că tu vei pune capăt unui război ce se dă de secole, sau că cel puțin vei încerca să-i pui capăt! Să nu crezi că nu vor încerca anumite persoane să te determine să te răzgândeşti. Trebuie să te avertizez să nu ai încredere în nimeni. Eu sunt singura cu care poți discuta deschis, să nu uiți asta Ken! Oamenii vor încerca să-ți câştige încrederea, pentru a afla informații despre tine sau despre alte lucruri, de aceea nici nu-ți fac cunoscut totul acum, pentru că, în momentul de față, eşti încă influențabil. Înțelegi? Înțelegea, sigur că înțelegea, doar nu era bătut în cap. Îi replică pe un ton aproape rece:

– Desigur că pricep! Dar vreau să ştiu cât de periculoasă este povestea asta pentru mine!

– Destul de periculoasă. Nu numai pentru tine, ci pentru toți. Noi toți suntem predispuşi pericolului, nu doar tu. Noi toți vom avea de suferit, dacă tu vei face vreo greşeală. Nu spun că nu e posibil să faci greşeli, dar, atunci când o vei face, te rog să nu fugi, să nu te sperii de aceste lucruri! S-ar putea ca eroarea să fie reparată. Dar până atunci vom încerca împreună să nu facem nici o greşeală, căci suntem împreună în această poveste. Şi, poate, în curând Clementina ni se va alătura. De fapt, sigur ni se va alătura cât mai repede.

– Aş vrea să o cunosc pe Clementina, am tot auzit vorbindu-se de ea.

– Ai s-o cunoşti Ken, şi, ai să vezi, Clementina e o persoană cu totul specială. Cine ştie, poate că vei cunoaşte dragostea din nou.

– Cred că am cunoscut deja dragostea.

– Cum?

– Astăzi am avut o discuție destul de interesantă cu Anu şi mi-am dat seama că e o persoană deosebită. Pot spune că am plăcut-o de când am venit în acest sat.

– Ken, dragul meu, Anu nu este aşa cum crezi tu, şi profesoara se încruntă puțin, aş vrea să nu te îndrăgosteşti de ea. Nu este ceea ce crezi tu, crede-mă. În plus, ea este îndrăgostită de altcineva. Nu pot să-ți destăinuiesc prea multe despre ea, căci Antu ne-a interzis acest lucru, dar ceea ce pot spune, şi nimeni nu mă poate opri, este că, din pricina ei, au murit doi oameni nevinovați.

– Ce vrei să spui?! Că Anu este o criminală?!

– Da, chiar asta vreau să spun, Anu este cu adevărat o criminală.

Profesorului îi trecu prin minte că Alice îl minte. Poate că nu dorea ca el să se apropie de Anu. Dar era posibil să fie şi adevărat. Cu toate astea, nu-şi putu stăpâni emoțiile:

– Cum poți spune asta? Anu este atât de firavă şi atât de frumoasă, atât de blândă şi de nefericită!... – Sunt de acord cu tine, acum este aşa cum spui tu, însă atunci când a ucis doi oameni ce se iubeau, nu era aşa.

– Probabil s-a schimbat... Eu cred că regretă ce a făcut... – Regretă acum, dar atunci când va fi liberă, firea ei va reveni la normal. De aceea nu trebuie să rămână liberă niciodată. Şi mai e ceva: cel ce se va îndrăgosti de ea va muri!... Iar noi avem nevoie de tine în viață, preciză Alice, zâmbindu-i.

– Am înțeles câte ceva din ce spui tu, nu o să te mai descos, am totală încredere în tine.

– Mă bucur că aşa gândeşti. Cred că începi să te deştepți, şi profesoara îl privi uşor amuzată.

– Da, aşa se pare. Acum trebuie să plec, am nevoie de puțină linişte, ca să-mi pun gândurile în ordine, am acumulat prea multe informații azi.

– Ai dreptate, profesore, oricum este târziu şi amândoi avem lucruri de făcut. Să ai o seară plăcută, dragul meu!

– Mulțumesc, la fel. La revedere!

Profesorul plecă de această dată, fără să mai fie reținut. Adevărul este că a fugit din biroul Alicei cât a putut, avea o teamă că aceasta şi-ar mai putea aminti ceva, iar el nu mai suporta să continue discuția. Şi când se gândea că aşteptase atâta această discuție!... Alice îl dezamăgise într-un fel, pentru că el se aşteptase ca ea să-i dezvăluie lucruri mult mai interesante. Ceea ce-i spusese ea ştia în parte. Nu tot, ce-i drept, dar lucrurile acelea într-un fel le ghicise şi singur.

Mergea acum agale spre casă, nici nu observase că soarele apusese, gândurile i se împleticeau în minte, nu ştia la ce să se gândească mai întâi: la secretul ce-o învăluia pe Andora sau la cel ce-o învăluia pe Anu, la lupta pentru putere a celor de dincolo sau la pericolele care i le prevestise Alice? Noaptea se lăsase apăsătoare şi el de-abia ajunsese acasă. Cum spuneam mai devreme, casa profesorului se afla lângă un lac (dacă nu am spus, înseamnă că am uitat). În aceea seară lacul era argintiu în bătaia lunii, două lebede îşi căutau culcuş prin

păpuriş. Sălciile de pe marginea lacului parcă plângeau, iar salcâmii păreau că se uită spre lună, de fapt, păreau că i se roagă ei. Mii şi mii de licurici de diverse culori dansau în jurul apei.

Parcă luna îi trimisese să tragă o perdea colorată în jurul lacului. Licuricii multicolori păreau culeşi din stele şi puşi lângă lac ca să-l îmbete cu culorile lor ameţitoare. Chiar şi cele două lebede păreau vrăjite de dansul ameţitor al licuricilor.

Profesorul a rămas în faţa casei aproape jumătate de noapte, era şi el vrăjit de acel minunat joc al naturii. Linişte nocturnă era aproape apăsătoare, chiar şi lebedele s-au retras în cuibul lor, iar salcâmii şi-au plecat capetele, dând semn că dorm. Chiar şi licuricii, la un moment dat, au dat semne de oboseală şi s-au retras la culcare. Doar luna a rămas neobosită să vegheze deasupra lor. Atunci s-a retras şi profesorul în căsuţa din lemn.

*

Au trecut aproape două săptămâni fără să se întâmple nimic important. Din aceea zi Alice nu a mai deschis discuţia despre cele întâmplate, nici sătenii care, cu câteva zile în urmă doar despre asta vorbeau. Nici măcar piticul Tito nu dădu un cât de mic semn de viaţă. Totul reintrase în normal, parcă nimic din tot ce v-am povestit nu se petrecuse în satul nostru.

Oamenii îşi urmau cursul zilnic al vieţii, unii muncind la câmp, ceilalţi văzându-şi de treburile lor cotidiene. Până şi primarul părea a fi amuţit de tot, nici măcar în cârciuma lui Drink nu se mai ducea. Întreg satul era cuprins de o linişte apăsătoare.

Anu era la fel de nefericită şi, de câte ori îl vedea pe Ken, îl punea să-i promită că o va lua cu el atunci când va pleca. Profesorul nu putea nega că era îndrăgostit de zeiţă, dar, după ce Alice îl pusese în temă cât de cât cu istoria acesteia, el devenise mai precaut şi încerca să-şi ţină sentimentele în frâu. De câte ori o vedea, îşi aducea aminte de ceea ce-i povestise Alice, e drept destul de vag.

În aceea zi profesorul era acasă şi, cum nu avea nimic mai bun de făcut, se apucă de grădinărit. În spatele căsuţei de lemn, în apropierea lacului, se afla o micuţă grădină de flori. Aceasta nu mai fusese îngrijită de ani de zile, iar Ken îşi spuse că era cazul să se ocupe puţin şi de ea. A cumpărat de la săteni tot felul de flori, a căror denumire nici măcar nu o cunoştea, şi era foarte încântat de achiziţiile pe care tocmai le făcuse.

După cum spuneam, profesorul se ocupa de grădinărit: dădea la o parte plantele moarte şi le înlocuia cu cele tinere. Deodată auzi mieunatul pisoiului poştaş. Dădu fuga în fața casei pentru a-l întâmpina pe motan.

Motanul cel gras ținea în lăbuțe un plic destul de gros, ceea ce indica că scrisoarea era destul de lungă. Profesorul s-a apropiat şi a luat plicul. Înainte ca motanul să plece, i-a oferit un castronaş cu lapte, pe care nu l-a refuzat. Îl privi din nou amuzat pe motanul cel gras atunci când plecă, fără ca măcar să dea vreun semn de recunoştință pentru laptele primit.

Ken l-a mai privit un timp, apoi s-a întins pe iarba încă nerăsărită bine şi deschise plicul. Spre uimirea lui, scrisoarea avea un sigiliu regal. S-a aşezat comod şi începu să citească:

„Dragă domnule Ken, Îmi permit să vă scriu această scrisoare cu deosebit respect, sper că vă veți face puțin timp pentru a o citi şi, mai ales, sper că îmi veți ierta cele ce vi le voi spune. Vreau să vă informez cu respect următoarele aspecte: acum o săptămână, când mă plimbam prin Regatul Soarelui, am văzut o nimfă ce plângea. Curiozitatea m-a împins să mă apropiu de această copilă şi s-o întreb ce are pe suflet. Ceea ce mi-a mărturisit nimfa este o poveste de necrezut şi de aceea îmi permit să vă rog să-i dați această scrisoare şi doamnei Alice.

Ei bine, cum spuneam, m-am dus la nimfă s-o întreb de ce plânge. M-a privit neîncrezătoare la început, dar mai apoi m-a recunoscut şi, plină de recunoştință, m-a îmbrățişat:

– O, bunele rege, dacă ați şti prin câte nenorociri am trecut!

– Spune, copilă, care îți este oful!

– Acum două zile mama mea a murit în chinuri groaznice. Boala ei ținea de vreo doi ani, timp în care am încercat să găsim tot felul de leacuri şi am dus-o la o mulțime de doctori şi învățați, dar nimeni, nimeni nu a găsit vindecarea.

Cu o săptămână în urmă am întâlnit un vrăjitor bătrân, care m-a văzut plângând. El m-a întrebat ce am, iar eu i-am spus întreaga poveste. Atunci el m-a sfătuit să-l duc degrabă la mama mea. L-am condus cât de repede am putut, dar el, cum a văzut-o, a tras un țipăt îngrozitor, mi-a spus că a văzut răul în ea şi că nimeni nu o va putea ajuta cu nimic.

Înainte să plece, vrăjitorul mi-a spus că războiului va începe şi că mama mea e un produs al acestuia. Mi-a mai spus că, dacă binele nu va învinge, tot mai mulți vor avea de suferit, aşa cum se va întâmpla şi cu primul meu născut. Spune tu, bunule rege, cum să nu fiu tristă, când în lume e atâta suferință şi atâta durere? Aceasta este istorioara pe care am vrut să v-o spun, sperând că nu v-am deranjat prea tare. Poate că o să vi se pară o prostie, sau poate că nu o să înțelegeți nimic din ceea ce v-am scris, dar doamna Alice va şti cu siguranță ceea ce vreau să spun, de aceea vă rog să îi arătați şi domniei ei aceste rânduri. După

cum veți putea observa şi singur, în plic, lângă scrisoare, sunt şi nişte fotografii surprinse de bunul meu prieten Ludo. Sper că îi vor fi de folos doamnei Alice în cercetările dânsei.

Vă salut cu mult respect şi vă mulțumesc pentru răbdare. Ştiu că sunteți un om bun şi că iubiți oamenii şi pacea, mai ştiu şi că sunteți un mare admirator al lumii noastre, cu toate că nu ați vizitat-o niciodată. Ştiind toate astea despre dumneavoastră, domnule, îmi mai permit să vă rog să faceți un lucru, dacă şi dumneavoastră veți binevoi, bineînțeles. M-am consultat cu sfătuitorul meu pe probleme de relații cu ceilalți şi amândoi am fost de acord că ar trebui să vă invităm peste o lună în Regatul Soarelui, la Balul Sirenelor, pe care noi îl organizăm în fiecare an. Sper că veți primi invitația mea. Şi acum nu îmi mai rămâne decât să-mi i-au rămas bun. Sper că ne vom vedea în curând. La revedere!

Al dumneavoastră,
Regele Soarelui,
Artur Lights"

Pe chipul profesorului se putea citi bucuria. Într-adevăr nu înțelegea de ce acest rege – pe care nici măcar nu-l cunoştea – îi scria tocmai lui, dar ce mai conta, doar îl invitase în lumea de dincolo, în sfârşit. Peste numai o lună avea să vadă această lume, pe care avea impresia că voia să o cunoască de mai bine de un secol. Dar o lună înseamnă mult timp, gândi profesorul, dar ce importanță are, doar a aşteptat atâta! O lună nu mai înseamnă chiar aşa mult… O lună e chiar puțin la cât aşteptase el, nu mai conta, tot ce era important era că peste o lună visul său va deveni realitate. Oare ce minunății avea să vadă acolo, oare cum arăta acest regat, o fi chiar aşa de minunat cum şi-l închipuie el? Dar sirenele cum or arăta ele, să fie oare ca în basme, jumătate peşti şi jumătate oameni? Cine ştie ce surprize avea să-i rezerve această lume!… Poate că nu e nici măcar pe jumătate aşa cum şi-o imagina el, poate că e rece şi goală, aşa cum sunt unele colțuri din lumea noastră.

S-a trezit din visare atunci când şi-a dat seama că trebuie să-i ducă scrisoarea profesoarei Alice, aşa cum îl rugase regele. Poate că ea îl va lămuri de ce regele îi scrisese lui, nu ei, şi mai ales de ce i-a relatat acea poveste care nici măcar nu era prea interesantă. Posibil ca povestea să ascundă un substrat pe care el nu-l vedea, în afară de cel că războiul va începe în curând şi că unii din cei răi încercau să împiedice oamenii să-şi ceară drepturile. Cine ştie ce mai vor cei de dincolo, nu sunt hotărâți deloc, dar asta este, aşa sunt şi oamenii, dar nu numai ei.

*

Profesorul se afla pentru a doua oară în fața biroului Alicei şi, la fel ca şi data trecută, bătu sfios la uşa mică. Dinăuntru se auzi vocea profesoarei poftindu-l înăuntru. Ken a pătruns înăuntru destul de sfios, nimic nu se schimbase de ultima oară când fusese acolo, parcă toate rămăseseră pe loc. Motanul aranja în continuare actele profesoarei şi mai țipa din când în când la harpa ce încerca să cânte, cei trei copaci vorbeau între ei, iar papagalul cel mic citea, până şi astrele ce se plimbau în spatele mesei de birou a Alicei având acelaşi curs. Femeia îl îndemnă să ia loc, iar el se supuse.

– Ştiu că e greu să te obişnuieşti cu toate astea, şi mie, când m-am căsătorit cu Eac, mi se păreau ciudate. Tare greu m-am obişnuit cu ciudățeniile soțului meu. Dar să lăsăm asta, mă bucur că ai venit! De fapt, te aşteptam.

– Adică ştiai că voi veni?

– Sigur că ştiam, nu fii prostuț, zâmbi, ai uitat că am un soț vrăjitor? Ken simțea că nu o mai place aşa mult pe Alice. Părea o ființă nu ştia exact cum. Îşi ascunse sentimentele şi continuă:

– Şi ce legătură are soțul? întrebă ironic.

– El m-a învățat şi pe mine câteva trucuri, dacă le pot spune aşa. Dar acum dă-mi scrisoarea, te rog!

Profesorul, uimit că ştia de scrisoare, se scotoci prin buzunare şi i-a înmânat-o fără să spună nimic. Ea citi repede şi rămase îngândurată. După câteva minute de tăcere, preciză:

– Destul de imprudent din partea lui să ți-o trimită ție. Dar ce mai contează!? Important este că a ajuns cu bine la mine.

– Ce este cu această scrisoare?

– Nu prea îl înțeleg bine pe Artur, el întotdeauna scrie codat, şi profesoara râse din nou. Bănuiesc ce vrea să-mi transmită. Cred că e vorba de nimfa Aurore, care a trăit o adevărată tragedie datorită dragostei ei nemărginite pentru oameni. Vezi tu, aşa cum tu îi iubeşti pe cei de dincolo, aşa iubeşte ea oamenii. Anumite organizații din cele patru zări nu sunt de acord cu oamenii, aşa că oricine le ia partea are de suferit. Vrăjitorul ce apare în povestea regelui nu este cu adevărat un vrăjitor şi e modul regelui de a-mi spune că mama nimfei a fost vrăjită.

– Cum poți fi sigură de acest lucru?

– Sunt sigură şi atât. Îl cunosc bine pe rege, el întotdeauna a ținut cu dreptatea şi adevărul. De fiecare dată când a avut ceva de comunicat, a spus-o într-un mod ciudat. După atâția ani, m-am obişnuit cu stilul său. Ei, dragul

meu, sper că vei accepta invitația. Cu ocazia asta, ți se va deschide şi ție uşa spre lumea noastră.

– Sigur că accept invitația, de fericire aproape că uitasem să-ți mai aduc scrisoarea!...

– Mă bucur că ți-ai aminti, şi profesoara zâmbi. Apropo, dragă Ken, îți recomand un teranopuran.

– Ce mai e si ăla?

– Un iepuraş de pământ.

– Şi cu ce m-ar ajuta acesta? întrebă uimit.

– La grădinărit, bineînțeles. Ar putea avea grijă de grădina ta şi nici nu trebuie plătit, îi dai doar mâncare. Ai multe de învățat... – Să ştii, Alice, că nu am citit niciunde de creaturile de care îmi tot spui. Şi spui că-i un iepuraş?

– Daaa, seamănă cu unul cel puțin, are cap de iepure, dar trup uman şi este foarte mic, exact ca teranii.

– Aaa... interesant, făcu total uimit. Chiar interesant. Dar ştii ce mi se pare cu adevărat intrigant?

– Ce anume?

– Frații Grimm nu au scris despre aceste creaturi.

Alice îl privi cu coada ochiului pe Ken. Ea nu era o mare admiratoare a fraților Grimm. Dar era de înțeles că nu o entuziasmau prea tare basmele, trăise atâtea secole în lumea aceea, încât poveştile lor erau banale pentru ea.

– Ce te face să crezi că ei ştiau adevărul şi că faptele reflectate în scrierile lor nu au fost bazaconii inventate de ei?

– Nu trebuie să ne mințim, ştii şi tu, aşa cum ştiu şi eu, că ei au văzut.

– Aşa e, voiam doar să te supăr, şi profesoara chicoti de-a dreptul amuzată de „răutatea” ce o făcuse. Dar cum ți-ai dat seama?

– Nu e nici o filozofie, pur şi simplu, acum câțiva ani am găsit, într-o bibliotecă părăsită, un tratat scris de ei. În acest tratat spuneau ceva despre o lume uitată şi despre faptul că toate personajele despre care au scris sunt reale, doar poveştile sunt inventate în marea majoritate. Cu toate astea, nu au spus nimic despre, zei. De ce?

– Pentru că nu li s-a dat voie să dezvăluie tot. Ceea ce scriau era verificat de comisia poveştilor şi numai cu acordul lor erau publicate. Doar nu credeai că am lăsa în lume oameni care ne-ar putea da de gol!... Au fost controlați permanent.

– Acum înțeleg, rosti gânditor.

– Ştii, Ken, câteodată mă uimeşti.

– De ce, Alice?

– Pentru că eram convinsă că ştiu totul despre tine, dar tu mă surprinzi de fiecare dată. Nu că nu mi-ar face plăcere... Eşti un băiat deştept şi asta mă bucură. Mă aşteptam că o să fiu nevoită să-ți spun tot, dar nu e nevoie, tu aproape că înveți singur.

– Ei, Alice, eşti tu drăguță şi încerci să mă flatezi, tocmai pentru a nu-mi spune tot! Profesoara zâmbi. Să ştii că m-am prins că nu vrei să-mi dezvălui tot, dar nu-i nimic, am să aflu singur.

– Bravo, Ken, ştiam eu că vei înțelege! Să ştii că e mai bine să le descoperi singur. E mult mai bine.

– Am uitat să-ți spun....

– Da...?

– Pozele.

– Sigur, le-am observat.

– Nu am simțit că mi-ar fi adresate, aşa că nu m-am uitat la ele.

– Foarte bine, dragul meu. Ai dreptate, nu îți erau adresate, dar oricum am să ți le arăt, îi spuse zâmbind.

– Cum consideri!

– Consider că aşa este bine, să le vezi şi tu, şi profesoara îi dădu fotografiile.

– Mai târziu Alice, acum nu vreau să le văd.

Capitolul V
PĂDUREA FERMECATĂ

Au mai trecut trei zile de la ultima discuție cu Alice. Lui Ken îi părea rău acum că nu studiase pozele, era convins că alte ocazii nu vor mai exista. Totuşi, era mândru de el că-şi stăpânise curiozitatea. Cine ştie, poate într-o zi Alice va avea mai multă încredere în el. Însă o întrebare îl apăsa: de ce regele îi trimesese scrisoarea lui, dacă nu trebuia să afle tot? De fapt, acea scrisoare îi fusese adresată Alicei. De ce tocmai Alice era îndrumătoarea lui? Oare ce mai ascundea aceasta? Din câte ştia el, zeii nu dăruiau nemurirea, decât cu un motiv întemeiat. Aşa ar fi fost firesc să se întâmple şi cu ea. Povestea cum că s-a rătăcit, iar Ares i-a dăruit nemurirea din milă era cam trasă de păr. Oare cât de prost îl credea? El ştia istoria zeilor greci pe de rost. Cum putuseră zeii, sau oricine o fi fost, să-i trimită un îndrumător care nu îi arăta că are încredere în el? Sau poate aşa îi chinuiau pe toți cei ce aspirau la lumea de dincolo: „e mai bine să afli singur”. Posibil ca el să nu vrea să afle singur: toată viața lui a căutat răspunsuri, şi acum, când cineva ar putea să i le ofere, îl îndemna să afle singur.

Dar dacă nici Alice nu ştia chiar totul? Nu e imposibil, poate că nu ştie chiar totul, pentru că cei de dincolo sunt foarte prudenți. Oricum, cunoştea mai mult ca el, doar locuia acolo. Chiar nu putea să-i dea nişte răspunsuri simple? Oare ce se întâmpla, de fapt, ce ascundeau atât de bine? Şi de ce ascundeau, dacă se impunea ca el să afle „singur"? Avea atâtea întrebări de pus… Dar cui? Cine i-ar fi putut răspunde? Poate chiar asta este: cineva trebuia să-i ofere aceste răspunsuri! Probabil asta trebuia să afle el: cine e persoana în măsură să-i răspundă unor întrebări relativ simple. Nu înțelese nici măcar de ce el era acel ambasador al păcii sau a ce o fi. Nu mai era sigur de nimic. De multe ori se trezea şi nu ştia dacă a fost vis sau realitate, nu ştia dacă toate acele lucruri se întâmplau cu adevărat sau erau doar închipuirea lui. În ultimul timp, se ciupise de multe ori, să vadă dacă trăieşte cu adevărat în lumea celor vii, nu în cea a viselor. Se gândea adesea că o să se trezească şi că Andora va fi lângă el şi-i va spune: „A fost doar un vis, iubitul meu". Însă oare chiar şi-ar dori lucrul acesta? Nu era sigur nici măcar de asta… Oricum, Andora nu mai reprezenta viitorul şi el era convins de asta. Uneori considera că poate e mai bine aşa, poate că nu se meritaseră unul pe altul sau, pur şi simplu, aşa fusese predestinat.

Acum viața lui continua şi aproape că-i plăcea că trece prin evenimente de neconceput înainte. Nu vedea însă cum ar putea deveni liderul oamenilor în război, să-i spunem, din moment ce nu era în stare să aibă grijă nici măcar de el? Cum va putea să convingă atâția oameni că treburile stau cum spune el? Dar oare era bine? El nu cunoştea nimic din ce se întâmplă cu adevărat. Posibil ca cei de dincolo să aibă dreptate, că cei de aici greşeau. Ce vroiau ei de la cei de dincolo? De ce nu-i lăsau să-şi vadă de-ale lor? Oare oamenii chiar aveau putința de-a conduce două lumi paralele? Şi, până la urmă, de ce le-ar fi condus ei, de ce erau mai presus de tot şi de toate? Dacă oamenii doreau, în fond, puterea în scopul de a-i manipula pe cei de dincolo? Dacă aceia nu erau tiranii de care vorbeau oamenii? Dacă tocmai oamenii erau tirani şi făcuseră o înțelegere cu câțiva de dincolo să cucerească această lume? El cum mai putea avea încredere în ei, când habar nu avea ce ar trebui să facă sau de ce?!

Deoarece aşa spunea Alice sau primarul sau poate acel rege din Regatul Soarelui sau al luminii, căci nu îşi mai amintea cum se numeşte, avea prea multe gânduri să-şi mai amintească şi de numele unui banal regat?!

Cineva, dar în acest moment nu mai ştia cine, îi indicase că deține o putere ce trebuia să o descopere şi mai apoi să învețe s-o folosească. De ce nu-i învățau ei? Oricum, se tot pomenea despre apropierea acelui război fără arme. Dacă tot aveau nevoie de el, de ce nu-l învățau? Ce aşteptau de la el, să se trezească într-o dimineață şi să le ştie pe toate?! „Nu este corect! Nu aşa se face! Şi, apoi, de unde să ştiu că războiul va fi unul fără arme?", îşi continuă Ken şirul dilemelor.

Toți oamenii ăia care-l cunoşteau mai bine decât se cunoştea el ar fi putut face ceva, măcar i-ar fi putut da o dovadă de încredere. Ar fi putut să-i dezvăluie mai multe sau, dacă tot nu-i împărtăşesc mai multe, să se fi justificat, să-i ofere un motiv plauzibil. De ce? De ce atâta agitație, dacă el tot nu înțelegea nimic? Ce rost aveau toate astea şi oare unde îl vor duce? De face el o greşeală, de nu se arată de partea cui trebuie? Până la urmă, are şi el sânge de zeu... Bineînțeles, dacă cele ce i s-au împărtăşit tainic se dovedeau adevărate...! Dacă Ares chiar îi e bunic de ce nu dădea nici un semn de viață? Ar fi putut să-i spună doar: „Bună, eu sunt bunicul tău, eu te-am salvat de la moarte". Măcar i-ar fi putut da un sfat dacă e bine sau nu ce face, dacă el e de acord cu toate astea... până la urmă, era singura lui rudă în viață.

Dar dacă bunicul îi era un zeu, nemuritor, el era nemuritor sau nu? Ar fi fost normal să-i moştenească nemurirea. Ipoteza era destul de plauzibilă: nu suferise niciodată de nici o boală, doar de dragoste, dar de asta sufereau şi zeii, era ceva normal. Nu contează că eşti zeu sau altceva, toți avem în comun viața şi dragostea, răutatea, dar şi bunătatea, avariția şi mila – lucruri perfect normale. Asta să însemne oare că, până la urmă, toți sunt oameni în sufletul lor? Doar Dumnezeu este mai presus de toți, însă chiar El e tulburat de anume sentimente: bunătatea, puterea de-a ierta şi mila. Nimeni nu poate să întruchipeze mai bine decât Dumnezeu toate aceste sentimente, toți ceilalți, fie ei zei, vrăjitori, personaje fantastice sau alte creaturi, nu pot deține toată această bunătate. Din contră, unii dintre zei sunt foarte răi şi răzbunători, numai că, prin puterile cu care au fost înzestrați şi prin nemurire, sunt ființe superioare. Până şi zeii pot fi ucişi într-un fel sau altul şi ei pot fi păcăliți sau mințiți. Dar cine a mai auzit că-l poți păcăli sau ucide pe Dumnezeu?! Nimeni!

Concluzia simplă e că toți sunt oameni, într-o măsură mai mare ori mai mică. Cel puțin toți avem un trup, căruia viața i-o dă un spirit trimis de Dumnezeu. Atunci chiar suntem toți egali – căci avem un spirit ce dăinuie atâta timp cât suntem în viață, deci suntem egali – avem aceleaşi drepturi, nu ar trebui să ne călcăm în picioare sau să ne simțim mai presus decât alții, regi de-am fi, regine, zei, vrăjitori etc.

Gânduri îl chinuiau pe profesorul nostru, care nu mai realiza ce este viața sau ce este binele. Nici măcar nu mai pricepea ce se întâmplă cu el, mii de sentimente îl copleşeau şi îl chinuiau, toate se înghesuiau acum în mintea sa, fără să-i dea un răspuns sau măcar să-l aline puțin.

Ar fi mințit, dacă ar fi declarat că preocupările sale recente nu-l incitau într-o oarecare măsură; curiozitatea nu-l lăsa să se dea bătut tocmai acum, când era oarecum aproape de adevăr. Însă nu putea spune că în unele momente nu ar

fi renunțat cu plăcere la rolul lui. Şi totuşi, simțea că, într-adevăr, ceva sau cineva depindea de el, numai că nu reuşise să-şi dea seama ce sau cine!

Dar acum credea mai mult ca oricând că se impune să-l afle pe cel ce i-ar putea oferi nişte răspunsuri clare. Ştia şi simțea că cineva îl aştepta, dar cine? Şi mai ales unde se afla? Măcar de i s-ar zice unde să caute, poate atunci ar fi putut porni pe urmele celui ce-i putea da măcar un singur răspuns mulțumitor. Atâta dorea, un răspuns, fără „e mai bine să afli singur”. Oare pretindea prea mult? Poate doar Dumnezeu i-ar fi putut răspunde! Cine ştie ce surprize îi va rezerva viitorul… Dar toate aceste gânduri se risipiră atunci când motanul cel gras mieună la uşa sa.

S-a dezmeticit şi şi-a dat seama că se afla în casa lui, în fotoliul pufos din camera de zi. Mieunatul strident îl trezi din visare, din preocupările ce-l chinuiseră mai devreme.

Mai întâi s-a dus şi a umplut castronul cu lapte şi de-abia apoi, alene, s-a îndreptat spre uşă. Deschise şi, fără ca măcar să se uite la ceea ce-i adusese „poştaşul”, îi oferi laptele. Pisoiul mieună recunoscător, se vedea că îi era foame. Mâncă tot laptele şi îi înmână profesorului scrisoarea. Pentru prima oară Ken îndrăzni să-l mângâie pe pisoiul cel gras, ce nu protestă deloc, ba chiar părea că-i face plăcere. Motanul îşi văzu de drumul său, că mai avea multe scrisori de împărțit.

Rămas din nou singur, nu avea nici un chef de a citi scrisoarea, aşa că o aruncă într-un colț al camerei, s-a dus către patul cel mare şi, în doar câteva minute, adormi.

*

A doua zi se anunța a fi o zi liniştită, destul de normală. Profesorul se trezi destul de greu, parcă nici cafeaua nu mai era aşa de bună, chiar şi întunericul ce dăinuia în acea zonă a satului parcă era mai fioros ca de obicei. Bezna densă contura chipurile unor stafii, în toate colțurile din casă, dând impresia că ar apărea o nălucă. Ken se simțea amețit, avea senzația că plutea într-un spațiu pe care nu-l recunoştea; nici măcar casa în care locuise opt ani nu mai era aceeaşi. Toate lucrurile din jurul său păreau să fi prins viață, dar nu o viață obişnuită, ci ceva morbid şi sumbru. Pe tavan observa diverse forme, ca nişte crengi de copaci ce se unduiau în vânt şi mai apoi luau forma unor brațe ce se înnodau şi se deznodau.

Liniştea din aceea dimineață era apăsătoare, se îmbina cu întunericul şi cu lacul ce parcă amorțiseră.

Profesorului îi era din ce în ce mai greu să se dezmeticească, dar la un moment dat într-un colț al încăperii observă scrisoarea nedesfăcută pe care o aruncase în ajun. O ridică şi se hotărî să o citească. Plicul era de culoarea cerului curat, nu mai văzuse unul la fel, iar înăuntru se afla un bilețel micuț, pe care scria „Pădurea Fermecată”. Oare ce însemna asta? Poate că nici această epistolă nu-i era adresată lui, ci era tot pentru Alice. Nu era semnată, iar cuvintele conținute erau destul de vagi. Ce însemna asta? Trebuia neapărat să se ducă la Alice şi să-i arate scrisoarea!...

Dar de ce să se ducă la ea? Nu l-ar fi lămurit cu nimic, mai mult chiar, ar fi păstrat secretul pentru ea şi i-ar fi recomandat să stea „cuminte”, apreciind că a făcut foarte bine Ken că i-a adus ei scrisoarea. Nu, asta nu se va mai repeta! Profesorul era hotărât să descopere de unul singur ce-i cu pădurea fermecată. Unicul gând care îl măcina era că nu ştia unde se găsea ori ce era acea pădure.

Chiar atunci îi străfulgeră prin minte: sigur, cum de nu se gândise la asta, pădurea era chiar aceea de la marginea satului. Alta el nu mai cunoştea şi nici nu putea chestiona pe careva, pentru că Alice ar fi aflat imediat, deci şi-ar fi dat seama că pune ceva la cale. De data asta, Ken trebuia să facă totul discret, în aşa fel, încât nimeni să nu bănuiască nimic. În timp ce se preocupa cum să facă pentru a ajunge în pădurea fermecată, pe celălalt fotoliu pufos din camera de zi apăru, ca prin vis, Tito. Profesorul se sperie îngrozitor şi trase o înjurătură în timp ce musafirul se amuza pe seama reacției lui.

– Nu mai fă asta! De acord? Piticul se răsturnase în fotoliu, râzând ca un nebun:

– Şi să pierd toată distracția ce mi-o oferi?

– Oricum, Tito, cine te-a invitat? Cândva ştiai să bați la uşă... Ce s-a întâmplat?

– Odată ce m-ai invitat în casa ta, pot veni oricând; dacă nu mă invitai, nu puteam intra.

– Din câte-mi amintesc, nu te-am invitat, ai intrat singur!

Ken îl privi cu un oarecare dispreț. Piticul se făcu că nu-i observă căutătura ochilor şi continuă vesel:

– Da, dar eu am ştiut că o să mă inviți, aşa că intenția ta eu o consider o invitație.

– Bine, bine, n-am şanse s-o scot la capăt cu tine... Ce vrei?

– Am venit să-ți dau un sfat!

– Spune, dar repede, că am treabă!

– Dacă mergi în Pădurea Fermecată, nu porni sub nici o formă fără Tlaloc.

– Şi de unde să-l iau eu pe zeul Aztec?!

– Este mai aproape decât crezi... Dar ştii ceva, profesore? Mă uimeşti!

Ken simți cum tot sângele i se urcă la cap, apoi, pe un ton nervos, dădu glas năduful ui:

– Asta mi-a spus şi Alice! De ce sunt eu cel ce vă uimeşte?

– Nu mă aşteptam să ştii cine este Tlaloc, sau cel puțin nu credeam că o să-ți dai seama aşa repede.

– Dar ce, voi chiar credeți că eu nu am nimic în cap, chiar aşa uimesc pe toată lumea cu cunoştințele mele? Am studiat zei şi mitologii câte fire de păr ai tu în cap. Nimeni nu ține cont de faptul că am studiat ani buni şi posed nişte cunoştințe? Dar... ia stai! De unde ştii de Pădurea Fermecată? Asta înseamnă că a aflat şi Alice? Piticul rămase puțin pe gânduri, după care continuă:

– Stai încet, profesore, eşti puțin nervos! Am să-ți explic! Toate scrisorile trec mai întâi pe la comitetul piticilor poştaşi. Noi este obligatoriu să fim avizați de tot, pentru a nu se întâmpla vreo nenorocire. Ca să îți răspund mai departe, am să-ți spun că Alice nu a aflat de scrisoare. O altă informație pe care ți-o voi da este aceea că Tlaloc nu-i ființă umană.

– Ascultă, piticule, se răsti profesorul, mai nervos decât prima oară, voi nu ați auzit de intimitate?! În lumea mea, citirea scrisorilor altora se pedepseşte cu închisoare. Voi chiar nu aveți nici o limită? Acum chiar era enervat. Cine a mai auzit de citirea scrisorilor de către poştaşi?! Ăsta era un delict federal în lumea oamenilor „normali”. Dar oare mai era cineva normal? El, indiferent de aparențe, nu se mai considera aşa.

Piticul resimți iritarea puternică, tonul imperios neplăcându-i deloc.

– Ascultă-mă, tinere, nu îmi vorbi mie aşa! Eu încerc să-ți dau o mână de ajutor, iar tu te porți.., nu-şi mai continuă ideea, bătu din palme şi, aşa cum era obiceiul, dispăru.

„Ce enervant e piticul acesta! Nici măcar nu mi-a spus unde îl pot găsi pe Tlaloc”, gândi profesorul după ce oaspetele dispăru instantaneu.

Ken nu avea de gând să caute acul în carul cu fân. Decise că va pleca singur la drum. Dacă Tlaloc va dori s-l însoțească, treaba lui, să vină, îl aştepta. Cine era el să-l caute? De ce toți erau aşa secretoşi? Nu puteau, pur şi simplu, să-i spună: „du-te în locul cutare, unde îl vei găsi pe cutare!”? Nu, nu ar fi putut face asta, că cine ştie ce se putea întâmpla, dacă i-ar fi spus – cine ştie? poate l-ar fi găsit. Dar dacă ei nu-i oferă detalii, nu-i nimic, nici el nu le va mai împărtăşi nimic. Unde scrie că el e obligat să fie sincer, iar ei nu? Se săturase de toate astea, aşa că va merge cu sau fără zeul aztec în Pădurea Fermecată. Nu conta nici măcar dacă era pregătită pentru o capcană ori nu: cineva îi scrisese şi îl aştepta acolo, aşa că se va duce. Va porni singur. Nu avea cum fi aşa de dificil s-o ia singur la drum, fiind încredințat că cineva se afla acolo pentru el, îl aştepta.

Ca în fiecare dimineață, cucul anunță ora 7, ora la care profesorul trebuia să se îndrepte spre şcoală. Privi pe geam întunericul ce domnea afară, simți cum i se face frig şi cum broboane reci de sudoare îi curg pe frunte.

Nu voia să plece la muncă, dorea să se ducă în Pădurea Fermecată. Dar nu înainte de a se întinde puțin, căci un rău neştiut îi cuprinse întreg corpul. Până să ajungă la fotoliu, leşină şi căzu ca trăsnit pe covorul cel roşu.

„Vino, iubitul meu, vino”, şi, în depărtare, Ken o observă pe Andora. „Vino, nu-ți fie frică!” „Andora?” „Da, iubitul meu, eu sunt, vino!” „Dar unde sunt? Cum am ajuns aici?” „Priveşte, dragul meu!”, şi Andora întinse mâna spre o fetiță. „Priveşte-o, e fata ta!” „Fata mea? Dar cum? Nici măcar nu te-am atins, nu poate fi a mea!” „Ba da, estea ta!”, accentuă Andora supărată. „Este a ta şi numai a ta. Doar nu crezi că te mint, nu-i aşa, dragul meu?” Profesorul tăcu, numai avea cuvinte, nu mai ştia ce să creadă. O privea îndelung pe fetița blondă. Nu o vedea bine, pentru că era cu spatele. Încercă să o determine să se întoarcă, dar fu imposibil. Parcă paralizase, nu mai putea să mişte nici măcar un deget, se simțea atât de greu şi atât de rău... Din nou simți că broboanele reci îi şiroiesc pe frunte, capul îi era greu, totul se învârtea cu el. Oare ce se întâmpla? „Vino!”,se auzea din depărtare vocea suavă a Andorei.

„Nu, nu vin, nu vin”, se împotrivea Ken. „Pleacă, eşti doar o nălucă, pleacă!”.

– Pleacă, pleacă!

Profesorul se dezmetici: fusese doar un vis, un coşmar, atâta!

Oare şi scrisoarea se includea în coşmar? Privi în jur şi, văzând plicul albastru, şi-a dat seama că scrisoarea era reală, aşadar trebuia să se pregătească de călătorie.

Îşi aduse aminte de transpirația rece ce o simțise, se pipăi uşor pe frunte şi constată că era bine. Nu se simțea rău, iar capul nu-i mai era greu, ba chiar şi amețeala dispăruse. Ce s-o fi întâmplat cu el? O fi fost totul doar în mintea lui? Nu înțelegea nimic, visul, starea ciudată, nimic...

Hotărî să nu se ducă în acea zi la şcoală; nici nu se simțea prea bine, nici nu avea chef de copii. Dar, mai cu seamă, nu dorea să dea ochii cu Alice, care ar fi bănuit ceva. Mai bine ar rămâne acasă şi s-ar gândi cum să dispară din sat fără a fi observat.

Pentru a ajunge la pădure, avea de traversat partea luminoasă a satului. De ar face asta, măcar un suflet tot l-ar vedea... De ar aştepta lăsarea serii, cu siguranță cineva i-ar da planul peste cap... Se aştepta ca vreun coleg să vină la el, ca să vadă ce s-a întâmplat cu el, nestându-i în fire să meargă la lucru, poate

chiar Alice l-ar fi vizitat, iar el nu îşi permitea una ca asta… Ce era de făcut? În vreme ce scormonea în minte după vreo cale prielnică „evadării” din sat fără a fi observat, Tito se instală din nou în fotoliul lui, – Văd că te frământi, tinere, spuse musafirul zâmbind şi speriindu-l pe profesor de moarte.

Inima lui Ken se făcu cât un purice, apoi îl privi țintă şi observă ironic:

– De nu mă omori tu mai întâi… Ce mai e?

– Dacă te porți urât, nu o să-ți spun cum să ajungi în pădure fără să fii văzut.

Bărbatul încercă să-şi schimbe vocea. Nu dorea ca piticul să dispară iar, fără să-i dezvăluie ceea ce-l interesa.

– Bine, bine, am să te ascult!… Spune!

– E foarte simplu! În spatele casei tale se află un lac. Traversează lacul şi vei ajunge acolo! Simplu, nu?

– Eşti sigur, Tito? Este adevărat ce-mi spui?

– Nu numai că este adevărat dar va trebui să te grăbeşti. Alice se îndreaptă deja spre tine; a aflat, nu ştiu de unde.

– Cu ce să mă deplasez, Tito?

– Cu barca, bineînțeles.

– Dar eu nu am barcă!

– Ți-am dăruit eu una, acum ai. Ar fi bine să te grăbeşti.

Lui Ken îi venea să-l sărute pe pitic, dar altă întrebare îi năvăli în minte:

– Dar Tlaloc? Unde îl găsesc?

– Te va aştepta acolo. Nu îți fie teamă, va fi totul bine, şi oaspetele mititel dispăru din nou.

– Atunci ar trebui să mă grăbesc, ca să nu mă prindă Alice, gândi cu voce tare.

Se repezi spre uşă, apucând în drum un felinar. Aprinse felinarul şi se îndreptă spre lacul pe care cu câteva zile în urmă îl văzuse ca pe ceva mirific. Acum îi părea unul ca toate celelalte, comun, banal.

Aşa cum precizase Tito, o barcă îl aştepta pe mal. Nu stătu pe gânduri, se aruncă drept în ea. În depărtare auzea paşi, care păreau să se îndrepte spre el. Cu certitudine era Alice. Cuprins de spaimă că l-ar putea surprinde, Ken prinse vâslele şi începu să vâslească cu toată puterea lui. Nu avea de gând să se lase prins.

Vroia să facă şi el ceva o dată singur, fără sfaturile Alicei şi fără îndrumarea ei. Trebuia să realizeze ceva pe cont propriu. Nu era un copil de mult, putea să ia şi singur unele decizii. Şi apoi, hotărârea îi aparținea, el primise scrisoarea şi era sigur că îi era adresată lui, nu ca epistola anterioară. Dacă el fusese destinatarul scrisorii, tot el primise şi invitația, aşa că putea să decidă

singur dacă să ia parte la „petrecere” ori ba. Era viața lui, putea face ce vrea cu ea. De neconceput ca Alice să-i comande mereu ce să facă şi ce nu. Doar nu era stăpâna lui, era doar îndrumătorul lui!... Datoria ei era aceea de a-i spune ce e dincolo şi de a-i oferi sfaturi, atât... Ea nu avea dreptul să se amestece în viața lui. Mai cu seamă că, în opinia lui Ken, nici nu-şi făcea datoria ca lumea: nu-i relatase nimic interesant până acum.

*

Profesorul ajunsese destul de departe de casă. Nu avea habar pe unde s-o ia, ştia doar că trebuie să traverseze lacul. Undeva în depărtare se zărea o luminiță; probabil că urma să iasă din zona întunecată. Sentimentul că în curând va vedea lumina zilei îl făcu să tresară de bucurie Bezna în care stătuse îi întunecase şi mintea şi sufletul.

Vâslea îndârjit. Încă se temea că Alice ar putea fi pe urmele lui. În sfârşit, ajunse pe partea însorită a lacului. Soarele părea a se grăbi să-i mângâie fața zgribulită de frig, îl îmbia şi-l răsfăța jucându-se în părul său, dezmierdându-l drăgăstos. Era aşa de vrăjit de mângâierea soarelui, că mai-mai uitase încotro se duce, aproape adormit în brațele soarelui. Îşi mai ridică o dată capul din barcă, dar chiar atunci sări ca ars. Pădurea se vedea de acolo, din locul unde era, putea zări pădurea, era chiar acolo. Bucuria îi pătrunse în suflet, dar şi teama, pentru că habar nu avea ce se putea afla în acea pădure blestemată, cum îi spuneau sătenii. Auzise multe poveşti despre ea, oamenii aveau multe versiuni despre ceea ce se întâmpla şi ce se afla acolo. Unii spuneau că e locul unde se ascund cei nelegiuiți, şi cei de pe un tărâm, şi de pe celălalt. Alții susțineau că e plin de creaturi magice, şi rele şi bune, zâne şi zmei, balauri cu şapte capete şi multe altele. Nimeni nu îndrăznise să calce pe acolo, toți erau speriați de poveştile pe care le auzeau.

Profesorul se apropia din ce în ce mai mult de aceea pădure şi emoțiile sale oscilau între teamă şi fericire. Dar parcă sentimentul de fericire îl învingea pe cel de teamă. Singura lui grijă era legată Tlaloc: oare se afla acolo? Oare îi va ieşi în întâmpinare? S-ar fi simțit mult mai bine, dacă ar fi ştiut că Tlaloc îl aşteaptă. Oricum, nu conta; important era că el însuşi se apropia de pădure, iar asta pentru că aşa vrusese, nu pentru că îi impusese nimeni acest lucru.

Barca lui era din ce în ce mai aproape de mal, la doar câțiva paşi distanță de țărm se afla pădurea, acea pădure în care el trebuia să ajungă. Simțea cum sângele îi clocotea, trecea prin mii şi mii de emoții, nici el nu ştia ce fel de trăiri erau.

Trăia din plin senzația de a fi liber: nu mai era Alice pe urmele lui să-i indice cum ori ce să facă sau să nu facă. Şi nici sătenii, care, deşi nu-i spusese nimeni, era încredințat că îi urmăreau fiecare pas. Acum era cu adevărat liber, avea şansa de a face orice îi trecea prin cap.

Ştia că atunci când se va întoarce în sat Alice îl va muştrului bine de tot, însă nu-i păsa: aceasta era clipa lui, momentul în care putea să dovedească că poate şi singur, că e bărbat şi, mai ales, că ştie ce face.

Dar oare chiar ştia ce face? Poate greşea, poate că cine îl invitase îi vroia răul, poate că-l chemase cu un scop ascuns acolo, acela de a-l elimina, de a termina cu el odată pentru totdeauna. „Nu, nu din nou aceste gânduri! Asta este, tu ai vrut-o, nu da înapoi ca un laş!”, se încurajă profesorul. „Ce o fi o fi! Într-un final, toți murim, muritori sau nu. Trebuie să dai dovadă de curaj, asta este, tu ai vrut!”.

Barca a ajuns la mal, spre uimirea profesorului. Avusese impresia că mai are ceva de vâslit, dar gata, se terminase, acum se impune să meargă înainte; ajunsese până acolo, nu putea da înapoi. Aventura începea!

S-a dat jos din barca pe care i-o dăruise Tito. A ajuns la marginea pădurii, mai avea de făcut doar câțiva paşi.

Chiar în momentul în care se pregătea să intre în pădure, văzu un tigru mare îndreptându-se spre el. Vru să fugă, dar picioarele nu-i răspundeau. Frica puse stăpânire pe el; nu putea mişca, nici un muşchi nu-i mai răspundea, nici nu mai putea gândi. Gata, îi venise sfârşitul! Aruncă încă o privire către tigru şi i se păru că vede pe chipul acestuia un zâmbet, dar era imposibil, tigrii nu zâmbesc. Totuşi, poate că surâdea: probabil nu mâncase de mult timp, iar el era cina.

– Vrei să te linişteşti, profesore? se auzi o voce groasă, pe care Ken nu o putu repera. Nu am să te mănânc, poți deschide ochii, nu te mai purta ca un laş!

Îşi ridică privirea speriată; era convins că tigrul vorbise. Dar cum să vorbească?! Bărbatul îl privi pe tigru, şi din nou observă pe fața lui un zâmbet. De data aceasta nu i se mai părea, felina chiar surâdea. Acum avea certitudinea că nu îi va face rău. Aparent, se mai liniştise, dar încă nu se putea mişca, muşchii lui încă nu-i răspundeau. Vocea groasă a tigrului se auzi din nou:

– Hai, profesore, revino-ți! Nu îmi este foame, tocmai am mâncat un trecător – râse zgomotos.

– Aaaaaa, reuşi să scoată profesorul, care nu înțelesese gluma tigrului.

– Serios, sunt sătul. Dacă nu găsim nimic pe drum, posibil să te mănânc şi pe tine.

Ken amuți pentru un timp. Era uimit. Un tigru care vorbea!... Cum asta?! Oare ce mai avea să vadă, pisici care... croşetează? Parcă trezit de gânduri, îşi dădu seama că tigrul spusese ceva despre un drum.

– Pe drum? întrebă neconvins, încă cu senzația că ar fi din piatră.

– Da, profesore! Ştiu, nu am făcut cunoştință. Eu sunt Tlaloc, zeul -tigru. Îmi pare bine că te întâlnesc în sfârşit, cu toate că noi ne-am mai întâlnit! hohoti din nou.

Dintr-odată, Ken îşi reveni. Citise mult despre zeii lumii, dar în nici o carte nu era scris că Tlaloc ar fi un zeu-tigru. Era să moară de spaimă din cauza lui... De-abia acum începea să-şi revină din amorțeala ce îi cuprinsese trupul. Era incredibil, nu-i venea a crede că trecuse printr-o spaimă aşa grozavă. Se speriase de un tigru... cum avea să facă față parcurgerii Pădurii Fermecate? Era de-a dreptul jenat de purtarea lui deloc bărbătească.

– Îmi pare rău!

– Pentru ce?

– Pentru purtarea mea. Trebuia să fiu puțin mai tare, dar m-ai speriat de moarte şi acum mă simt ruşinat.

– Nu ai de ce. Chiar şi Zeus s-a speriat când m-a văzut prima oară, încercă tigrul să-l liniştească. Şi apoi, dacă nu te-ai fi speriat, m-aş fi simțit eu prost!...

– Da, cred, nu ai mai fi avut de cine râde, se exprimă Ken dezamăgit.

– Nu, profesore, nu are nici o legătură... Dacă nu aş inspira frică, cum crezi că am putea trece prin pădure? Măcar să se sperie de mine... Nu spun că nu vor fi şi creaturi ce nu se vor speria. Dar în acest caz, de nu ne vom înțelege cu vorbe bune, vom lupta.

– Eu nu cred că voi fi în stare să lupt. Ți se pare că sunt un luptător?

– Vei fi, toți avem spirit de luptători în noi. Îți faci prea multe griji, profesore! În adâncul tău eşti altceva; tu nu te vezi decât la suprafață, dar acest hop de acum îți va dărui câteva surprize. Am să încerc să-ți arăt câteva lucruri ce zac neştiute în tine şi care nu vor ieşi la suprafață, dacă nu vei fi ajutat.

– Aleluia! se entuziasmă profesorul. În sfârşit cineva care îşi dă seama că am nevoie de ajutor. Mă săturasem să tot aud „descoperă singur".

– Alice e o persoană minunată, profesore, dar ea e cam prudentă, poate mult prea prudentă. Din capul locului am declarat că trebuie să fii ajutat, însă ea nu a fost de acord. A susținut întotdeauna că mai devreme sau mai târziu vei descoperi singur puterea din tine. Însă eu vreau ca aceasta să se întâmple mai devreme, pentru că avem nevoie de tine şi mai ales de ceea ce e în tine.

– Dar ce e în mine?!

– Vei descoperi curând. Te voi duce la cineva care îți va spune ce se ascunde în interiorul tău. Acela îți va destăinui un secret pe care nici un suflet nu-l cunoaşte.

„Câte secrete!”, gândi Ken. „Ce nebunie...”. Parcă îl aruncau de acolo-colo. Se părea că nimeni nu vroia să-şi asume riscul de a-l învăța ceva.

– Cine este acea persoană? Cine m-a chemat aici? Şi unde mergem?

– Încet, profesore, prea multe întrebări deodată! Am să te lămuresc. Eu te-am chemat aici, la cererea Marelui Zeu Şarpe – Tenayuca. Şi, ca să-ți răspund la o altă întrebare, el este cel la care vom merge. Casa lui se află într-un lac numit „Lacul Morții”. Acolo trebuie să ajungem, pe fundul acelui lac.

– Şi cum vom ajunge acolo?

– Ăsta este rolul meu în această poveste, să te duc acolo.

– Te rog, spune-mi că Tenayuca nu este un şarpe mare! şi profesorul păli numai la acest gând.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar este, preciză tigrul râzând. Dar, dacă te face să te simți mai bine, adaug că are chip de om. Şi, cel mai important lucru, mi-a promis că va mânca înainte să ajungem la el. Cei doi se priviră unul pe altul şi pufniră în râs. Nu mai fi speriat, dragul meu, nu suntem nişte criminali! Ăsta este chipul nostru, cum acela este chipul tău. Nu te-am chemat aici să te ucidem, ci să-ți oferim ajutor. Ştiu că Alice te-a avertizat să nu ai încredere în nimeni... Dacă intenționam să-ți facem rău, îți făceam demult. Nu suntem nişte persoane rele, din contră, vrem să ajutăm aceste două lumi.

– Dar, din câte ştiu eu, zeul-şarpe nu este unul chiar bun... – Mă faci să râd, profesore. Tenayuca este cel mai bun zeu din câți au fost pe acest pământ. Ştiu că anumite istorii l-au înjosit, dar cred că povestitorii au făcut asta din teamă. Cine a mai văzut un şarpe bun?! Nu şarpele a ademenit-o pe Eva?! Nu, profesore, Lucifer a făcut asta, e drept că cu chip de şarpe, dar putea la fel de bine să aibă chip de iepure... Nu intrăm acum în legea firii, precizând că şarpele mănâncă oameni sau îi muşcă sau mai ştiu eu ce, şi tigrii fac acelaşi lucru... dar noi nu trăim în lumea pe care o cunoşti tu. Suntem animale, însă de multe ori mult mai echilibrate decât oamenii. Noi suntem, de fapt, nişte animale evoluate, spirite pe umerii cărora, într-un fel, stă soarta lumii. Animalele din lumea ta sunt ființe neevoluate, aşa le-a lăsat Creatorul, asta este legea naturii.

– Am înțeles, ştiu care este diferența dintre tine şi un alt tigru, am înțeles, dinainte să te cunosc, că oamenii şi ființele ce trăiesc în lumea mea sunt diferiți de cele din lumea ta.

– Profesore, tu nu faci parte din acea lume, şi trebuie să înțelegi asta! Eşti ruda unui zeu şi a unei piticuțe. Nu ştiai?! Chiar crezi că eşti om?!

Răspunsul dat printr-o interogație mai mult îl zăpăci pe Ken.

– Atunci ce sunt?

– Eşti o fiinţă superioară. Însă încă nu ţi-ai descoperit această latură. Nu-i nimic ne vom ocupa de acest lucru!

– Sper, Tlaloc, sper!

– Hai, prietene, destul cu vorbăria! Ar fi cazul s-o luăm la mers, căci în curând se va întuneca, iar pădurea este periculoasă în beznă. Trebuie să ajungem la nimfa Altheia înainte de lăsarea întunericului, altfel cine ştie?

– Atunci, să ne luăm picioarele în spinare!

– Hai, profesore, să mergem!

Ken secondat de tigru porniră spre Pădurea Fermecată unul lângă celălalt, ca doi prieteni vechi. Felina păşea înaintea lui, deschizând calea. După doar câţiva paşi, sosiră la destinaţie.

Pădurea parcă se închise în urma lor, nemailăsând să pătrundă nici un zvon din ce se găsea dincolo de lizieră. Nu era defel aşa cum părea din exterior, adică foarte întunecată, cum îşi imaginase profesorul.

Soarele se răsfăţa printre copacii foarte mari, veveriţele săreau fericite din pom în pom, câteva păsărele se întreceau în triluri care mai de care mai minunate.

În scorburile arborilor se puteau observa culcuşurile minizânelor sau al zânele de copaci, cum li se mai spunea. Zânele erau de diferite culori, la fel ca licuricii, şi se învârteau în jurul trunchiurilor într-un joc ameţitor.

Arborii erau neobişnuiţi: mult mai înalţi, iar crengile lor se confundau cu braţele unui uriaş, foarte groase şi foarte puternice. Frunzele le erau viu colorate, coroanele păreau ţesute cu mii de nuanţe şi în fiecare se afla câte un cuib al vreunei păsării. Chiar şi iarba avea mai multe culori, ca un covor imens şi moale pictat de Polygnotos din Thasos. Cerul de aici părea mai limpede şi norii parcă se jucau pe imensitatea cerului. Prin mijlocul pădurii trecea un râu, deloc adânc, de aceeaşi culoare ca şi cerul, un albastru curat şi senin. În apele lui se puteau observa mii de peştişori în mii de culori. Pe maluri stăteau nemişcaţi, şi pe o parte şi pe cealaltă a râului, mii de licurici roşii. Ken deja îşi proiecta în minte imaginea râului pe timp de noapte – una de poveste, ceva ce nu-şi putea imagina ochiul uman fără să leşine de plăcere.

Mergând mai departe, Ken observă nişte animăluţe mici, cu patru lăbuţe, ce păşeau doar pe două. Semănau cu urşii koala, dar erau mult mai mici şi mai simpatici. Descoperea în pădure tot felul de animăluţe, unele ca nişte pisoiaşi de diferite culori, pe a căror feţişoare se puteau observa bărbiţe şi lăbuţe altfel colorate, încât păreau încălţate. Locuiau acolo mii şi mii de creaturi minuscule ciudate, dar profesorului i se păreau mai degrabă comice, unele chiar frumoase, cu toate că realitatea era alta.

Cei doi păşeau de-a lungul râului, fără să-şi vorbească. Tlaloc era foarte atent la orice mişcare, urmărea îndelung ființele ce le ieşeau în cale, de parcă toate acele ființe ar fi complotat împotriva lor. În schimb, profesorul se arăta foarte încântat de ceea ce vedea în jurul său, părându-i-se că trăieşte într-o poveste.

Toate acele ființe, toate acele lucruri erau atât de minunate pentru profesorul nostru, încât i se părea de-a dreptul stupidă ideea c-ar fi posibil să-i pândească vreun pericol.

Călătorii noştri mergeau de-a lungul râului, afundându-se din ce în ce mai mult în pădure. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc, pădurea devenea mai deasă şi mai întunecoasă. O ceață uşoară cobora. Viețuitoarele se retrăgeau pe la culcuşurile lor, chiar şi peştii colorați locuitori ai râului se ascunseseră, nici licuricii ce luminau râul pe timp de zi nu mai păreau dornici să stea pe-acolo. Vântul nu mai bătea, iar pomii tăceau, ca adormiți.

Ken simțea aerul rece ce cuprindea întreaga pădure, ceața devenea mai deasă şi mai deasă, întunericul tot mai dens. De acum avea impresia că pădurea întreagă murise: nu persista în aer nici un zvon, el putea să-şi audă inima cum bate. Din când în când câte un vreasc trosnind sub picioarele lor tulbura nemişcarea. Era cu totul altă lume, odată cu venirea nopții. Un univers total diferit de primul, mai rece şi mai dur. La un moment dat, tigrul se opri şi se întoarse spre tovarăşul de drum:

– Am avut noroc profesore, aproape am ajuns. Acum o să ieşim din pădure, vom ajunge într-un luminiş. Acolo locuieşte Altheia. Să faci linişte, nici acolo nu suntem în siguranță!

Ken nu scoase un cuvânt, frica şi neliniştea puseseră din nou stăpânire pe el. Oricât încerca să se stăpânească, agitația nu-i dădea pace.

După încă câțiva paşi, au ieşit din pădure şi au ajuns într-o poiană pe care pădurea o înconjura în formă de cerc. În mijlocul ei se afla o căsuță din lemn, nu prea măreață, dar evident era îngrijită. Tigrul privi cu atenție în jur, după care bătu la uşă. Se deschise, dar nu apăru nimeni în prag. Profesorul rămăsese mut, ca mai deunăzi, dar însoțitorul său îl luă de mână şi, mai mult bruscat, îl împinse în casă.

– Nu ne permitem să amorțim, trebuie să ne mişcăm, pericolul ne pândeşte! îi spuse grav.

În fața lor apăru o femeie tare frumoasă, înaltă şi zveltă, cu părul negru ca noaptea, ochii mari, verzi de culoarea smaraldului, cu buzele roşii şi suave. Era acoperită doar de o blană de urs. Lui Ken i se păru cea mai minunată ființă pe care o văzuse în viața lui, trăia cu impresia că e ceva incredibil, ca un vis. Tigrul se aplecă pe labele din față înaintea nimfei, în semn de respect. La rândul său,

profesorul făcu o plecăciune. Apoi tigrul se învălui în ceață şi, când aceasta dispăru, în locul animalului feroce apăru un tânăr dârz, brunet şi el, cu nişte ochi ca de foc, înalt cât un brad, mândru.

Profesorul scoase un sunet de uimire. Cei doi se uitară unul la celălalt şi îşi zâmbiră. Ken se simțea păcălit, Tlaloc îl prostise.

– Iartă-mă, profesore, nu puteam să-ți spun mai înainte!

– Şi de ce anume? Ce, îți era frică?

– Nu trebuie să te superi....

– Sigur că nu trebuie să mă supăr, de ce să mă supăr, chiar am început să mă distrez, răbufni pe un ton ironic. Ce s-a întâmplat până la urmă? Doar te preschimbi în ce vrei tu, mi se pare ceva normal, mai ales că eu nu ştiam nimic... Mai ai să-mi spui că Tenayuca este, de fapt, un pisoi simpatic, sau că femeia de lângă tine este cine ştie ce!

– Stai calm, profesore! Lasă-mă să ți-o prezint pe sora mea, Altheia. Ea este o nimfă şi nu are puterea de a-şi schimba înfățişarea. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme, dar eu sunt un zeu multimalus. Ceea ce înseamnă că mă pot preschimba în orice animal doresc. Sunt doar trei zei care mai dețin această putere. Ceilalți doi sunt Ares, bunicul tău, şi Şu. Acesta din urmă a dispărut cu vreo sută de ani în urmă şi de atunci nu se mai ştie nimic de el.

– Puțin îmi pasă, zise profesorul mohorât.

– Cred că sunteți obosiți, interveni nimfa. Probabil că vă e foame, lăsa-ți-mă să vă pun ceva de mâncare şi, după aceea, poate amândoi veți vedea viața cu alți ochi.

*

„Ce vrei să faci?”, țipă profesorul înspăimântat.

„Să o omor, iubitule”, şi umbra femeii pe care o iubise ridică mâna spre o copilă cu părul bălai.

„Nu, Andora! De ce faci asta?” „Pentru că m-am săturat, am crescut-o singură de când m-ai părăsit.” „Nu eu te-am părăsit pe tine, Andora! Ce, ai înnebunit?” Profesorul încercă s-o prindă de mână pe Andora, dar prea târziu: crima fusese săvârşită. Acum vedea doar sângele ce curgea de-a lungul râului din pădurea fermecată. Multe femei îndoliate îngenuncheaseră şi se rugau. Andora era într-un colț, nu-i putea vedea chipul, dar ştia că ea este. Femeia se ridică şi se îndreptă spre el.

„De ce-ai făcut-o, Ken, de ce?” „Ce am făcut, Andora?” „Ai ucis-o, doar pentru că nu ai putut s-o opreşti!” „Dar nu eu am ucis-o, ci tu.” „Era o parte din tine. De ce Ken, de ce?” Ken deschise ochii brusc. Spre uimirea lui, se trezi în

casa nimfei. Alt coşmar… Oare ce o mai însemna şi asta? Posibil ca Andora să încerce să-i spună ceva, dar ce? Nu putea fi faptul că avea un copil cu ea, ar fi fost imposibil, pentru că ei nu se iubiseră niciodată. De ce avea acest vis aşa de violent? Ce se întâmpla? Privind pe fereastră, observă că încă nu se luminase. În încăperea mare ardea o făclie. Casa nu avea decât o încăpere, dormitorul fiind delimitat de cealaltă parte a camerei de nişte trepte. Jos era camera de zi şi undeva, într-un colț, se afla o plită ce ținea loc de bucătărie.

Ken se dădu jos din pat; se simțea rău după coşmar. Se uită atent în jur. Tlaloc dormea în camera de zi, pe un divan, şi sforăia ca un urs. Altheia nu era niciunde, probabil că se culcase în altă parte. Dar, deodată, auzi un zgomot uşor venind de afară. Ştia că întunericul putea aduce mult rău în acea pădure, dar curiozitatea nu şi-o putea stăpâni în nici un fel. Îşi făcu mult curaj şi ieşi afară .

O zări pe Altheia ce căra două găleți cu lapte, îi sări în ajutor, luând-i povara. Ea îi indică unde să le pună, apoi se trânti în iarba multicoloră. Profesorul se aşeză lângă ea:

– Ştiam că noaptea trezeşte monştri, spuse.

– Aşa şi este, răspunse simplu frumoasa nimfă. Dar tu de ce ai ieşit din casă?

– Pentru că am auzit un zgomot. Tu cum de ai ieşit? Nu îți e teamă?

– Ba da, îmi e, dar, dacă vreau să am ce mânca, trebuie să plec noaptea.

– De ce? se interesă plin de ironie. Ziua nu mai e mâncare?

– Ştiu că te distrează, dar este chiar aşa cum ai spus. De fapt, ziua nu pot prinde mâncarea.

– Cum s-o prinzi?! lăsă să-i scape uimirea.

– Vezi tu, de frică, toate animale noaptea dorm într-un somn adânc. Atunci mă duc şi iau lapte de la capra milenară, mai tai câte un iepuraş sau o căprioară. Ziua nu le pot prinde, sunt foarte iuți.

– Dar ce anume vă sperie atât de tare? Altheia îl privi într-un fel anume. „Probabil că mă crede cam prost”, gândi Ken.

– Noaptea ies din cuibul lor cele mai ciudate creaturi întâlnite de cineva, dar cele mai rele dintre toate sunt monstrul Eneu şi supuşii săi, monştrii galla.

Eneu e un uriaş cu trei capete de şarpe, iar galla arată ca nişte bărbați solizi cu cap de bivol şi sunt foarte puternici. Aceştia sunt adepții lui Skelettro, cel mai rău vrăjitor din câți au existat. Ei sunt duşmani de moarte ai tuturor, nimeni nu se poate lupta cu ei. Mai ales cu Eneu, el este cu adevărat puternic; este fiul lui Skelettro şi al unei calfe, cele care au puteri extraordinare. El a moştenit-o pe mama sa, dar şi Skelettro l-a învățat câte ceva.

– Ce sunt calfele?

– Calfele sunt nişte vipere cu chip de om. Nu sunt prea prietenoase. Simţi asta?

– Ce anume?. M, mai bine m-aş duce să vă pregătesc ceva de mâncare. După masă trebuie să plecaţi, aveţi multe de înfruntat.

Altheia îl părăsi, lăsându-l singur. Acesta se întinse în locul ei, pe iarba multicoloră. Într-adevăr, se simţea adierea călduţă a vântului, ceaţa se ridica uşor, iar natura cu totul se trezea la viaţă după o noapte în care parcă murise. Învia şi asta îl mulţumea. Deja se luminase şi cerul se limpezise, copacii îşi întindeau crengile amorţite, iar pe râu se puteau observa, din nou, licuricii roşii.

Bucuria profesorului nu durǎ mult, căci vocea lui Tlaloc se auzi chemându-l la masă. Se despărţi cu greu de miraculoasa înviere a naturii şi se îndreptă spre casă, pentru a servi din hrana nimfei.

Cei doi bărbaţi se aşezară la măsuţa rotundă, fără să se privească unul pe celălalt. Profesorul era încă supărat pe Tlaloc, fiindcă nu-i spusese de puterile miraculoase pe care le deţinea. Aceasta însă nu era afectat, îl amuza situaţia, dar nici el nu încerca să converseze cu Ken.

După un timp apăru Altheia, cu o groază de bunătăţi. Fata începu să înşire pe masa mică lapte, brânză şi friptură de iepure şi, ca şi cum nu ar fi fost suficient, aduse o ulcică mare, plină cu cafea. Musafirul era de-a dreptul încântat: acea făptură mirifică îi făcuse până şi cafeaua, pe care el o bea cu atâta plăcere. Acum Altheia i se părea perfecţiunea întruchipată. După ce că era atât de frumoasă, ştia să gătească ca o adevărată bucătăreasă. Profesorului îi trecu prin cap că nu ar mai vrea să plece de acolo, deoarece i-ar fi plăcut să rămână alături de Altheia toată viaţa. Cu o asemenea fiinţă lângă el, ce şi-ar mai fi putut dori? Dar chiar când visa la viaţa sa perfectă cu ochii deschişi, Tlaloc îl trezi, punându-i uşor mâna pe umăr:

– Hai, profesore, trebuie să mergem, trebuie să ajungem la Lacul Morţii înainte de apus!

– Da, ştiu, mormăi Ken.

Inima i se făcu cât un purice la gândul că va trebui să plece de lângă frumoasa nimfă. Măcar de ar fi sărutat-o sau ar fi îmbrăţişat-o… Ar fi vrut să-i spună atâtea, dar îi lipsea curajul. Se simţea cu adevărat descumpănit: i-ar fi plăcut atât de mult ca nimfa să meargă cu ei, dar nu-i putea cere să se azvârle într-un asemenea pericol. Nu era corect faţă de ea să-i pretindă asta. Timpul despărţirii se apropia nemilos. Tlaloc se transformase la loc în tigru şi era gata de drum. Chiar în momentul în care ieşeau pe uşă, se auzi vocea suavă a Altheei:

– Merg cu voi un timp!

Ken făcu nişte ochi cât cepele. Parcă visele sale se transformau în realitate.

– Unde mergi, surioară? se interesă uimit tigrul.

– Mă întorc la preotesele lui Apollo.

– Eşti o preoteasă a lui Apollo? întrebă profesorul mirat.

– Nu, nu sunt!

– A foarte bine, mă cam speriasem.

– De ce, profesore? Bărbatul roşi şi se fâstâci tot, dar cu ultimul gram de curaj pe care-l mai avea încercă să îndrepte situația:

– Ar fi fost păcat ca o fată atât de frumoasă să rămână nemăritată, acesta era motivul.

– Dar sunt deja măritată, profesore, şi-i zâmbi ca şi cum i-ar fi înțeles intențiile.

– O!!! exclamă dezamăgit.

– Da, profesore, draga mea surioară s-a gândit să-i trădeze pe azteci şi s-a măritat cu un zeu grec. Dar asta este dragostea, ce să-i faci!... Altheia este soția secretă a lui Apollo. El o ține aici în pădure şi o mai pune din când în când să aibă grijă de protestele lui, iar ea acceptă toate astea ca un cățeluş.

– Nu este adevărat! strigă nimfa cât o ținu gura. Habar nu ai ce spui! Apollo mă iubeşte şi mă respectă!

– Da, la fel cum te iubeşte un câine turbat. Vezi tu, profesore, nu e în stare să accepte că soțul ei doar o foloseşte.

– Nu e adevărat! țipă mai disperată.

– Ba este, şi o ştii şi tu. Apollo e un ticălos căruia nu-i pasă decât de el, niciodată nu i-a păsat de altcineva în afară de propria persoană. Nu plânge, Altheia, nu ai nici un motiv, tu ai acceptat asta!... Nu înțeleg de ce nu-l părăseşti... Din câte ştiu eu, s-ar putea să fie deja mort.

– Taci! Taci! strigă fata printre lacrimi. Taci, Tlaloc, dacă nu, îți jur că am să plec singură!

– Am să tac... Am uitat ce greu le e unora să suporte adevărul.

Linişte se lăsă apăsătoare între cei trei. Altheia încă mai plângea, iar tigrul păşea înainte, fără ca măcar să-i arunce vreo privire. Profesorului îi era milă de fată, dar nu putea face nimic ca s-o împace după ce-i spusese Tlaloc. Mergeau înainte de-a lungul râului, fără să se privească sau să-şi vorbească, doar animalele din jurul lor mai scoteau, din când în când, câte un zgomot.

Călătoriră prin pădure aproape o jumătate de zi. La un moment dat, cei trei au ajuns la o răscruce cu trei drumuri:

– Eu va trebui să mă duc la dreapta, spuse Altheia.

Aici urmau să se despartă. Altheia va urma drumul ei spre templu, iar cei doi calea spre Lacul Morții. Bărbații îşi luară la revedere de la nimfă. Înainte de despărțire, Tlaloc i-a dăruit surorii sale o piatră de culoare galbenă de mărimea

unui ou. A înţeles, fără ca tigrul să-i spună, ce trebuia făcut cu ea. Îşi sărută fratele şi o luă spre templu.

– Aş vrea să te întreb ceva, întrerupse liniştea profesorul după o bucată de drum.

– Nu mai avem mult de mers, doar doi kilometri.

– Nu asta vroiam să te întreb.

– Atunci ce?

– De ce te-ai purtat aşa cu ea?

– Cu cine? făcu pe neştiutorul tigru arogant.

– Cu sora ta, desigur!

– Pentru că e o proastă.

– Poate nu e chiar aşa cum spui tu.

– Dar cum e? răcni furios. Spune, profesore, crezi că-i e bine aşa? El nu vine niciodată la ea, nici nu cred că ştie că există, nici măcar nu i-a făcut un copil. Ştii câte neveste aşa ca ea are? Crezi că-i pasă de ele? Nu! Ascultă-mă pe mine! Cel mai mult mă enervează că Altheia putea lua orice bărbat din lumea asta şi, totuşi, l-a ales pe el. Şi pentru ce? Pentru că s-a îndrăgostit ca proasta.

– Preferam să nu întreb, declară într-o doară profesorul.

– Şi eu preferam să nu îţi răspund. Dar hai să lăsăm asta! Priveşte! Râul Morţii!

În faţa lor se întindea un râu imens de culoare roşie. Din străfundul lui ieşeau, în răstimpuri, flăcări. Copacii din jur erau fără viaţă, florile ofilite şi iarba arsă, iar în aer plutea mirosul morţii. Totul era învăluit într-o ceaţă cenuşie, până şi cerul.

– Nu-ţi fie teamă, profesore, ai să vezi că e un loc tare prietenos! se amuză tigrul, râzând pe înfundate.

– Da, sunt convins.

Ken trase aer în piept. Se putea observa frica pe chipul lui. Însoţitorul său realiză ce se întâmplă în sufletul lui şi încercă să-l liniştească:

– Stai liniştit, totul va fi bine! Dar trebuie să ne grăbim, se lasă întunericul şi monştrii galla îşi cam fac veacul pe aici.

– Cum ajungem la zeul şarpe?

– Ia! şi tigrul îi întinse un fir de iarbă.

– Ce e asta?

– E nublis, mănâncă!

– Nu mănânc aşa ceva!

– Atunci nu vei putea intra în râu. Mănâncă, să poţi respira sub apă! Nu te otrăvesc, profesore. Poate la întoarcere, acum nu am voie…

– Eşti foarte spiritual, ripostă profesorul, înghiţind nublisul.

– Dar cine spune că glumesc? Chiar mă scoți din minți şi, sincer să fiu, dacă prietenul meu nu ar fi vrut să te vadă, te-aş fi otrăvit de mult.

– Atunci fă-o, ce mai aştepți! strigă Ken enervat.

– Mai târziu. Şi nu mai țipa, dacă nu vrei să mi-o ia galla înainte! Mă voi schimba într-un şarpe. Ține-te bine de coada mea! Hai, la drum!

Tigrul deveni un şarpe mare şi galben. Ken i se prinse bine de coadă, iar Tlaloc se afundă în adâncul apei. De aici urmează un alt ținut, mai puțin plăcut decât cel pe care l-am vizitat mai devreme. Profesorul va intra pe tărâmul şerpilor, un loc blestemat, unde nici un om nu mai pusese vreodată piciorul.

Capitolul VI PRINȚESA

Soarele, de un galben roşiatic, tocmai răsărea peste regatul poveştilor. Păsărele pictate răsăreau de prin cuiburile lor. Copacii, ca în fiecare dimineață, înfloreau fiecare în culoarea lui, florile îşi ridicau capetele somnoroase, iarba, şi ea somnoroasă, îşi întindea firele verzi. Dimineața apărea ca o regină cu culorile ei vii, cu cântecele păsărilor, aducând viața în regat. Pe rochia ei pură şi albă purta aerul uşor rece şi roua florilor. Era o dimineață ca toate celelalte în regatul poveştilor.

Regatul poveştilor este format din mai multe orăşele multicolore. Văzut de sus, părea un labirint al culorilor. Fiecare oraş era reprezentat de o culoare, deoarece fiecare primar avea o culoare. Undeva, la apus, se putea observa palatul regelui poveştilor. Acesta era de culoarea cristalului, iar în jurul său totul era de un alb transparent. La apus, unde se afla palatul, de o parte şi de cealaltă se puteau observa oraşele înşiruindu-se nesfârşit. În mijlocul regatului se observa o clădire înaltă, de culoarea cerului. Când se înnora, şi clădirea îşi schimba culoarea. Era Institutul Internațional Al Poveştilor, sau, mai scurt, şcoala Story. Aici învățau cei mai buni elevi din cele patru ținuturi.

La această şcoală de prestigiu învăța şi o pământeancă, pe numele ei Clementina. Ea trecuse prin toate celelalte şcoli, absolvind prima de fiecare dată. Aici era ultima ei oprire şi, cu asta, studiile ei pe aceste tărâmuri vor lua sfârşit. Clementina era un om obişnuit, născută din pământeni, nu avusese nici o putere specială. Trecând însă prin aceste şcoli, învățase despre propriile puteri mai mult ca oricine şi, mai mult, îşi dezvoltase şi alte puteri, ce nu existau în ea.

Clementina avea în jur de 20 de ani, era înaltă, brunetă şi ochii îi erau negri ca moartea. Era mai frumoasă ca însăşi Afrodita şi mai înțeleaptă ca Atena. Nu era prea iubită de zeițe, dar era destul de curtată de zei.

Locuia la şcoala Story, căci fiecare instituție de învățământ în parte avea propriile-i camere pentru elevi. De fapt, toți învățăceii acestor şcoli locuiau acolo pe durata studiilor. Story era singura şcoală din cele patru non-mixtă. Aici fetele

învățau şi locuiau separat de băieți. Fiind o şcoală cu reguli mai stricte, Story era împărțită în două categorii: zânele şi prinții. Din fiecare categorie, la fiecare începutul anului trei, se promovau patru elevi. Dintre zâne, cele mai deştepte fete erau promovate la gradul de prințese, iar dintre prinți, patru erau promovați la gradul de regi. Cei patru elevi din ambele categorii aveau rolul de a-şi reprezenta colegii în consiliul zânelor, respectiv al prinților. Acest consiliu era format din cei mai buni zece elevi şi din patru profesori. Ca orice consiliu, avea şi un preşedinte, ales din cadrul celor patru elevi care-i reprezentau.

Fiecare categorie era reprezentată de câte un profesor, ce îi îndruma pe elevi. Bineînțeles că între aceste două categorii exista competiție, fiecare elev, prin nota pe care o lua, câştiga un anumit număr de smaralde pentru echipa sa. Dar smaraldele nu erau dobândite doar pentru rezultatele bune la învățătură, ci şi la competiția anuală de criket ce avea loc în țara minunilor.

Fiecare echipă de criket era formată din cinci jucători şi un singur înlocuitor, dar despre toate astea vom vorbi mai târziu. Să ne întoarce acum la şcoala Story!

Cum am mai spus, aceasta era împărțită în două categorii, fiecare reprezentată de un profesor. Clasa zânelor era condusă de profesoara Maitrey, care nu avea nici o legătura cu lumea poveştilor, fiind o prințesă indiană ajunsă aici la fel ca şi Clementina. Maitrey era şi ea o femeia obişnuită, care reuşise să se impună în această lume, foarte iubită de elevele ei, dar şi de locuitorii lumii poveştilor.

Maitrey avea în jur de 40 ani, dar arăta mult mai tânără, se vedea că era încă o femeie frumoasă. De înălțime medie, pe umeri îi cădeau nişte şuvițe lungi, roşcate, ochii mari şi căprui inspirau bunătatea şi armonia, pielea îi era la fel de albă ca şi laptele şi mai fină decât catifeaua.

Maitrey era însăşi definiția profesoarei perfecte: nu neapărat foarte frumoasă, dar plăcută şi sufletistă, ținea la elevele sale mai mult ca la orice pe lume şi întotdeauna era alături de ele.

De cealaltă parte, adică în tabăra băieților, era însuşi Împăratul Poveştilor, Împăratul Roşu. Numele i se trăgea de la barba stufoasă de culoare roşie. Era un bărbat înalt, de vreo 50 de ani, bine făcut. Avea ochii de un albastru imaculat, iar sprâncenele-i groase şi mari inspirau totdeauna teamă. Împăratul Roşu era un simpatic şi glumeț; unii spuneau că e mult prea şugubăț pentru un profesor. Îi plăcea să le facă farse atât elevilor, cât şi profesorilor, era tot timpul pus pe şotii.

Ca orice şcoală care se respectă, şcoala noastră are şi un director, de fapt, o directoare. Aceasta era o vrăjitoare, ceea ce e puțin obişnuit pentru țara poveştilor, dar trebuia să vă spun că vrăjitorii reprezentau una din puterile

importante a lumii de dincolo, cealaltă putere fiind reprezentată de zei. Pentru a conviețui în pace, cele două puteri își împărțiseră lumea în două, aşa că în nici o altă instituție din acea lume nu mai putea fi la putere una din celelalte ființe, peste tot domneau zeii şi vrăjitorii. Nu chiar peste tot se impuseseră aceste două mari puteri. În Ministerele celorlalte lumi încă nu intraseră în totalitate, dar le controlau din umbră. Aici legea o făceau vrăjitorii, de aceea la conducerea acestei şcoli era o vrăjitoare.

Directoarea era o inițiată, căci şi vrăjitorii ei erau împărțiți în categorii, în funcție de puterile deținute. Directoarea se numea Mira Devilo, era destul de tânără. De înălțime medie, puțin grăsuță, avea părul de culoare verde, uşor ciufulit, ochii verzi, iar buzele îşi schimbau tot timpul culoarea, în funcție de starea de spirit în care se afla. Nu era o persoană rea, aşa cum ne-am putea închipui. Din contră, era o persoană normală, cu zile bune şi uneori cu toane rele. Iubea nespus lumea poveştilor şi, într-un fel, era protectoare a acestui teritoriu.

Şcoala era situată chiar la mijlocul acestui teritoriu, pe o insulă, unica existentă în tărâmul poveştilor. Insula era unită de teritoriul poveştilor printr-un pod foarte lung, singura cale de acces spre şcoală. Podul era bine păzit de mai mulți gardieni, care aveau forma unor cărți de joc. Ei făceau parte din gărzile reginei din țara minunilor. La poarta şcolii existau alte gărzi, de data aceasta din lumea fanteziei: nişte tramali, spirite ale celor nenăscuți încă, dar cu puteri neimaginabile. Aveau puterea de-a intra în mintea oricui şi de a-i impune orice doreau ei. De asemenea, puteau citi gândurile şi puteau schimba amintirile.

Insula era înconjurată de copaci şi flori, cei mai întâlniți fiind castanii, din ale căror fructe bucătarii şcolii făceau tot felul de compoturi şi dulcețuri. Florile erau toate albe ca varul, nici una mai răsărită printre ele.

După zona cu flori şi arbori se ițeau două coline destul de înalte şi abrupte. Insula era încercuită, în mijlocul colinelor ridicându-se şcoala, care semăna foarte mult cu o fortăreață.

Construită din pietre mari, avea o înălțime de şase kilometri, poseda două turnuri, unul de est şi unul de vest, ambele ajungând la doi kilometri deasupra clădirii. Şcoala fusese construită pe insulă pentru siguranța elevilor şi a profesorilor. Ceea ce nu v-am spus este că locuințele învățăceilor se aflau în cele două turnuri, iar ale profesorilor la primul etaj al clădirii; la etajul al doilea se găseau sălile de mese ale celor două clase şi o mare sală de reuniune, folosită la sărbători sau la ocazii speciale, pentru petreceri şi festivități. Atunci era singura ocazie în care fetele şi băieți se întâlneau.

La al treilea etaj erau plasate sălile de clasă ale fetelor, iar la cel de-al patrulea clasele băieților. La al cincilea etaj funcționa catedra de vrăji şi de

probleme magice, la al şaselea catedra de mitologie şi cea de fantezie. La etajul şapte erau birourile profesorilor şi ale profesoarelor, iar la ultimul etaj se țineau orele de astronomie şi de previziuni. După aceea urmau turnurile, iar în podurile lor nu intrase nimeni, niciodată. Probabil că nu exista nimic.

Am omis intenționat să vă spun despre beciul şi parterul clădirii, dar cred că bănuiți deja. La parter erau bucătăria şi camerele celor ce aveau grijă de şcoală şi ale bucătarilor, la subsolul clădirii se afla infirmeria şi camerele gnomilor, nişte ființe independente, plătite pentru diverse munci, căci ei lucrau acolo unde apucau şi făceau orice prin şcoală şi nu numai.

Cum am mai spus, această şcoală era una superioară, destinată acelor elevi care absolviseră deja alte instituții, unde învățaseră noțiunile elementare. Cei ce vroiau să studieze aici trebuiau să treacă nişte teste importante. Aici se aflau şi copii deosebiți, trimişi aici cu burse de şcolile în care învățaseră înainte.

În acea zi minunată, şcoala Story îşi deschidea larg porțile pentru începerea unui nou an şcolar. Profesorii şi elevii intrau pe marile porți, deasupra cărora scria, cu litere slave „ΛДΣБΛРЦλ ЄСТЄ МΛИ δРЄСЦС ДЄ БИΛЃΛ" – „Adevărul este mai presus de viață". Acesta era motoul după care se ghida şcoala Story.

Sala cea mare era minunat decorată, mii de hârtiuțe colorate zburau prin aer, baloane de diverse forme, încărcate cu heliu, erau frumos aşezate în spatele fiecărui scaun. Pereții erau proaspăt vopsiți în mai multe culori, cu desenate şi personaje din acea lume. Mesele elevilor fuseseră aşezate în formă de cerc, în mijloc rămânând spațiu pentru dans. Undeva, într-un colț, acoperită cu o perdea de un albastru transparent, era plasată masa profesorilor. Din tavan atârnau candelabre mari de argint.

Mesele erau deja pline cu mâncare de toate felurile, tot ce-ți poftea inima. Sala cea mare era gata pentru petrecerea de început de an, nu mai trebuia decât ca invitații să sosească.

Elevii din primul an erau îndrumați spre sala cea mare de chiar Albă-ca-Zăpada, care era chiar aşa de frumoasă cum fusese descrisă de frații Grimm. Bobocii descopereau acum holurile mari şi încăperile foarte înalte.

Şcoala deținea trei rânduri de trepte: cele din dreapta erau pentru fete, cele din stânga pentru băieți, iar cele din mijloc ale profesorilor. În acea seară însă, cu toții aveau să urce pe scările profesorilor.

Majoritatea invitaților sosiseră deja în sala cea mare, doar câte un profesor rătăcit mai întârzia începerea festivității.

Într-un final, profesorii se aşezară în colț, directoarea stătea în capul mesei, iar cei doi reprezentanți ai claselor stăteau lângă ea, unul în dreapta, iar

celălalt în stânga. La masă se găseau vreo patruzeci de profesori, unii destul de normali, iar alții cam ciudați.

Perdeaua cea albastră dispăru ca prin minune, profesorii rămânând descoperiți în fața elevilor. Directoarea Mira bătu tare într-un pahar pentru a se face linişte în sală, apoi se ridică, ca în fiecare an, să ia cuvântul.

– Bună seara, şi bine ați venit sau revenit la Institutul Internațional Al Poveştilor! Celor din primul an le doresc un bun venit, şi am să le spun că ne vom petrece cinci ani împreună. Eu sunt directoarea voastră, mă numesc Mira Devilo. Vă voi fi, de asemenea, şi profesoară.

Îşi drese vocea şi continuă:

– Cei mari ştiu cum trebuie să procedeze de acum încolo, dar eu am să repet, pentru cei mici. După cum bine ştiți, şcoala noastră este non-mixtă, aşa că fiecare dintre voi, fete sau băieți bineînțeles, au câte un profesor îndrumător. Pentru zâne v-o prezint pe profesoara Maitrey (aceasta se ridică în picioare şi făcu o plecăciune în fața elevilor). Pentru prinți, am plăcerea să vi-l prezint pe Împăratul Roşu (el procedă la fel ca Maitrey). Pe ceilalți profesori o să-i cunoaşteți la cursuri. Orarele vi le puteți lua fiecare de la îndrumătorul vostru, şi, bineînțeles, aveți câteva materii la alegere. După petrecerea din seara asta, îndrumătorii voştri vă vor arăta unde vă sunt camerele. Veți afla de la ei mai multe. Acum să dăm drumul petrecerii!

Profesoara Maitrey se ridică şi îi spuse ceva la ureche directoarei, care se întoarse brusc către şcolari.

– Am uitat să vă spun un lucru important! După cum bine ştiți, în anul trei, patru dintre voi sunt răsplătiți pentru rezultatele deosebite. Ei bine, anul acesta vom avea o excepție. Vom avansa la funcția de prințesă o elevă din primul an, care s-a evidențiat mai mult decât oricare dintre elevii pe care i-a avut şcoala noastră. Vreau s-o felicit din tot sufletul pe Clementina Ruge!

Fata cu ochii negri era de-a dreptul surprinsă. Nu-i venea să creadă că îşi auzise numele şi mai ales că era promovată chiar după primul an şcolar. Se ridică în picioare în aplauzele elevilor şi ale profesorilor. O văzu pe directoare spunând ceva, dar nu auzi cuvintele sale. Era atât de fericită, că nu mai putea gândi, totul se învârtea în jurul ei –trăia cea mai minunată zi din viață.

Dacă ar fi fost şi mama ei acolo, s-o vadă, ar fi fost tare mândră de ea!... Amintirea mamei îi smulse fetei câteva lacrimi, dar îşi şterse repede acest gând. Totul era mult prea incredibil, ca să se mai gândească la lucruri triste.

Acum era prințesă şi asta era tot ce conta! Eforturile ei fuseseră recompensate încă din primul an, iar acest lucru nu putea să fie decât minunat.

Capitolul VII ZEUL-ŞARPE

Profesorul se trezi. Totul părea altfel. Îşi aducea aminte doar că el şi Tlaloc trebuiau să treacă prin Râul Morții pentru a ajunge la Tenayuca. Dar acum îşi simțea capul greu, nu putea încă deschide ochii. Percepea nişte voci pe care nu le putea distinge. După un timp, se auzit o uşă trântindu-se, apoi linişte. Încet, încet, profesorul începu să se dezmeticească. La început văzu totul în ceață, nişte lumini orbitoare pluteau în pâclă. Când reuşi să deschidă ochii, constată că se află într-o cameră de cristal. Până şi patul îi era din cristal.

În mijlocul încăperii se afla o orgă de lumini, care, reflectându-se în cristal, transforma acea cameră într-o sferă colorată. Dincolo de pereții camerei se puteau observa o mulțime de peşti, ceea ce îi dădea lui Ken impresia că se găsea în apă.

Se auzi o bubuitură puternică, apoi fu linişte. Peste câteva clipe uşa mare de cristal se deschise. Profesorul îşi ridică privirea spre intrare şi simți un val de căldură şi de fericire. Tocmai intrase Tlaloc.

– Unde naiba sunt şi cum am ajuns aici? întrebă profesorul nedumerit.

Tlaloc nu se grăbea să-i răspundă, părea vesel, chiar mult prea vesel.

– Ce e, profesore, nu-ți place cazarea? ripostă zeul sarcastic.

– Trăieşti de câteva mii de ani şi tu încă nu ai reuşit să te maturizezi! Nu mă miră, să ştii!

– Serios? De ce nu te miră?

– Pentru că eşti un copil, Tlaloc. Dacă toți zeii sunt ca tine, mă lipsesc, să ştii.

– O! Nu, profesore, unii sunt chiar mai drăguți decât mine, preciză printre surâsuri.

– La dracu', Tlaloc! Unde sunt?

– Nu te enerva, prietene! Eşti în casa lui Tenayuca. Vine şi el imediat! S-a dus să mănânce, dacă înțelegi ce spun!

Şi zeul zâmbi mulțumit.

– Sper ca măcar el să aibă un gram de maturitate!... Dar cum am ajuns aici? Nu-mi amintesc nimic... – Îți aminteşti de nublis?

– Sigur!

– După ce mănânci nublisul, cazi într-un fel de somn. Tu ai adormit, iar eu te-am cărat până aici. Astea sunt regulile lui Tenayuca. Dacă ți-aş fi arătat drumul, ar fi trebuit să te ucid, sau chiar Tenayuca ar fi făcut-o. Foarte puțini ştiu calea, iar eu sunt unul dintre ei. Dacă îi vei câştiga încrederea lui Tenayuca, poate vei cunoaşte şi tu drumul. Acum odihneşte-te, mă voi întoarce cu şarpele!

La rostirea acestui cuvânt, profesorul tresări, iar Tlaloc îşi arcui buzele a plăcere.

Zeul se strecură pe uşa mare de cristal, lăsându-l singur. Ken se gândea acum la zeul-şarpe, încerca să se pregătească pentru întâlnire. Nu ar fi vrut să tresară atunci când îl va vedea, în ciuda convingerii sale intime că nu se va putea stăpâni. Nu ar fi vrut să-l jignească pe Tenayuca, mai cu seamă pentru că auzise despre el că ar fi un zeu rău şi urâcios.

Acum rememora modul cum se băgase în povestea asta. Oare de ce nu stătuse el liniştit acasă, sub protecția Alicei? Dacă va scăpa de aici, îşi promise, nu-i va mai ieşi din cuvânt acesteia. Oricum, dacă va scăpa, Alice îl va omorî chiar ea, fiindcă nu o ascultase. Nici nu ştia cine ar fi mai bine să-l ucidă: Tenayuca sau Alice? Trăia cu adevărat o dilemă.

*

Uşa se deschise iar. Intră Tlaloc, îmbrăcat protocolar. Ținea în mână nişte haine aurii, pe care i le înmână profesorului. Ken nu întrebă nimic, înțelese imediat că era nevoit să le îmbrace şi constată că îi veneau ca turnate. Se privi într-unul din pereții de cristal: arăta ca un prinț de poveste, acele haine îl schimbau cu totul, părea mult mai înalt şi cu mult mai chipeş.

Zeul îl privi pe furiş. I se citea în privire mândria sinceră că profesorul îi este prieten. Îi indică uşa, precizând că nu-l poate însoți. Şarpele prefera să se ducă Ken la el, căci vrea să-i vorbească între patru ochi. După aceea Tlaloc îi indică lui Ken să meargă drept înainte, până va da de o uşă imensă de sticlă, să intre acolo şi să aştepte.

Îl mai sfătui şi nu aibă teamă, căci şarpele e un zeu înțelept, nicidecum unul fără cumpăt, şi nu avea să-i facă nici un rău.

Profesorul se îndreptă spre uşa de sticlă, aşa cum îi spusese Tlaloc. După ce ieşi din cameră, văzu un hol îngust şi foarte lung, de-a lungul căruia se aflau mai multe uşi, unele din lemn, altele din pânze, din ape curgătoare şi din te mai miri ce. Holul era de culoarea apei limpezi, iar pereții îi erau aşa de transparenți, încât puteai vedea apa şi peştii ce se holbau înăuntru curioşi. La capătul holului se găsea cea mai mare uşă din toate, uşa de sticlă. Înăuntru se zăreau mii de perne colorate, aşezate pe jos în loc de scaune. Dincolo de uşă se observau doi paznici, de o parte şi de cealaltă, doi şerpi negri ca noapte. Profesorul se cutremură puțin şi, înainte să intre, îşi făcu semnul crucii de trei ori.

Fără să facă măcar un pas, cei doi şerpi deschiseră larg uşa şi se aplecară în fața lui. El salută la fel şi, cu inima aproape sărindu-i din piept, intră într-o încăpere imensă. Camera era înconjurată de pânze şi de perne frumos amenajate, fiind despărțită în mai multe compartimente de diferite perdele transparente. Sala se armoniza perfect cu imaginea de afară, cu peştii, apa şi

frumusețile adâncurilor. Într-un cuvânt, aceea încăpere amintea de cea a unui sultan turc, numai că era înconjurată de ape.

De după perdeaua roşie din dreapta camerei, uşor opacizată, se auzi o voce:

– Ia loc!

Ken privi uimit spre perdea: în spate întrezărea o siluetă imensă, dar nu destul de bine definită. Se supuse şi luă loc pe una din pernele aşezate pe post de scaune.

– Mă bucur să te cunosc profesore! îl îndemnă umbra.

Ken aruncă încă o privire furişă spre perdea, dar nu observă pe nimeni.

– Şi eu m-aş bucura dacă aş şti cu cine vorbesc, spuse profesorul, a cărui inimă o luă şi mai tare la trap.

– Eu zic să te linişteşti, nu te mănânc!

– Oricum, cred că eşti sătul, o întoarse spre glumă Ken, încercând să-şi controleze frica.

Din spatele paravanului sângeriu îl ajunse un hohot zgomotos, sugerând un om puternic. Încă încerca să desluşească silueta celui de dincolo, cu toate că ştia ce urma să vadă, dar încerca să se îmbărbăteze.

– Ai dreptate, am mâncat, confirmă glasul amuzat. Văd că te-ai familiarizat repede cu Tlaloc.

– Da, Tlaloc este un izvor de bună dispoziție, se strâmbă.

– Văd că nu prea îl placi!

– Ba, cum să nu-l plac, te înşeli! Doar că uneori e cam copilăros... – Învață să şi râzi, profesore, nu mai fii aşa serios! Că viața va trece pe lângă tine şi te vei trezi într-o zi că tu nu ai învățat să râzi.

– Poate ai dreptate. Dar nu ai de gând să ieşi de acolo? Cred că ar fi mult mai bine dacă am vorbi față în față.

– Aşa e. Tlaloc m-a avertizat că urăşti şerpii, şi, pe bună dreptate. Cui îi plac? Aşa că, stimate domn, mai întâi voi încerca să te obişnuiesc cu imaginea ce o vei vedea.

– Bănuiesc că eşti o ființă destul de bună, aşa că nu cred că mai contează cum arăți. Oricum, ştiu că eşti un şarpe mare.

– Aşa este, dar sunt un unimalus, aşa că pot să iau altă înfățişare, dacă ai prefera.

– Sunt sigur că mi se va opri inima, dar nu o să mor. Vreau să rămâi în pielea ta. E important să te simți bine aşa cum eşti.

– Eşti înțelept, profesore, atunci aşa să fie!

Perdeaua cea roşie începu să se dea la o parte încet. Ken îşi simțea pulsul accelerat, cu toate că încerca să se stăpânească.

Se arătă Tenayuca. Era un şarpe de vreo zece metri şi gros de vreo şase, pielea lui avea culoare aurie, ca cea a unui adevărat zeu. Chipul îi era uman. Avea capul mult mai mare decât corpul, însă nu-i era deloc acoperit cu păr, ochii lui erau mari, de culoare galbenă, iar printre buze îi şuşotea o limbă despicată în două. Profesorul se stăpâni, nu se speriase foarte rău, de fapt zeul nici nu i se părea aşa monstruos precum se aşteptase. Avea un chip blajin, se vedea că îmbătrânise – doar trăia de opt milioane de ani, era unul dintre cei mai bătrâni zei de pe pământ. Trupul de şarpe părea mlădios şi bine făcut, nu era trup de şarpe obişnuit. Musafirul se acomodă repede cu ființa din fața lui, i se părea chiar normal ceea ce vedea.

– Constat că nu am reuşit să te sperii, spuse zeul zâmbind.

– Eşti chiar simpatic, dacă îmi permiți.

– Îți permit. Mă bucur că nu te-ai speriat de chipul meu.

– Şi eu, răsuflă uşurat.

– Bine, acum să trecem la lucruri importante! şi zeul se târî mai aproape. Te-am chemat aici cu un scop, şi am să fiu foarte direct, nu vreau să pierdem timpul. Timpul ne este duşman şi nici nu prea avem la dispoziție.

– Te ascult!

– Ei bine, acum trei luni, majoritate zeilor de pe pământ au dispărut… (Profesorul vru să spună ceva, dar i se făcu semn să tacă). Au scăpat doar cei ce nu erau în regatul zeilor. Ce e mai curios este faptul că doar zeii cu sânge pur au dispărut. Trebuie să-i găsim, profesore! Peste doar şase luni se va alege stăpânul lumii de dincolo şi noi nu mai avem reprezentant.

– Dar cum puteau să dispară atâția zei?

– Crezi că eu nu m-am întrebat? Nu am nici o explicație. Tot ce pot garanta este că nu vrăjitorii au făcut grozăvia asta.

– De ce eşti aşa sigur? Doar ei sunt principalii voştri rivali… – Este adevărat, dar îți spun că nu ei au făcut-o. Sau, chiar de a fost un vrăjitor la mijloc, ceilalți nu sunt implicați. Singurul care putea face aşa ceva este în închisoarea din Tartar.

– Skelttro!

– Da, chiar el. Când a fost închis, i s-a luat puterea malefică şi a rămas doar cu partea lui bună. Partea curată din el nu ştie să-şi folosească nici măcar puterile bune ce le deține.

– Nu înțeleg nimic.

– Să-ți explic! Când Skelettro a fost închis, o parte din sufletul lui s-a mutat în altcineva, în speranța că se va dezvolta în acea persoană şi îşi va recăpăta puterile. Problema a fost că s-a transferat doar partea bună din el. Însă şi aceasta poate deveni malefică.

– Şi în cine este această parte?

– În tine!

Ken simţi cum inima nu-i mai răspundea. Asta era chiar o nebunie! Spera că urechile lui erau înfundate din pricina presiunii din adâncuri, că nu auzise bine.

– Cum?!

– Nu avem timp de uimire! Tu eşti cealaltă parte a lui Skelettro, de aceea tu eşti cel care posedă puteri mai mari ca ale oricui. Dacă le foloseşti în bine, poţi salva două lumii de teroare.

– Dar cum se poate? Nu pot să cred!

– Să crezi, prietene, să crezi! Asta este situaţia şi nu voi încerca să te menajez. De nu vei învăţa să-ţi foloseşti aceste puteri cu înţelepciune, vei deveni una cu Skelettro, şi atunci toţi vom fi distruşi. Deţii jumătate din cea mai mare putere a lumii, de aceea toţi s-au ferit să te îndrume ori să-ţi ofere clarificări. În curând te vei duce dincolo, la balul sirenelor. Ele te vor învăţa tot ce trebuie să ştii.

– Am crezut că tu vei fi acela… – Aşa ar fi trebuit, dar, din păcate, timpul ne presează, nu mai am secundele necesare să te învăţ. Şi apoi, sirenele au metode mult mai rapide, îţi vor preda totul într-o singură zi. Pot să te încredinţez, profesore, că mi-ai câştigat încrederea şi îţi voi da voie să afli secretele Râului Morţii.

– Tot am câştigat ceva, nu-i aşa?

– Putem spune şi aşa, dar nu acum vei afla tainele râului.

– Dar când?

– Atunci când vei fi pregătit.

– Dar sunt pregătit. De ce toată lumea mă menajează şi-mi spune asta?! Probabil că nici pentru călătoria asta nu eram pregătit, dar am făcut-o, nu?

– Da, profesore, nici pentru această călătorie nu erai pregătit şi, într-adevăr, ai dus-o la capăt cu succes. Dar, pentru Râul Morţii, chiar se impune să-ţi stăpâneşti fără ezitare puterile. Aşa că nu eşti pregătit pentru asta încă…

– Bine, bine. Tot e bine că am câştigat dreptul de a-l vedea şi de a-i cunoaşte secretele într-o zi.

– Mă bucur că ai început să gândeşti. Ascultă-mă bine: în scurt timp vei pleca şi trebuie să te previn să fii extrem de atent. Vei porni în aventură. Trebuie să găseşti zeii, eşti singura noastră speranţă!

– Voi face tot ce-mi stă în puteri, o să încerc să nu vă dezamăgesc!

Capitolul VIII PORTALUL ŞI TABLOUL SIRENEI

Profesorul se trezi în biroul Alicei, nu ştia cum ajunsese acolo, dar nici nu încerca să găsească vreo explicație. Oricum, i se întâmplaseră doar lucruri ciudate. În biroul ei totul era neschimbat: pisoiul aranja acte, papagalul citea, harpa încerca să cânte, dar nu putea de strigătele motanului, iar cei trei copaci erau prinşi în conversație. Chiar şi astrele se plimbau pe traiectoria de data trecută. Singura care lipsea din tablou era chiar Alice.

Ken îşi aruncă ochii plictisit pe biroul ei şi observă un plic frumos colorat. Curiozitatea îl împinse să-l desfacă uşor şi să extragă scrisoarea. Era scrisă într-o limbă ciudată. Îi părea cunoscută, dar totuşi nu pricepea integral conținutul. Reuşi să desluşească din ea doar: „Clementina", „prințesă" şi „vrăjitor". Nu ştia cum făcuse să citească nici măcar aceste cuvinte, dar era clar că poseda câteva taine ale limbii ciudată. Introduse foaia la loc în plic, apoi se întinse pe scaun. Nu ştia ce să facă: să plece sau să rămână?! În fond, Alice nu avea cum să cunoască faptul că el aterizase cine ştie cum în biroul ei. Şi apoi, risca ca femeia să-l bată la cap: „de ce aia?", „de ce aia?". Cu siguranță că nu avea habar de ultimele evenimente ale căror erou fusese. Atunci ce rost avea să rămână el acolo? Chiar când vru să plece, motanul cel ciudat îi vorbi:

– Stai aici, te aştepta!

Profesorul se supuse şi se aşeză din nou pe scaunul cel confortabil. Într-un colț observă un bol cu fructe. Cum îi era cam foame (nu mai mâncase nimic de două zile), îndrăzni şi se servi cu un măr roşu. Tocmai când să apropie de gură mărul, auzi uşa biroului deschizându-se. Alice părea destul de supărată:

– Ia, Ken, citeşte! îi spuse supărată şi-i aruncă un ziar.

El luă ziarul, fără să spună nimic; constată că e vorba despre acelaşi ziar „Inchizitorul", din care citise un articol despre Alice. Deschise cotidianul la pagina indicată şi citi:

„Draga noastră păstrătoare de secrete Alice Brunn nu este în stare să-l păstreze lângă ea nici pe profesorul Ken Rogers, care i-a fost încredințat cu mare grijă. Din surse neoficiale am aflat că acesta a dispărut din custodia profesoarei de vreo două zile şi nu a mai apărut. Dar eu nu-l condamn. Probabil se săturase de ea.

Semnat: Aurora Maximus".

Profesorul o privi ruşinat pe Alice. Îşi dădu seama că greşise fugind astfel de ea. Femeia nu mai spunea nimic, pe fața ei se putea citi supărarea şi indignarea:

– Parcă ai fi un copil, spuse supărată.

– Îmi pare rău Alice, am greşit, replică profesorul ruşinat.

– Tot e bine că te-ai întors înainte de bal, astfel vom putea spune că ființa asta e o mincinoasă. Şi e bine că îți pare rău! Îți dai seama în ce belea m-ai băgat? Dacă află Ares, o să mă omoare.

– Sincer, Alice, îmi pare rău… Cât despre bunicul meu, nu-ți face griji, nu are cum să afle.

Alice rămase puțin uimită de răspunsul primit:

– De unde ştii tu?

– Nu îți pot spune asta, dar ştiu.

– Asta e chiar culmea! urlă disperată. Mai întâi dispari cine ştie unde, iar acum ai şi secrete… Tu chiar nu înțelegi că sunt singura persoană care îți vrea binele?

– Nu vreau să te supăr, Alice, dar nu eşti chiar singura, o corectă profesorul iritat.

– Cum?! Îndrăzneşti să muşti mâna care te ține în viață de peste opt ani? Chiar s-a întors pământul cu susul în jos? Dacă nu ar fi Ares, chiar acum aş pleca şi mi-aş lua mâna de pe tine, îşi vărsă ea năduful furioasă.

Ken o privi mânios şi, cu ură în glas, replică.

– Ei bine, poți s-o faci, căci Ares nu mai e. Înțelegi ce-ți spun? Nu mai e. Aşa că poți face orice.

– Cum adică nu mai e?! Ce dracu' vrei să spui? E mort? Ce a pățit? Spune, Ken!

– Nu pot, Alice. Nu ştiu dacă am voie să-ți dezvălui aşa ceva. Şi apoi, şi tu ştii lucruri despre mine pe care le păstrezi ascunse. Acum e rândul meu să te chinui.

– Şi cam ce crezi tu că ştiu eu şi nu-ți spun ție?

– De exemplu, că eu şi Skelettro ăla suntem una şi aceeaşi persoană!

– Cum?!

Alice rămase fără grai, lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Îi era rău şi se vedea asta. Nu mai avea puterea să discute cu Ken. Simțea că tot pământul se învârte cu ea şi că ea nu mai are nici un rost pe lume.

Profesorul regreta că o făcuse pe Alice să plângă, aşa că încercă s-o împace:

– Iartă-mă, Alice, nu mai plânge, te rog!

– Iartă-mă tu, Ken!

– Pentru ce?

– Pentru că nu ți-am spus… Trebuia să-ți fi spus mai demult, dar mi-a fost teamă. Cine ți-a spus asta? Poți avea deplină încredere în mine, doar eu sunt păstrător de secrete.

– Ştiu, Alice. Am încredere în tine, dar vroiam să te supăr. Am să-ți spun.

– Îți mulțumesc că ai încredere în mine.

– Nu ai pentru ce, Alice. Ştii ziua în care am dispărut?

– Nu aş putea-o uita niciodată.

– Ei bine, în acea zi am primit o scrisoare în care nu spunea altceva decât „Pădurea Fermecată”. M-am frământat dacă să-ți fac cunoscut evenimentul ori nu. Mi-am dat seama că era o invitație, aşa că m-am hotărât să nu îți spun şi să mă duc acolo.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă în timp ce-şi ştergea lacrimile.

– Am fugit cu barca pe râu, cu ajutorul lui Tito. Am ajuns acolo şi m-am întâlnit cu Tlaloc, care m-a dus la Tenayuca. Asta e povestea pe scurt.

– A, înțeleg acum. Tenayuca ți-a spus totul.

– Da, exact, este aşa cum spui. Cel puțin mi-a deschis ochii şi m-a făcut să-mi dau seama că viața mea nu îmi aparține, de fapt.

– Ba îți aparține, Ken. Cum poți să spui asta?

– Eu sunt Skelettro. Asta e realitatea, rosti el cu amărăciune.

– Văd că Tenayuca s-a chinuit degeaba să te informeze, spuse profesoara zâmbind. Tu eşti tu, iar el e el. Să-ți explic! Când s-a luat hotărârea să i se ia puterile malefice lui Skelettro, acesta şi-a transferat partea bună într-o altă ființă, pentru că doar aşa el nu ar fi fost vulnerabil, iar ei nu l-ar fi putut deposeda de puteri. Aşa că tu eşti tu. Doar puterile lui sunt în tine.

– Dar Tenayuca a spus că, dacă nu învăț să-mi folosesc puterile, voi deveni una cu el.

– Sigur că aşa a spus. Bunătatea din el era cea mai mare putere a sa, iar el ți-a dat-o ție, fără a şti cui o oferă. Ei bine, dacă tu nu înveți să-ți stăpâneşti răutatea, puterile astea se vor întoarce la el – despre asta e vorba. Într-adevăr, tu eşti o parte din el, pentru că deții o parte din sufletul lui, asta e tot.

Profesorul rămase un timp mut. „Cum «asta e tot»? Ce e «tot»?” Încercă să nu se mai enerveze pe biata Alice.

– Da nu e mare lucru, spuse ironic.

– Ba este, dragul meu. Dar tu eşti mai isteț ca el şi îl vei învinge. Spiritual vorbind.

– Trebuie să te întreb ceva important!

– Şi eu, dar spune tu primul.

– Bine. Spune-mi, poate să evadeze Skelettro din Tartar?

– Teoretic vorbind, nu. Însă cine ştie? Dacă îi vor reveni puterile, ar putea să scape, cu toate că Andora are grijă să nu se întâmple asta. Dar să nu uităm că o poate influența. Nu cred că ai motive să-ți faci griji deocamdată. Dacă ar evada, s-ar afla imediat.

– Da, cum să nu, aşa cum s-a aflat şi despre zei… – Chiar asta vroiam să te întreb: ce-i cu Ares?

– Draga mea Alice, de mai bine de două luni zeii au dispărut.

– Cum?! făcu ea şocată.

– Da, au dispărut şi s-a ținut cel mai mare secret.

– Ok! Dar Tlaloc? Doar te-ai întâlnit cu el!

– Nu au dispărut cu toții. Ci doar aceia care erau „acasă”.

– Înțeleg!

Alice se îndreptă spre scrisoarea pe care profesorul încercase s-o descifreze. Cu mâinile tremurând, luă scrisoarea şi i-o înmână profesorului:

– Citeşte-o!

Profesorul se prefăcu că nu mai văzuse scrisoarea niciodată şi o deschise. Încercă s-o citească pentru a doua oară. Scrisoarea arăta cam aşa: „ЄДИй мШЮ NΞεxυ ЉЂЄЂώϊϋ. ШδζθξςT XΩЇ, τIЊ ωTΞŸ.” – Nu înțeleg nimic.

– Ar trebui să înțelegi, dragul meu.

– Doar câteva cuvinte.

– E bine, m-am liniştit. Cu timpul ai să înțelegi tot. Am să-ți explic despre ce e vorba. Scrisoarea spune că Clementina, care acum a fost avansată la gradul de prințesă, s-a îndrăgostit de un vrăjitor. Nu dă nume cel ce mi-a trimis scrisoarea. Dar îmi dau seama că nu e bine. Acum, după ce mi-ai spus despre această dispariție ciudată, îmi dau seama că ar putea fi vorba de cineva malefic care se foloseşte de puterile Clementinei pentru a face prostii, aşa cum ar fi dispariția zeilor. Cu toate că mi se pare imposibil ca vrăjitorii să fi făcut asta… Dar am să-ți explic mai târziu la bal.

– Balul e abia peste o săptămână… – Ai pierdut noțiunea timpului, dragul meu. Aşa e în Râul Morții. Ziarul e de acum două săptămâni, atât ai lipsit tu. Iar balul e în seara asta. Acasă te aşteaptă nişte haine frumoase. Îmbracă-le şi aşteptă ca portalul să se deschidă. Apoi intră în lumea cealaltă. Portalul te va duce direct la bal. Ne vedem acolo. Va veni şi Clementina, vei avea ocazia s-o cunoşti pe cea care te va ajuta în toată povestea asta.

– Bine, atunci mă duc acasă. Nu uita că îmi eşti datoare cu o explicație!

– Nu am să uit. Du-te, se face târziu!

Cei doi se salutară şi profesorul părăsi încăperea vrăjită. Era oarecum mulțumit. Pentru prima oară, Alice se arătase dispusă să-i istorisească câte ceva din ce îl interesa pe el.

*

Ken aştepta în camera de zi, îmbrăcat ca un adevărat prinț. Purta un costum verde de saten. Pantalonii trei sferturi erau completați de cizme lungi negre. Pe cap avea o pălărie ca cele ale adevăraților prinți. Bineînțeles că nu putea lipsi nici pana, o pană de păun, de culoare roz, ce îi dădea o nouă înfățişare.

Aştepta de mai bine de două ore să se deschidă portalul. Nu avea idee despre ce e vorba, dar ştia că în acea seară va afla. Se întinse într-unul din fotoliile moi, cu grijă, să nu strice costumul cel nou. După încă o jumătate de oră de aşteptare, auzi o voce:

– Ia pana!

– Poftim? şi studie cu atenție camera, să vadă de unde vine glasul, dar nu văzu nimic.

Crezând că i s-a părut, se aşeză din nou comod în fotoliu, dar vocea repetă:

– Ia pana!

– Cine vorbeşte?

– Ia pana! comandă vocea, de data asta enervată.

– O iau, dar cine vorbeşte? întrebă profesorul din nou.

– Sunt eu, greierele, uită-te pe masă!

Privi pe masă şi, într-adevăr, acolo se afla un greieraş. Era aşa de mic, că nu aveai cum să-l observi decât cu mare atenție. Era îmbrăcat cu un costum negru şi cămaşa roşie, purta pălărie, iar în mână avea un baston.

– Ei! Nu te mai holba şi ia pana odată!

– Ce pană?

– Dar prost mai eşti! Pana din călimară! țipă greierele.

– Bine, bine, nu e nevoie să te enervezi… Ken se gândea la cât de ciudate erau ființele din lumea de dincolo. Însă glasul de greieraş răsună iar:

– Să nu mă enervez? Ştii ce înseamnă să fii conştiința lui Pinocchio?

– Tu eşti Jimmy?

– Chiar eu!

– Atunci Pinocchio chiar există?

– Dar greu mai eşti de cap prietene! Eu ce ziceam?

– Ai dreptate, iartă-mă! Numai că mă încântă tot ce aflu.

– Parcă ai fi un copil, domnule. Până şi copiii reacționează mai bine… – Am mai auzit asta azi!

– Vrei să stăm de palavre sau să mergi la bal?

– Aş vrea să le facem pe ambele.

Greierele îl privi dur, dar şi comic în acelaşi timp.

– Nu se poate, aşa că ia pana aia mai repede!

– Bine, o iau, cedă Ken, dezamăgit în timp ce se executa. Şi acum ce fac?

– Du-te la peretele acela! şi greierele îi arătă un perete gol din cameră. Acum desenează o uşă şi gândeşte-te la Regatul Soarelui şi la bal!

Profesorul făcu întocmai cum fusese sfătuit. Luă pana şi desenă, pe peretele gol, o uşă, dar nu se întâmpla nimic.

– Tu chiar nu gândeşti?

– De ce?

– Ce îi lipseşte uşii tale?

– Nu ştiu, ce?

– Oooo, chiar trebuie să le fac eu toate?

– Nu, doar spune-mi!

– Clanța, profesore, clanța!

– Ai dreptate, recunoscu amuzat, şi desenă clanța.

– Acum deschide-o şi intră! Într-o secundă vei fi acolo. Ăsta e portalul tău. De câte ori vrei să-l foloseşti, desenează uşa şi gândeşte-te unde vrei să ajungi.

– Cum mă întorc, greieraşule?

– Gândeşte-te că vrei să fii acasă şi te vei trezi acolo!

– Doar atât?

– Nu! Mă şi mir că te-ai prins… Înainte să te gândeşti la casa ta, normal, trebuie să desenezi o uşă. E chiar aşa greu?

– Nu.

– Bine, atunci du-te, poți folosi orice pană sau orice scrie pentru a desena o uşă!

– Mulțumesc! La revedere! Sper că ne vom revedea… – Eu nu cred, dar, oricum, la revedere!

Şi greierele dispăru ca prin vrajă.

Profesorul puse mâna pe clanță şi, spre uimire lui, ea chiar se deschise. Dincolo era întuneric beznă. Asta era. Trebuia să păşească. Nu se mai gândi şi trecu spre lumea necunoscută lui.

*

Ken se afla într-o sală foarte mare, înconjurată de oglinzi. Candelabrele erau din argint şi încărcate de lumânări ce răspândeau diferite culori. Sala era imensă, nu îşi putea da seama exact ce culoare predomina. Avea impresia că era un curcubeu imens. În mijlocul tavanului se afla un soare grandios, ale cărui raze aveau mai multe culori. Pe jos erau întinse covoare ca pentru regi şi acestea de diferite culori. Încăperea era de-o frumusețe nemaivăzută. Acel joc de culori şi oglinzile îi ofereau o frumusețe aparte. În jurul lui se aflau mii de oameni, îmbrăcați care mai de care mai elegant. Înaintând printre ei, profesorul constată

cu uimire că în mijlocul încăperii se afla un fel de râu. Ei, nu era chiar un râu, ci un loc special amenajat pentru sirene. Ken intui acest lucru când văzu câteva zeci de sirene dansând fericite.

Era aşa de uimit de toate acele minunății, încât nici nu o observă pe Alice şi pe soțul acesteia:

– Bună seara! rosti Alice răspicat.

Profesorul tresări, de parcă atunci se trezise dintr-un vis.

– Bună, Alice! M-ai speriat... – Asta şi vroiam, spuse zâmbind. El este soțul meu, şi Alice arătă spre domnul de lângă ea.

Bărbatul părea cu mult mai bătrân decât femeia. Avea părul alb şi fața morocănoasă, ochii lui căprui inspirau temă. Scund şi grăsuț, dar, totuşi, dădea impresia de respectabilitate şi impunea considerația cuvenită.

– Îmi pare bine, profesore! Am auzit multe despre tine. Eu sunt Eac, soțul Aliciei, se prezentă bărbatul cu părul alb.

– Şi mie îmi pare bine! Si eu am auzit multe despre tine.

– Mă îndoiesc, declară Eac zâmbind. Eşti drăguț, dar ştiu că Alicia nu vorbeşte despre mine.

Ken rămase ca trăsnit. I se părea chiar ciudat comportamentul bărbatului.

– Nu este aşa, se apără contrariat. Chiar mi-a vorbit despre tine.

– Atunci mă bucur să aflu acest lucru, şi vrăjitorul îi zâmbi din nou.

– Gata, gata băieți! interveni Alice. Avem lucruri mai bune de discutat. Vino, Ken, vreau să ți-o prezint pe Clementina!

Alice îl luă de braț şi se îndreptară spre un grup de oameni ce discutau amuzați. Din mulțime se distingea cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse profesorul până atunci. Se gândea că, dacă peste tot există asemenea ființe, se va îndrăgosti în fiecare minut. Fata brunetă, cu ochii de un negru minunat, avea un corp de sirenă şi vocea ca a unei dive. Alice îl privi amuzată; înțelesese pe dată ce se întâmpla cu el.

– Ea este Clementina! îl atenționă, indicându-i fata care îi luase ochii.

Profesorul schiță un zâmbet şi se aplecă în fața frumoasei. Nu putea spune nimic, ochii îi rămăseseră ațintiți asupra ei. Alice vorbea în continuu, dar el nu auzea nimic, nici măcar nu se putea clinti din loc. Acum se gândea la cât de prost fusese atunci când se îndrăgostise de Andora, când pe lume existau asemenea ființe. Îi părea bine că nu se căsătorise cu ea. Dar Alice îl trezi din visare:

– Ei, ce zici, dragul meu?

– Ce să zic? întrebă ruşinat.

– Se pare că nu ne-a ascultat, spuse Alice, şi toți ceilalți pufniră în râs.

– Îmi cer scuze, nu ştiu unde mă gândeam.

– Lasă că ştiu eu, îl apostrofă Alice ironică. Te las cu Clementina, aveți ceva de lămurit.

– Serios? Ce?

– Păi, avem multe de vorbit, domnule profesor, interveni Clementina.

– Ken! Spune-mi Ken!

– Bine, Ken! Tu spune-mi Clem.

– Îmi pare bine de cunoştință, îngăimă fâstâcindu-se.

– Şi eu mă bucur că te cunosc, în sfârşit… Deodată Clementina rămase paralizată. Profesorul se uită să vadă ce se întâmplă şi îl văzu pe Tlaloc, cu înfățişarea de tigru.

– Stai calmă, e doar animalul meu de casă! o linişti glumind..

– Animal de casă?! întrebă tigrul, spre uimirea tuturor.

– Da, răspunse simplu Ken. Clem, îți fac cunoştință cu Tlaloc. Nu e prea sănătos, îi şopti fetei la ureche, făcând-o să zâmbească.

– Îmi pare bine! Eu sunt Clementina.

– Mă bucur, Clementina! Ai grijă cu profesorul! Acum vă las, mă duc să sperii sirenele, şi plecă pus pe şotii.

– Ți-am spus că e cam nebun, o asigură bărbatul. Dar e un prieten de nădejde. Şi pe mine m-a speriat de moarte când l-am cunoscut. Dar despre ce vorbeam?

– Încă nu vorbeam despre nimic. Stai să ți-l prezint pe iubitul meu! La anul ne vom căsători… Fata se îndreptă spre un bărbat cu înfățişare ciudată. Nu era foarte înalt, dar nici scund. Era slăbuț, dar nu exagerat. Capul îi era mai mare decât trupul, purta o barbă deasă şi neagră. Părul îi era aproape negru, iar ochii lui păreau ca de sticlă.

Clementina se întoarse la profesor, ținându-l de braț pe ciudatul bărbat. Profesorul simți cum tot pământul îi fuge de sub picioare, dar chiar atunci a fost salvat de Alice.

– Scuză-ne, Clem dragă, dar Ken trebuie să cunoască pe cineva!

Îl trase cu toată puterea şi îl depuse în fața unui bărbat înalt şi impunător. Deşi destul de în etate, arăta încă bine, purta o mantie lungă şi roşie, pe cap avea o coroană din diamante şi safire, iar în mână ținea un sceptru ce întruchipa un soare. Profesorul ghici imediat că e vorba de regele Arthur:

– Îmi pare bine, Înălțimea Voastră! salută, aplecându-se cu respect.

– Nu, dragă domnule, eu sunt cel onorat să am un aşa oaspete! spuse regele, sincer emoționat. Spune-mi Arthur, nu mă omor după polițețuri.

– Atunci şi… tu spune-mi Ken!

– Bine, deci ne-am înțeles, conchise regele râzând.

– Sigur că v-ați înțeles, interveni Alice. Ascultați-mă puțin, înainte să vă copleşiți unul pe celălalt cu complimente.

– Spune, dragă Alice, zise regele.

– Spune-mi, Arthur, acela care e cu Clem nu e Kere?

– Ba da!

– Cine este? deveni curios profesorul.

– Un vrăjitor malefic, răspunse prompt regele. Nu ştiu ce i-a făcut Clementinei de-l iubeşte aşa mult. Presupun că a aruncat asupra ei vraja inamoratus. Lucrez la asta. Trebuie să vă avertizez că acum Clem nu mai e de încredere, până nu îndepărtăm vraja.

– Şi cine ar putea-o rupe? se interesă Alice.

Regele o privi pe femeie, ca şi când nu ar fi vrut să-i răspundă, dar replica lui veni prompt:

– Anu.

– Anu?! strigară cei doi într-o voce.

– Da, Anu. Iar profesorul e singurul care o poate convinge. Şi aş vrea să o facă chiar în seara asta.

– Cum aş putea să o conving eu? întrebă Ken nelămurit.

– Simplu: cere-i-o! Ea are o slăbiciune pentru tine, zâmbi. Ştiu că, într-un timp, nici ție nu-ți displăcea persoana ei...

– Aşa este, dar cineva mi-a recomandat să stau deoparte.

Profesorul o privi cu coada ochiului pe Alice, dându-i de înțeles gazdei balului cine îi atrăsese atenția.

– Cine ți-a spus asta a avut dreptate.

– Vezi, dragul meu? se împăună Alice mândră.

– Bine. Ce trebuie să fac?

– Peste puțin timp va începe „Miss Sirena”, preotul face parte din juriu. Atunci invit-o să stați de vorbă şi roag-o să facă asta pentru tine.

– De ce ar face-o?

– Pentru că ea a omorât doi îndrăgostiți, spuse regele. Spune-i că eşti îndrăgostit de Clem, oricum nu ai minți prea rău... – Sigur, să mă trezesc şi eu mort!

– Nu, profesore. Nu va face asta încă o dată, pentru că speră să fie iertată de Antu. Şi va fi chiar bucuroasă să-ți îndeplinească dorința.

– Bine, aşa voi face. Ascultă, Arthur, Tenayuca mi-a spus că sirenele mă vor învăța să-mi folosesc puterile....

– Aşa este.

– Cum voi lua legătura cu ele?

– Nu acum, mai e timp. Acum pregăteşte-te pentru Anu!

Concursul trebuia să înceapă, aşa că regele plecă să vadă dacă totul e în ordine. Alice se întoarse şi ea la soțul ei, iar Ken reîncepu să studieze sala cea mare, trăgând în răstimpuri cu coada ochiului spre Clem. Acesta se îndreptă spre scările din cristal de la marginea camerei, le urcă şi rămase acolo un timp. De pe trepte putea zări toată sala. Mai sus, tot pe scări, văzu un tablou reprezentând o sirenă foarte frumoasă, roşcată, cu ochii albaştri ca marea. Profesorul se apropie de tablou pentru a-l studia şi observă că dedesubt stătea scris: „ЁЃΦΣΤΞΩΛ ЋΩΧλӱΡ”. Spre uimirea lui, reuşi să desluşească înțelesul: „Prințesa Apelor”.

– Bună, Ken!

Tresări. Crezuse că era singur acolo. Se întoarse spre vocea ce îl salutase. Rămase uimit când văzu că lângă el se afla chiar Anu. Era mai frumoasă decât o văzuse el vreodată, avea părul ridicat şi asta îi scotea în evidență ochii frumoşi. Îmbrăcase o rochie lungă, de culoarea laptelui, strânsă pe corp, ce îi scotea în evidență formele minunate. Profesorul recunoscu în gândul său că Anu e frumoasă, dar nu mai frumoasă decât cea pe care o cunoscuse în seara aceea.

– Bună seara, Anu! Eşti foarte frumoasă!

– Mulțumesc, Ken. Ce faci aici?

– Admiram acest tablou.

– Ea este Ariel. A fost stăpâna mărilor, dar a murit din dragoste pentru un muritor.

– Ştiu povestea ei, spuse profesorul. Dar nu ştiam că a şi murit.

– Din păcate, a murit. Nu a putut fi alături de iubitul ei, căci regele Neptun nu a lăsat-o, aşa că şi-a pus capăt zilelor.

– E romantic. În acel moment, îi veni o idee. Cred că şi eu am să mor din acelaşi motiv.

– De ce, Ken? Ce s-a întâmplat? întrebă zeița uimită.

– O vezi pe fata aceea minunată, în rochie roşie? şi i-o indică pe Clem.

– Sigur. Clementina o cheamă parcă!

– Da, aşa e. A fost vrăjită, nu ştiu cum, să se îndrăgostească de Kere. Şi nu ştiu cum să îndepărtez vraja asta nenorocită. Simt că mă topesc când o văd cu el, îmi vine să-l omor. Iar ea nu vrea să asculte deloc, i-a luat mințile complet. Ştii ce mi-a spus? întrebă cu o lacrimă în colțul ochiului.

– Ce, Ken?

– Mi-a spus că la anul se vor căsători. Mai bine mor, decât să văd asta, declară, profund marcat, încât Anu mai avea puțin şi-i dădeau lacrimile.

– Te ajut eu, Ken.

– Tu? mimă uimirea.

– Da, eu! Kere e în juriu, aşa că atrage-o pe Clementina aici, pe scări, scorneşte tu ceva! Adu-o, iar eu voi pregăti vraja de desfacere! Va fi leşinată vreo zece minute, nu îşi va aminti nimic din clipele trăite cu el, aşa că trebuie să-o facem repede.

– Mă duc, acceptă Ken pornind pe trepte în jos.

Îşi făcu loc prin mulțimea de oameni care asistau la concursul de miss. Se apropie de Clem şi-i şopti la ureche. Într-o clipă cei doi plecau împreună spre scările de cristal. Bărbatul o duse în locul unde se găsea Anu.

Zeița, cum îi văzu pe cei doi, începu să rostească nişte cuvinte pe care Ken nu le înțelegea. În câteva secunde, Clem leşină. Anu îi făcu cu ochiul profesorului şi se retrase, lăsându-l cu frumoasa fată în brațe.

Profesorul rămase aşa timp de câteva minute. O privea pe Clem cu atâta dragoste, încât simțea cum inima îi sare din piept. Nu dură foarte mult timp şi fata începu să se trezească.

– Ce s-a întâmplat? întreabă cu vocea stinsă.

– Nimic, totul e în regulă, ai leşinat. Acum eşti bine.

Clem privi în jurul său nelămurită: nu prea îşi aducea aminte ce se întâmplase cu ea.

– Profesore, mi-aduc aminte ca prin vis că am făcut cunoştință cu tine. Îmi amintesc şi de un tigru.

– De Kere îți aminteşti?

– Da. L-am văzut acum o lună, dar atât, nimic mai mult. De ce? Ken rămase puțin uimit; vraja avusese într-adevăr efect.

– Nu îți aminteşti că ai fost iubita lui şi că la anul trebuia să vă căsătoriți?

– Cum?! îşi declară fata uimirea.

– A aruncat o vrajă asupra ta. Anu te-a salvat.

– Zeița criminală?

– Da, chiar ea.

– Cum s-a îndurat?

– I-am spus că te iubesc şi că mă voi omorî, dacă nu te scapă de vrajă, şi a crezut.

– Priveşte! – îi arătă portretul sirenei.

– L-am văzut!

– Îmi este ca o soră.

– Dar e moartă!

– În tine pot avea încredere, doar noi doi trebuie să facem o treabă împreună, zâmbi ea.

– Aşa este!

– Ariel nu e moartă, trăieşte aici, ascunsă de Arthur. Este împreună cu cel pe care-l iubeşte. Cu ajutorul unei poțiuni, poate deveni om pentru două zile. Din două în două zile ia această poțiune. Ea te va învăța nişte secrete, adică te va învăța cum să-ți foloseşti puterile. După petrecere te voi duce la ea.

– Mă bucur să aud asta.

– Dar, până atunci, ce fac cu Kere? Stai, am o idee! şi fata sări din brațele profesorului.

– Ce vrei să faci?

– Am să mă prefac îndrăgostită de el în continuare şi, după concurs, am să-l blestem cu cel mai rău blestem.

– Care ar fi acela? interveni o voce din spatele lor.

– Tlaloc! exclamă profesorul.

– Da eu!

– Ce faci aici?

– Încerc să împiedic o prostie.

– Ce prostie? se interesă Ken.

Tlaloc o privi pe frumoasa Clementina şi spuse:

– Ascultă, Clem! îi ceru tigrul. Lasă-l pe seama lui Anu, ştie ea ce are de făcut! Şi apoi Cerber a fost anunțat deja. Când va pleca de aici, se va duce exact lângă Skelettro.

– Vroiam şi eu să mă distrez, mărturisi supărată.

– E bine că s-a rezolvat, declară profesorul uşurat.

– Eu zic să vă întoarceți la petrecere şi să vă purtați normal, îi sfătui tigrul. Ştiu, profesore, că ai vrea s-o mai ții puțin în brațe, dar vei mai avea ocazii.

Bărbatul roşi pe loc, iar tigrul plecă râzând.

– Întotdeauna e aşa glumeț, îl scuză profesorul.

– Mie mi-a făcut plăcere să mă trezesc în brațele tale, recunoscu fata, învăpăindu-se la obraji Ken nu ştiu ce să spună, aşa că o luă de mână şi o sărută pe obraz. Plecară împreună, ca doi copii ruşinați de prostia făcută. Cei doi ajunseră lângă ceilalți şi, fără să se mai uite unul la celălalt, priveau spre sirenele ce se întreceau pentru titlul de miss. Pe fața amândurora se vedea că nu-i interesează spectacolul câtuşi de puțin.

Capitolul IX PRINȚESA ARIEL

Petrecerea era pe sfârşite. Profesorul şi Clementina se strecuraseră printre oameni şi aşteptau ca Ariel, sirena din tablou, să-i cheme. Ken discuta cu Tlaloc, dar pe figura lui se observa că era destul de crispat. Cine ştie la ce se gândea? Poate se gândea la Clementina sau poate la ceea ce o să-l aştepte atunci când o va cunoaşte pe Ariel.

Seara se termină cu declararea învingătoarei concursului de miss, o sirenă blondă, cu ochii de un albastru închis. Profesorul însă nu considera că aceasta ar fi trebuit să iasă învingătoare, dar, în fond, ce-i păsa lui? Invitații începuseră să plece unul câte unul. Sala devenea tot mai pustie, doar Alice nu plecase încă. Aceasta şi soțul ei stăteau în preajma lui, ca şi cum l-ar fi păzit de ceva. La un moment dat, o zări pe Alice discutând destul de răstit cu o femeie mică, grasă şi roşcată, destul de tânără, dar care părea s-o enerveze puternic pe buna sa colegă.

Ken decise că trebuie să intervină şi se apropie de cele două.

– Bună seara! intră în vorbă, destul de tare, pentru ca ele să întrerupă cearta.

– A! Uite-l şi pe domnul Ken! remarcă femeia grasă, batjocoritor. Eu sunt Aurora! se prezentă şi îi zâmbi sarcastic.

Profesorului îi spunea ceva acest nume, dar nu îşi aducea aminte despre ce anume. Parcă mai auzise de o Aurora, dar unde?

– Este vrăjitoarea aia care scrie tot felul de lucruri despre mine, îl lămuri Alice, ce parcă îi citise gândul.

– E chiar aşa cum mi-am imaginat-o, mărturisi profesorul, râzând.

– Ce vrei să spui? întrebă ziarista nervoasă.

– Vreau să spun că eşti foarte urâtă, şi pe chipul Alicei, la aceste cuvinte, se citi un zâmbet.

– Dar crezi că dumneata eşti mai arătos?

– Nu, doamnă, dar eu cel puțin nu pun oamenii în dificultate. Dar şi urât, şi rău, eu nu am mai văzut… Aurora plecă intrigată, fără ca măcar să mai întoarcă privirea. Alice îi mulțumi din ochi că o scăpase de scorpie şi se îndreptă spre soțul ei.

Toată lumea plecase, chiar şi Alice. Mai rămăseseră doar el, regele şi Clem. Pe Kere îl ridicaseră, chiar înainte de încheierea balului, nişte ființe negre cum profesorul nu mai văzuse până atunci. Acesta nu reacționase prea bine atunci când descoperi că Clem nu mai este sub puterea lui. Profesorul rememora tot ce i se întâmplase în acea seară, era de-a dreptul uimit cum făcuse față atâtor încercări. Poate că, într-adevăr, exista ceva miraculos în el.

Clem se apropie şi-l luă uşor de braț. El roşi pe loc, fără să îşi dea seama. Într-un colț, tigrul Tlaloc se juca cu coada ca un măscărici, şi îi distrase, pentru puțin timp, atenția de la Clem.

– Trebuie să mergem! se auzi vocea suavă a fetei.

– Nu e prea târziu?

– Pentru?

– Pentru a o vizita pe prietena ta!

– Nu îți fă probleme, hai!

O urmă tăcut şi vrăjit în acelaşi timp de frumusețea ei. Fata îl scoase din sala cea mare pe o uşă de cristal, ce se îndrepta spre nişte trepte mari de piatră. Şi-a dat seama că acel castel era imens şi că uşa dădea spre nişte trepte secrete, inaccesibile celor neaveniți. Acum castelul părea mai degrabă a fi un turn foarte înalt. La fiecare etaj urcat se putea observa câte o fereastră mică, cu priveliște la ocean.

Turnul era destul de friguros, profesorul simțea, pe măsură ce urca, cum îi îngheța sângele. Frigul acela îl apăsa până în adâncul sufletului. Nu era pentru prima oară când i se întâmpla asta. Deodată auzi o voce care i se părea cunoscută: „Andora?" „Da, dragul meu! A reuşit, a fugit, caut-o, ea vine spre tine." „Pe cine să caut, ce vrei să spui?" „Vine spre tine, nu o alunga, te rog, Ken." Profesorul îşi reveni. Încă urca treptele din turn. Acum nu mai simțea nici frigul, iar vocea aceea dispăruse. Totul reintrase în normal pentru moment. Nu se gândise niciodată ce era cu acele vise, dar acum începea să-şi pună unele semne de întrebare. Trebuia să spună cuiva, nu era chiar normal să auzi voci sau să vezi lucruri, ştia că ceva se întâmplă sau se va întâmpla.

Un zgomot asurzitor îl determină să revină cu picioarele pe pământ. Uşa care făcuse acel zgomot infernal era foarte mare, confecționată din un lemn putred, sau probabil ajuns putred din cauza frigului. Dincolo de uşa cea mare se găsea o cameră potrivită ca dimensiuni, dar foarte intimă şi estetic aranjată. Pe tavan se putea observa cerul şi o pătură imensă de stele, iar profesorul ghici repede că nu era vorba de-o vrăjitorie, ci de o fereastră. În mijlocul încăperii trona un pat mare, rotund, iar în laterale nişte fotolii, tot în formă de cerc.

Clem îi făcu semn să se aşeze pe unul dintre fotolii. Se supuse ascultător. Undeva, lângă pat, observă o masă de lemn putrezit, pe care se afla un ceas ce mergea invers. Vru să se ridice şi să repare ceasul, dar chiar atunci, pe uşa cea zgomotoasă, intră fata din tablou. Era o deosebire între realitate şi pictură: fata avea picioare de om, nu coadă de peşte. Dar nu era chiar surprins de aceasta: Clem îi explicase că sirena folosea o licoare pentru a se transforma în om.

Fetele se îmbrățişară şi începură să discute ca şi cum el nici nu ar fi existat – se vedea că erau bucuroase că se revăd. Se simțea în vocea şi privirea lor prietenia ce şi-o purtau una alteia. După mai bine de zece minute, sirena descoperi prezența profesorului:

– Draga mea! De ce nu mi-ai spus?

– Ce? întrebă nedumerită Clem.

– Că a venit şi Ken cu tine, ce altceva? Clementina se roşi ca focul, semn că uitase de el cu desăvârşire. Se grăbi să le facă cunoştință şi îşi ceru scuze față de profesor, care părea de-a dreptul plictisit.

– Iartă-mă, Ken, dar nu ne-am mai văzut de foarte mult timp! zise vădit ruşinată.

– Nu-i nimic, mi-a făcut plăcere să văd două fete bucuroase că se revăd, recunoscu el, deloc convins.

– Eşti prea bun, Ken, zise Clem, care parcă înțelese că nu este aşa.

– Nu sunt bun, am vorbit serios.

– Eu mă duc să fac câte un ceai, adăugă fata. Am să vă las să vă cunoaşteți mai bine, şi dispăru în spatele uşii zgomotoase.

Pe chipul lui Ken se putea citi o oarecare timiditate, nu ar fi trebuit să-l lase singur cu sirena. El era prea sfios şi nu avea abilitatea de a începe o discuție. Dar, din fericire, sirena l-a salvat:

– Îmi pare bine că ai venit!

– Şi mie! răspunse, privind uşa pe care tocmai fugise Clem.

– Avem mult de lucru, profesore.

– Am auzit.

– Sigur că ai auzit, cred că toți ți-au spus despre puterile minunate pe care le ai, şi fata chicoti. Dar sunt la fel de convinsă că toți ți-au spus că ai să ți le descoperi singur.

– De unde ştii? întrebă, prefăcându-se uimit. Ai trecut şi tu prin asta?

– Nu, eu eram una dintre cei care spuneau ai să ți le descoperi singur. Ştiu cât este de stresant să ştii că există ceva în tine, dar nu ştii ce.

Şi fata chicoti din nou.

– Nu cred că ştii, ripostă Ken sarcastic. Dar să presupunem că ai trăit sentimentul; în cazul acesta, spune-mi ce puteri dețin, ca să nu mă mai simt aşa.

Sirena zâmbi, dar nu se grăbi să-i răspundă. Atunci intră Clem, pe aceeaşi uşă zgomotoasă, cu patru ceşti şi un ceainic mare.

– La ce ne trebuie patru ceşti? se miră bărbatul.

– Va veni şi Tlaloc, răspunse simplu.

– Se putea fără el? întrebă deranjat.

– Nu, nu se putea, interveni sirena. Tlaloc este unul dintre cei mai buni şi mai deştepți zei ai lumii. Câteodată cred că el trebuie să fie în locul lui Zeus.

– Sigur că da... Iar lumea zeilor s-ar fi transformat într-o mare glumă, spuse Ken zâmbind.

– Poate, interveni Clem. Dar nu văd ceva rău în a avea simțul umorului.

– În fine, domnişoara Ariel îmi este datoare cu un răspuns.

– De ce te grăbeşti, profesore? întrebă sirena. Oricum, vei afla abia mâine.

– Mâine? făcu acesta uimit.

– Da, mâine, dis-de-dimineață, vom începe instruirea ta.

– Vom? se miră şi mai mult Ken.

– Să-ți explic! interveni Clem. Eu, Ariel şi Tlaloc te vom învăța anumite lucruri.

– Cam ce? se interesă Ken.

Chiar atunci Tlaloc intră în cameră, cu chipul său uman.

– Am venit! urlă fericit.

– Şi? întrebă indispus profesorul.

– Şi-atât, răspunse Tlaloc, aşezându-se într-un fotoliu şi urmărindu-i pe cei trei.

– Ascultă, Ken! reluă sirena. Acum va trebui să te odihneşti, mâine vei afla totul. Nici nu aş putea vorbi cu tine acum. Mă simt destul de rău, trebuie să mă duc să stau în apă.

– Am crezut că îți este bine în formă umană, mărturisi profesorul.

– Mi-a fost, dar acum am rămas fără licoare, aşa că ori stau în apă, ori mor.

– Şi nu poate nimeni să-ți prepare această licoare?

– Ba da, dar acum trebuie să plec. Clem te va conduce în camera ta. Noapte bună!

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se strecură pe uşă şi dispăru.

Clem îl luă pe profesor, lăsându-l pe Tlaloc singur. Cei doi coborâră din nou scările de piatră, până au ajuns în sala cea mare de bal, de data aceasta goală. Nici măcar râul care trecea prin încăpere nu mai era acolo.

Fata deschise o altă uşă de cristal, ce îi duse într-un salon galben ca soarele. De aici, Clem şi Ken urmară alte scări, din aur. Urcară doar două etaje şi Clementina îi indică profesorului o uşă mare, de aur şi alamă. Îl lămuri că acolo se află camera lui. Fata intenționa să plece, dar profesorul o prinse de mână şi o trase în spatele uşii. Intrat în cameră, constată că era foarte mare sau poate i se părea aşa din cauza faptului că nu conține prea multă mobilă. Încăperea era la fel de galbenă ca şi salonul prin care trecuseră.

Aici se afla un pat mare, tot în formă de cerc, şi patru fotolii dispuse în aceeaşi formă. În fața patului se găsea un şemineu, iar undeva, în lateral, un dulap mare şi o măsuță de birou.

Ken o atrase cu putere pe Clem spre mijlocul camerei. Ea scoase un țipăt de spaimă.

– Iartă-mă, nu am vrut să te bruschez, se scuză ruşinat.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebă fata nervoasă.

– Trebuie să-ți vorbesc, este important!

– Atunci, spune!

– Am avut mai multe vise ciudate.

– Ce fel de vise? îl chestionă, în timp ce-şi masa uşor mâna pe care bărbatul i-o strânsese cu forță.

– Am visat-o pe Andora.

– Cine este Andora? întrebă aceasta, fără să înțeleagă.

– Am crezut că toată lumea ştie povestea mea, spuse râzând.

– Se pare că te-ai înşelat, adăugă fata, ceva mai liniştită.

– Ei bine... Am un vis ciudat, cu o fată care trebuia să-mi devină soție, iar acum este paznicul lui Skelettro.

– A..., acea Andora?

– Da aceea.

– Ei bine, atunci ştiu despre cine vorbeşti. Deci chiar toată lumea ştie povestea ta, şi tânăra îl privi cu reproş. Probabil că îți este dor de ea, atâta tot.

– Nu! Ai înțeles greşit. Nu este vorba de acel gen de vis.

– Atunci?

– Am visat-o chiar şi cu ochii deschişi în seara asta, când mergeam spre Ariel. De fiecare dată când o visez, mă cuprinde un frig de nepătruns, de parcă ar respira lângă mine. Mă înțelegi?

– Nu sunt sigură! Dar continuă! Ce ai visat?

– În primul vis mi-a spus că am o fiică. Nu am reuşit să văd fața, întrucât stătea cu spatele. Am întrebat-o cum este posibil, pentru că nu am fost niciodată împreună, dar nu mi-a răspuns. În al doilea vis am văzut-o cum omora fetița, numai pentru că eu nu am vrut s-o recunosc.

– Este de-a dreptul înfricoşător ceea ce-mi spui. Şi al treilea?

– Este chiar cel de azi. Nu mi-a spus decât că a scăpat şi vine spre mine. Mi-a cerut s-o găsesc. Habar nu am despre ce e vorba. Până azi nu am dat o prea mare importanță evaziunilor mele onirice, însă mi-am dat seama că trebuie să vorbesc cu cineva.

– Nu ştiu dacă eu sunt cea mai în măsură să-ți dau un sfat. Însă cred că Tlaloc ar şti să-ți explice.

– Nu! se auzi profesorul țipând. Nu vreau să afle şi el. Te rog, Clem, nu mai spune nimănui!

– Dacă nu vrei, nu o să spun. Am crezut că aşa te pot ajuta. Mă bucur că ai încredere în mine, dar nu-mi dau seama cu ce te pot ajuta, doar dacă... Şi fata căzu pe gânduri câteva secunde, apoi reluă: ... doar dacă ea nu este chiar lângă tine.

– Cum? îl intrigă ipoteza înspăimântătoare.

– E posibil. Ştiu că, atunci când un paznic de dincolo este lângă tine, simți acea răceală ca şi cum ți-ar paraliza sufletul.

Ken o privi amuțit. Dacă cei din Tartar puteau să vină chiar lângă el, ce fel de lume mai e asta? Spaima puse puțin stăpânire pe el, dar continuă:

– Chiar asta simt.

– Asta nu înseamnă că este lângă tine în totalitate. Doar o parte din sufletul ei se află aici. Poate încearcă să-ți spună ceva şi nu a găsit altă cale.

– Cum pot face ca toate astea să dispară?

– Există o vrajă împotriva paznicilor de dincolo, dar tu nu o poți folosi momentan. Mâine am să te învăț cum se face.

– Îți mulțumesc, Clem! Ca să fiu sincer, îmi este frică să mă şi gândesc la ea.

– Nu va mai apărea, cel puțin nu azi.

– De unde ştii?

– Nu pot apărea de două ori într-o zi. Ştiu asta, pentru că am studiat mult pe seama paznicilor. Şi eu am trecut prin ceva asemănător şi a trebuit să învăț să mă apăr. Vei învăța şi tu. Acum ar trebui să te odihneşti. Mai sunt doar trei ore până dimineață.

– Ai dreptate.

– Să ai vise plăcute, Ken!

– O să am, cu siguranță, spuse profesorul roşind. Acum am pe cine să visez.

Capitolul X ORE DE VRĂJITORIE

Dimineața începu cu un mic dejun copios, în salonul galben. Arthur îi lămuri repede pe profesor, pe Clementina şi Tlaloc că acela este salonul soarelui, şi că, înainte de domnia sa, oamenii îl foloseau ca loc de rugăciune. Cei patru erau aşezați la o masă mare, din aur masiv. Peste puțin timp apăru şi Ariel, împreună cu cel pentru care se declarase moartă. Acesta era un băiat înalt, frumuşel, cu părul castaniu şi ochii jucăuşi. Cei doi luară loc şi ei la masă, lângă ceilalți. Peste puțin timp, în fața fiecăruia apăru exact ceea ce-şi doreau să mănânce. Profesorul rămase uimit, dar nu întrebă, aproape că ştia răspunsul. Aşa că nu făcu altceva decât să-şi dorească şi un hamburger. Nu mai mâncase aşa ceva de foarte mult timp şi, spre surprinderea lui, hamburgerul se ivi pe farfuria sa, aşa că era pe deplin mulțumit.

Micul dejun se termină într-o linişte deplină, doar Tlaloc mai spunea câte ceva, dar se părea că ceilalți se gândeau în cu totul altă parte. Clementina fu prima care se ridică de la masă, dar înainte de a pleca îi şopti ceva lui Ken la ureche, ceea ce-l făcu să zâmbească. Profesorul o urmă îndată, lăsându-i pe ceilalți complet uluiți. Nimeni nu înțelegea nimic.

Cei doi ieşiră din salonul galben, într-o grădină desprinsă din poveşti. Ceea ce nu era prea greu de înțeles, căci Țara Soarelui se afla pe tărâmul poveştilor. Grădina era imensă, iar florile de diferite culori, plantate cu rost, pe ronduri şi culori, îți luau mințile de-a dreptul.

Clem îl trase lângă ea pe Ken şi îi înmână un ziar, pe care bărbatul îl deschise la pagina indicată şi citi cu voce tare: „Profesorul Ken" – acesta era titlul articolului.

„Aseară, pe când mă aflam la petrecerea regelui Light, l-am întâlnit şi pe profesorul Ken, cel pe care îl credeam dispărut. Ei bine, am vrut să vorbesc cu domnia sa şi să aflu câte ceva despre cel ce se spune că ne va salva lumea. Am avut surpriza neplăcută ca domnul profesor să nu fie exact omul care îmi închipuiam că este. Acesta, pe lângă faptul că nu a vrut să-mi răspundă la întrebări, mi-a arătat că este... L-aş descrie mai degrabă ca pe un barbar. Probabil că aşa sunt toți cei ce cresc în lumea oamenilor, sau poate chiar aşa sunt oamenii. Ei bine, m-a jignit, arătând că nu are pic de respect față de femei şi, ca şi cum toate astea nu ar fi fost de ajuns, mi-a dat de înțeles că este împreună cu acea profesoară de doi bani, şi anume Alice Brunn. Nu pot decât să-i doresc mult succes Clementinei în îmblânzirea acestui barbar. Cam acesta este omul care trebuie să aducă pacea între cele două lumi. Iar dacă oamenii sunt la fel ca el, eu m-aş lipsi bucuroasă.

Aurora Maximus"

Profesorul zâmbi, de parcă jurnalista îl vorbise de bine. Nu-i păsa absolut deloc. Din contră, îl amuzau vorbele tipărite, mai ales că realiza că ea se răzbună pentru că o numise urâtă şi rea. Peste câteva minute se alătură celor doi şi Tlaloc, foarte vesel.

– Sper că şi voi aveți o dimineață minunată, spuse zeul fericit.

– De ce nu am avea? întrebă Ken.

– Profesore, eşti prea nervos, observă zeul.

– Crezi?

– Terminați băieți, parcă ați fi nişte copii! interveni Clementina supărată.

– Frumoasa noastră prințesă îl apără cumva pe profesor? se interesă zeul prostindu-se.

– Uite ce e, Tlaloc, îl puse la punct Clem cu adevărat furioasă. Mă cam scoți din minți în dimineața asta. Te-aş ruga să pleci! Trebuie să încep orele cu Ken.

– Credeam că eu voi începe, se arătă el dezamăgit.

– Nu, rândul tău va veni mâine.

– Mâine? Dar trebuia să-l învățăm toți câte ceva astăzi.

– Ei bine, s-a schimbat programul, preciză tânăra furioasă.

– Am înțeles! Azi îl vrei doar pentru tine… Zeul plecă mai exuberant decât venise.

– Aş putea să-l omor, îți jur! răbufni Clem plină de venin.

– Poftim? făcu profesorul, care nu fusese deloc atent.

– Nimic, ar trebui să începem să-ți dezvolt spiritul magic.

– Bine, atunci să începem!

Clem îl luă pe Ken de mână şi începu să-i explice câteva noțiuni teoretice despre magie. Acesta se prefăcea că o ascultă, dar, de fapt, se gândea la cât de frumoasă este. Nu se putea concentra deloc asupra lecțiilor ei.

– Spune-mi, nu ar trebui să folosim o baghetă sau aşa ceva? o întrerupse dintr-o dată.

– Baghetele nu le folosesc decât cei ce nu au puterea în suflet. Tu nu ai nevoie.

– Dacă spui tu!

– Atunci când faci o vrajă, trebuie s-o faci cu tot sufletul.

– Şi dacă nu sunt într-o dispoziție necesară?

– Nu are nici o legătură cu starea ta de spirit, îl încredință zâmbind. Trebuie doar să exersezi. Odată ce ți-a ieşit o vrajă, celelalte nu ar trebui să fie o problemă. Uite, vom începe cu una simplă! Îți voi arăta eu şi tu vei face apoi exact ca mine.

– Bine, fu de acord Ken, care nu îşi putea lua ochii de la profesoara sa.

– Uite, voi mişca o floare din grădină, cu o vrajă simplă. Să nu uiți, cu această vrajă poți mişca orice obiect doreşti, oricât ar fi de greu sau de mare!

Fata ridică mâna spre o floare galbenă, rosti „movere”, iar planta se mişcă prin rondul de flori şi mai apoi veni exact în mâna ei.

– Eşti minunată.

– Nu sunt minunată deloc. Acum întinde şi tu mâna spre una din flori şi doreşte-ți din tot sufletul să vină la tine!

– Bine, voi încerca.

Profesorul întinse mâna tot spre una din florile galbene şi țipă cât putu de tare „movere”, dar nu se întâmplă nimic. Clem râdea foarte amuzată de fața lui şi îi explică că nu era nevoie să țipe la biata floare, că putea rosti aceste cuvinte şi în gând. Bărbatul încercă încă o dată şi încă o dată, dar nimic. Renunță în cele din urmă, iritat.

– Orice aş face, nu pot, eu nu sunt vrăjitor.

– Ba eşti, încercă fata să-l calmeze. Dar trebuie să-ți doreşti.

– Dar îmi doresc, numai că la mine nu merg moverele astea… Şi chiar în acel moment floarea cea galbenă se desprinse din pământ şi se aşeză în mâna lui. Sări în sus de uimire, iar Clem îl privi cu admirație.

– Vezi? Ai reuşit!

Într-o clipă de maximă fericire, fata sări în brațele profesorului şi-l sărută.

După o secundă, amândoi se simțeau jenați de gest. Timp de o jumătate de oră, nu îşi mai vorbiră. Ken repetă în continuarea vraja, până ce fata îl opri.

– Ajunge, trebuie să mai încercăm şi altele! Asta îți iese destul de bine.

– în regulă, oricum mă cam plictisisem, fu el de acord şi îi surâse fetei.

– Atunci să încercăm să punem florile la loc!

– La asta nu mă aşteptam.

– Ei bine, regele se înfurie destul de tare dacă-i rupem florile, şi fata chicoti.

– Atunci să le punem repede la loc.

– Bine, fă ca mine!

Fata luă floarea în mână şi rosti „vada”, iar ea pluti spre rondul de flori, îşi căută locul şi se aşeză la loc.

– Acum fac eu? întrebă bărbatul.

– Dar cine altcineva?

– Bine.

Luă şi el una din florile pe care le ademenise şi rosti cuvântul „vada”. Spre surprinderea lui, vraja îi ieşi din prima. Şi continuă aşa până când a pus toate florile la locul lor.

O femeie grăsuță, ce semăna cu o gâscă, îi anunță că era ora prânzului. Profesorul declară că lui nu-i este foame, iar Clem fu de acord cu alegerea lui. Hotărâră împreună că e mai bine să rămână să exerseze. Ken îşi aduse aminte de visul său şi de promisiunea pe care i-o făcuse fata, că-l va învăța o vrajă împotriva acestuia.

– Învață-mă să blochez acel vis! o rugă.

– Adică să te învăț să blochezi paznicul.

– Da, aşa cum spui tu.

– Aceasta este o vrajă grea, nu ştiu dacă vei reuşi, şi oricum nu îți vei putea da seama dacă ți-a reuşit sau nu, până nu revine visul. Eşti sigur că vrei să-ncerci?

– Da, sunt mai sigur decât orice pe lume.

– Bine. Atunci, ascultă-mă! Când vei simți frigul, va trebui să-l învingi. Dar, pentru a-l învinge, este obligatoriu să rămâi conştient, se impune să realizezi ce se întâmplă. După ce vei realiza asta, te concentrezi şi spui „cido”. Dacă te încălzeşti, înseamnă că ai aruncat paznicul puțin mai departe de tine.

Atunci, fără să stai pe gânduri, rosteşte „chiudere”. Dacă vraja a reuşit, ar trebui ca paznicului să i se închidă uşa spre lumea ta.

– Am înțeles, o să repet asta.

– Bine, eu plec să mă plimb puțin.

Făcu un gest şi dispăru.

– Trebuie să învăț şi asta, îşi spuse profesorul.

Trecuseră mai mult de două ore de când repeta cele două vrăji. Din când în când mai repeta şi vraja „movere” şi „vada”. Vroia să fie sigur că încă îi mai ieşeau. După două ore de repetiție continuă, femeia care semăna cu o gâscă veni din nou să-l anunțe că era aşteptat la masă de Clementina. De data acesta acceptă invitația încântat.

Intră în salonul galben. Spre bucuria lui, aici nu se afla decât Clem. Se aşeză lângă ea şi îşi dori o friptură imensă, ce nu se lăsă aşteptată. Cei doi serveau prânzul, ce-i drept cu întârziere.

– Unde-ai fost? se trezi profesorul întrebând.

– Nu am fost niciunde! răspunse fata.

– Cum aşa? Doar ai plecat să te plimbi… – Nu, am fost doar invizibilă. Am stat cu tine tot timpul.

– Va trebui să mă înveți şi pe mine asta.

– Nu ştiu dacă tu vei reuşi. Asta e o vrajă a piticilor. În afară de ei, numai trei sau patru persoane o mai pot face. Însă te pot face eu invizibil, dacă doreşti.

– Nu, mi-ar plăcea s-o fac eu.

– Vom vedea dacă ai această putere.

– Şi cum voi afla asta?

– Păi, nu e chiar greu. În mod normal, puterile lui Skelettro ar trebui să fie şi ale tale. Şi ar trebui să deții şi din puterile lui Ares, cu toate că nici un urmaş al său nu le-a deținut. Dar de la tine avem mai multe aşteptări.

– Adică aş putea fi un multimalus? îşi exprimă speranța, fericit la gândul care-i încolțise.

– Eu sper să fii măcar un unimalus. Şi aşa ar fi foarte bine. Să sperăm că eşti un multimalus. În mare parte, de aceea se află Tlaloc aici, să vadă dacă eşti sau nu. Ai fi al patrulea din lume ce deține această capacitate.

– Ar fi minunat! exclamă entuziasmat.

– Da, chiar ar fi, spuse şi fata, fericită.

Pe o uşă mare din cristal îşi făcu intrarea Tlaloc. Nu era chiar persoana pe care profesorul sau Clem şi-ar fi dorit s-o vadă. Cei doi preferau să rămână singuri. Zeul, acum cu chip de om, se îndreptă spre ei şi nu mai părea chiar fericit.

– Ați auzit? se interesă el.

– Ce? întrebară, într-o voce.

– Ați auzit de articolul apărut azi în „Inchizitorul”? Cei doi se priviră şi îşi zâmbiră.

– Credeți că e de râs!? se răsti la ei.

– Cred că te ambalezi prea tare, tigrule, emise sentința profesorul ironic şi, din nou, împreună cu Clem, pufni în râs.

– A! Deci asta crezi?

– Da, spuse Ken simplu.

– Bine, şmechere. Atunci descurcă-te tu cu cei ce au avut încredere în tine şi acum nu mai au, din pricina acestui articol prostesc!

– Şi de ce mi-ar păsa de ei?

– Nu vă mai certați băieți! îi potoli Clementina.

– Nu te băga, Clem! țipă zeul. Tu mai bine ai grijă să-i bagi mințile în cap!

– Credeam că le are în cap, tigrule. Mrrr, şi cei doi iar râseră în hohote.

– Bine, bine! Văd că sunteți puşi pe şotii. Dragostea asta!... Mai bine ascultați, nebunilor! urlă din nou zeul, iar cei doi amuțiră. Dacă Ministerul Suprem ajunge la concluzia că Ken este aşa cum l-a descris cretina aia, îi va lua toate drepturile.

– Dar de ce? întrebă Clem indignată. Nu s-a mai întâmplat asta până acum!.

– Nu s-a mai întâmplat cu cei ce locuiesc aici de ani de zile, cei pe care ministerul i-a anchetat! Dar ce ştiu ei, de fapt, despre Ken? Nimic! Vrei să-ți spun pe litere? N I M I C !!!

– Nu-i nevoie să te enervezi! se răsti fata. Asta nu se va întâmpla, cei din minister nu sunt aşa de dobitoci.

– Tocmai că sunt! Mi-au trimis acum o jumătate de oră o telegramă-vis, prin care au anunțat că, peste o săptămână, vor să se întâlnească cu Ken pe Muntos, în palatul zeilor. Aşa că nu mai avem la dispoziție decât şase zile să-l învățam pe Ken câte ceva.

– De-abia am deprins patru vrăji azi şi nici acestea nu ştiu dacă îmi vor ieşi în totalitate. Cum voi învăța atâtea în şase zile? se plânse profesorul deprimat.

– Îți spun eu cum! îl aduse cu picioarele pe pământ zeul. Lasă dragostea mai încet şi încearcă să te concentrezi mai mult!

*

Într-adevăr, în următoarele şase zile toți se concentrară asupra lui Ken, ca să-l învețe cât mai multe şi să-l ajute să-şi descopere puterile. Clementina continuase cu vrăjile. Acesta învățase vraja „docente”, destinată celor pe care nu-

i puteai prinde: rosteai cuvintele şi persoana respectivă se oprea pe loc. Mai învăță şi vraja „luminate”, prin care se aprindea o luminiță ce marca drumul pe timp de noapte; „veritasem”, vraja care obliga pe cineva să spună adevărul (dar era destul de greu de aplicat); „țito”, vraja ce oprea un individ din vorbit; acesta o aplică de mai multe ori pe Tlaloc, pentru a se distra; „feritus”, vraja care te ferea de alte vrăji aruncate asupra ta, şi multe altele. Profesorului îi reuşise chiar şi vraja „chiudere”, pentru că, de atunci, nu îi mai apăruse în vis Andora.

Şi Tlaloc lucrase mult cu el, iar, după sute de încercări, acesta reuşi să se transforme într-un cal alb şi într-un papagal mic. Toate astea duceau la concluzia că profesorul era un multimalus. Tlaloc susținea că învățăcelul ar realiza mai mult, dacă nu ar sta cu ochii pe Clementina. Cei doi se prefăceau că nu aud aluziile zeului şi îşi vedeau de treabă ignorându-l total.

Între pauze, fata se străduia să-l învețe să devină invizibil, dar nu reuşea, cu toate că Skelettro şi Ares aveau amândoi această putere. Vraja „nascondere” nu îi era accesibilă oricui şi, aşa cum spusese şi Clem, în afară de pitici, doar câțiva mai dețineau această putere. Dar ea încerca să-l linişească, dezvăluindu-i lui Ken că există o plantă, pe nume cedru, ce are rolul de-a te face invizibil. Profesorul nu reuşi această vrajă, dar izbuti să ajungă dintr-un loc în altul cu o bătaie de palme, ceea ce-l entuziasmă la fel de mult. Aceasta era vraja „rapido”, care te ajuta să ajungi la destinație chiar şi printr-un pocnit din degete.

Nici Ariel nu se lăsase mai prejos. Ea îi explică lui Ken cum poate respira sub apă cu ajutorul vrăjii „sirenes”. Îl mai învăță şi cum să se ferească de magia neagră, cu ajutorul vrăjii „indietro”: se respinge vraja ce ți-a fost aruncată, dar o şi trimite înapoi celui ce ți-a făcut-o.

Profesorul află de la Ariel că fetița din visul său este fiica Andorei şi-a lui Skelettro. Andora încă trăia cu impresia că Ken este Skelettro şi invers. Ea se căsătorise cu Skelettro fără voia ei şi, cu toate astea, îi era şi gardian. Skelettro o luase de nevastă, deoarece avea senzația că Ken i-ar fi dat puterea înapoi în schimbul ei. Dar nu pusese la socoteală faptul că acesta s-ar putea îndrăgosti de altcineva, lucru care se şi întâmplase. Sau că pe Ken nu l-ar mai putea interesa Andora.

Ariel i-a mai spus şi că, dacă o va găsi pe fetița din visul lui, este sortită morții, pentru că acea fetiță era singura care ştia să-i ofere darul de-a fi om. Iar ea nu mai avea din licoare decât pentru o lună şi, dacă nu o va mai lua, după două săptămâni va muri.

Profesorul îi jurase că va găsi fetița şi că nu o va lăsa să moară, iar Ariel îi fu recunoscătoare pentru gândul lui.

Cele şase zile trecură repede pentru toată lumea. Cei patru au fost destul de ocupați şi nu simțiră cum zboară timpul. Dar acum a venit momentul ca

profesorul, Clem şi Tlaloc să pornească împreună spre Muntos, acolo unde aveau să se întâlnească cu cei ce făceau parte din Ministerul Suprem.

Capitolul XI CASA ZEILOR

Timpul sosise. Portalele celor trei se deschiseseră. Deşi Clementina încă nu se putea despărţi de Ariel, trebuia să intre. Cei trei plecară, lumea poveştilor şi mai ales minunata Ţară a Soarelui erau departe.

Tustrei au aterizat în acelaşi loc: o cameră învelită de nori roz, cu candelabre de argint masiv şi câteva fotolii construite tot din nori. Undeva, în mijlocul încăperii, exista o arteziană din care curgea nectar. Diverse statui, ce înfăţişau atât femei, cât şi bărbaţi, de diferite mărimi, înfrumuseţau camera. Prin colţuri, de-abia se puteau observa nişte ferestre. Apropiindu-se de una dintre ele, profesorul observă că, dincolo, era o ceaţă densă, aşa cum nu văzuse nici măcar în Pădurea Fermecată.

Cei trei s-au înţeles din priviri să caute o ieşire din acea cameră. Încercau să descopere o uşă, dar fără nici un rezultat. După vreo oră de căutări, s-au dat bătuţi şi fiecare şi-a ales câte un nor pe care îl modelară în chip de fotoliu. În puţină vreme, adormiră.

Profesorul simţi din nou frigul ce-i sfâşia sufletul. Conştientiza într-un fel că paznicul de dincolo va veni din nou în visul său, dar, de data asta, era mai puternic ca de obicei. Nu se putea opune, dar într-un fel nici nu vroia. Frigul îl cuprinse cu totul acum. De undeva, de departe, auzea vocea Andorei.

„Andora?”, strigă el cât îl ţinea gura.

„Da, iubitule”, răsună glasul din depărtare. „Sunt aici, nu mă vezi?” „Nu! Nu te văd. Unde eşti? E aşa de frig, iar ceaţa asta mă împiedică să văd!” „Priveşte în sufletul tău şi ai să mă găseşti acolo! Dacă mă mai iubeşti măcar puţin, ai să mă găseşti.” Ken încercă din răsputeri să o caute pe Andora în sufletul său, dar nimic, dispăruse complet de acolo.

„Nu pot, nu te văd!” „Caut-o, Ken! Caut-o! Nu o lăsa pe mâna duşmanului, te rog, Ken!” Visul dispăru în momentul în care Clem îl atinse cu vârful degetelor. Ken o privi pe frumoasa fată şi îi zâmbi. Corpul său se încălzise din nou şi acum totul revenise la normal. Încercă să spună ceva, dar Clementina îi dădu de înţeles că ştia ce se petrece. O lacrimă se prelinse pe obrazul lui, căci îl sfâşia o durere ce nu o mai simţise până atunci. Suferea, dar nu înţelegea de ce; sufletul lui plângea, iar el nu-l putea opri. Tânăra îi şterse lacrima ce se apropia încet de bărbie, apoi îl sărută pe frunte.

Ken nu se simţea deloc mai bine. Inima îi era cât un bob de porumb, simţea un gol în stomac şi-o suferinţă ce nu o putea descrie. Clem realiză ce se petrece cu el şi îl privi în ochi, rostind „eliberatoare”. În secundele următoare,

profesorului îi veniră în minte toate amintirile frumoase ce le trăise de-a lungul vieții sale. Apoi se trezi; era la fel ca înainte. Ştia că ceva se întâmplase cu el, dar ce oare? Chiar în acel moment, în camera cea roz apărură doi bărbați şi o femeie. Clem fugi spre Tlaloc să-l trezească, dar acesta nu mai se găsea în încăpere. Fata se ghemui în brațele profesorului, vru să rostească o vrajă, dar mintea ei parcă era blocată, nu mai putea face nimic.

Noii veniți purtau robe şi nişte glugi negre le acopereau chipurile. Clementina şi Ken simțeau privirile ațintite asupra lor, dar nici unul nu putea face nimic, erau paralizați. Un zgomot puternic se auzi în spatele lor, profesorul întoarse privirea şi, spre uşurarea lui, îl descoperi pe Tlaloc.

Tigrul se îndreptă spre cei trei:

– Ați vrea să nu îmi mai speriați prietenii? se răsti, spre uimirea îndrăgostiților, care uitaseră să vorbească.

Cei trei îşi descoperiră chipurile. În spatele uneia dintre glugi, Clem îl recunoscu pe Împăratul Roşu, iar inima i se potoli, parcă nu mai bătea ca nebună. Bărbatul cu barba roşie îi zâmbi fetei şi o luă de mână, pentru a o linişti.

În spatele celei de-a doua glugi se ascundea un chip de femeie, nici prea frumoasă, nici prea urâtă, cu cap de om şi corp de căprioară, ceea ce-i dădu de înțeles Clementinei că este din lumea fanteziei.

A treia persoană era un vrăjitor bătrân, pe care fata îl recunoscu ca fiind chiar Albul Mag. Femeia-căprioară luă cuvântul:

– Ne cerem scuze pentru intrarea noastră şi mai ales că v-am blocat! Nu puteam să vă permitem să aruncați vreo vrajă asupra noastră.

– Nu face nimic, acceptă scuzele fata, cu jumătate de voce.

– Eu sunt Mareea, reluă femeia-căprioară. Sunt aici în calitate de conducător al Ministerului Suprem. După cum vedeți, suntem doar trei dintre conducători. Zeus, aşa cum ştiți, lipseşte.

– Aşa că am hotărât ca Tlaloc să-i țină locul, interveni împăratul cu barba roşie. Cel puțin până îl găsim pe Zeus, continuă acesta, în timp ce se scobea în nas.

– Să-i țin eu locul? întrebă Tlaloc uimit.

– Da, dragul meu prieten, luă cuvântul Albul Mag. Eşti un zeu bun şi înțelept, iar noi avem nevoie de cineva care să ne ajute. Cum Zeus nu mai este, nu aveam altă soluție decât să alegem un nou membru în minister. Asta nu va dura mult, doar până veți da de el.

– Bine, bine, fu de acord zeul nervos. Aş vrea şi eu să ştiu: cum dracu' ieşim de aici? Pe geam nu se poate, uşă nu există, singura soluție fiind portalul. Unde suntem? Am mai fost pe Muntos, dar locul ăsta nu îl cunosc!

Ken se simțea un simplu spectator în toată povestea asta. Privea când spre unul, când spre celălalt. Acum îl studia pe vrăjitorul cel bătrân, ce luă cuvântul:

– Ei bine, dragul meu, suntem în camera consiliului. E normal să n-o cunoaşteți, pentru că numai noi ştim de ea. Ca să fiu sincer, v-am vrăjit portalele şi de aceea ați ajuns aici. Dar vom merge în castelul zeilor, care acum este pustiu. Se poate auzi vântul cum şuieră, este de-a dreptul macabru.

– Şi de ce v-a luat atâta să veniți? se interesă profesorul agitat.

– Nouă nu ne-a luat decât un minut, interveni Mareea. Dar, în această cameră, o secundă pare o oră.

– Deci tot ce s-a petrecut s-a întâmplat într-un minut? întrebă Clementina nedumerită.

– Da, într-un minut, confirmă împăratul.

Mareea deschise o uşă imensă, făurită din nori, şi îi invită pe oaspeți în palatul zeilor. Intrară mai întâi în camera fântânilor, care, aşa cum sugera numele ei, era plină de havuzuri de diverse culori. Din acestea curgea atât apă pură, cât şi nectar şi vin. Apoi au trecut în încăperea nimfelor, de culoare verde – pesemne că erau nimfele pădurii. Urmă camera servitorilor, o sală spațioasă, cu multe paturi, unele dintre ele suprapuse. Într-un final au ajuns în salonul zeului suprem, adică Zeus. Salonul, ca şi camera consiliului, era plin de nori, de diferite forme şi culori. În mijloc se putea observa un jilț de aur, iar lângă el era aruncat fulgerul zeului. Încăperea era destul de deranjată, semn că acolo se dăduse o luptă.

Cei şase au traversat şi această încăpere, urcând nişte scări maiestoase, făcute din fildeş şi fire de aur. Cei din minister le prezentară oaspeților camerele lor şi le-au spus că în fiecare cameră se află o cină copioasă. I-au sfătuit pe oaspeți să se odihnească, iar a doua zi urma să stea de vorbă mai pe-ndelete.

Ken primi chiar camera lui Ares. Aceasta era aproape la fel de mare ca şi salonul galben din Țara Soarelui. Şi aici erau foarte mulți nori colorați, ce pluteau nestingheriți, nu exista nici un pat, aşa că presupuse că va încropi un pat din nori, aşa cum făcuse şi în camera consiliului. Şi această încăpere era plină de statui din marmură ce-l reprezentau pe Ares. Lângă o fereastră deschisă se afla o masă de fildeş, încărcată cu o mulțime de bunătăți. Bărbatul se apropie. Era şi timpul să mănânce ceva, îi era destul de foame.

În timp ce servea masa, îşi aruncă privirea pe fereastra deschisă – aceeaşi privelişte dezolantă observa şi de aici: ceața era atât de deasă, încât o puteai tăia cu cuțitul.

Termină masa şi se pregăti să închidă geamul, dar chiar atunci un motan negru şi gras sări pe masă, făcându-l să tresară.

– Stttttt! făcu pisoiul.

– Tlaloc? întrebă uimit profesorul.

– Da, vorbeşte încet!

– Ce se întâmplă?

– Şi eu aş vrea să ştiu. Ceva nu este în ordine aici. Niciodată nu a fost ceață pe Muntos.

– Şi mie mi se pare destul de ciudat… Din câte am înțeles, doar zeii au dispărut, nu şi servitorii acestora.

– Aşa e, profesore. Ceva nu este în ordine. Transformă-te în papagal şi du-te în camera Clementinei! Nu ieşiți de acolo până nu vin eu. Şi, sub nici o formă, nu te transforma în om! În caz de nenorocire, măcar tu vei putea să scapi.

– Tu unde te duci?

– Pe aici. Am să-ți explic mai târziu, nu vreau să te panichezi fără rost! Tu fă ce ți-am spus! Am să vin şi eu în camera Clementinei. Pune-o să vrăjească uşa!

– Acum chiar că mă sperii, şopti tremurând Ken.

– Nu intra în panică, nu e momentul! E ceva putred aici. Ascultă! În caz că nu mă întorc într-o oră, deschideți-vă portalurile şi fugiți cât vă țin picioarele!

– Unde să plecăm?

– Duceți-vă la Institutul Vrăjitorilor, acolo veți fi în siguranță. Vorbiți cu Albul Mag, el va şti ce e de făcut.

– Dar Albul Mag e aici, preciză bărbatul, fără să mai înțeleagă nimic.

– Oare?! şi pisoiul ieşi pe geam, la fel de repede precum intrase.

Totul era destul de ciudat, chiar şi Tlaloc se comporta misterios. Profesorul înțelesese că făcea asta ca să nu-l sperie. Dar ştia că nu mai avea timp de pierdut: Clementina nu ştia nimic şi ar putea fi în pericol. Luă înfățişarea unui papagal şi zbură prin fereastra deschisă. Nu avea idee unde este camera fetei, iar ceața aceea densă nu îl ajuta prea mult. Cercetă fiecare fereastră în parte, pentru a afla care este aceea prin care el trebuia să pătrundă. După mai bine de zece minute de zburat din fereastră în fereastră, în sfârşit o găsi pe a Clementinei.

Fereastra fetei era închisă, aşa că singura soluție era să bată cu ciocul în geam, ceea ce şi făcu. La început ea s-a speriat, apoi, văzând papagalul, a realizat cine doreşte să intre. Deschise fereastra, lăsându-l să pătrundă în încăperea care era identică cu a sa.

Papagalul îi povesti fetei întreaga discuție purtată cu Tlaloc şi îi ceru să vrăjească uşa. Ea se supuse, rosti „ferecate” şi gata! uşa era vrăjită, pentru a nu se deschide. Lăsară geamul deschis, pentru ca lui Tlaloc să-i vină la îndemână a li se alătura.

Cei doi au aşteptat mai mult de o oră; deja îngrijorarea se instalase în sufletele lor. Profesorul avu chiar ideea de-a se duce după el, dar nu o putea lăsa pe Clem singură.

Când se auzi o bătaie în uşă, amuţiră. Au convenit că e mai bine să întrebe cine este. Fata întrebă uşor, iar din spatele uşii se auzi o voce de femeie, ce se recomandă drept Altheia. Ken îi explică repede Clementinei că Altheia este sora lui Tlaloc, dacă este cu adevărat cine susţine. Papagalul se aşeză pe fereastră, în timp ce Clem ridică vraja şi descuie musafirei.

Pe uşa de fildeş, intră, într-adevăr, Altheia. Profesorul o recunoscu dintr-o privire. El îi făcu semn Clemei să vrăjească uşa din nou şi coborî de pe geam.

– Altheia! îi ieşi profesorul mirat în întâmpinare.

– Plecaţi acum! – şi pe chipul nimfei se putea observa groaza.

– Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul, a cărui teamă îi era trădată de crisparea feţei.

– L-au prins pe Tlaloc, încerc să-l salvez. Voi trebuie să plecaţi! Dacă vă prind şi pe voi, totul va lua sfârşit.

– Cine l-a prins? întrebă Clem, înmărmurită de spaimă.

– Nu am timp de poveşti! Du-te la Albul Mag, acum! ţipă nimfa, tocmai când răsunară din nou bătăi în uşă.

– Rămân cu tine, declară Ken. Clem va pleca, eu rămân. Ai nevoie de mine.

– Nu rămâne nimeni! se răsti Altheia, care-şi deschise un portal într-o pălărie veche. Plecaţi acum amândoi!

Nimfa dispăru, lăsându-i pe cei doi în faţa portalului deschis.

Bătăile în uşă erau din ce în ce mai nervoase. Profesorul o împinse pe Clem în portalul deschis, iar el îşi luă zborul pe fereastră.

Mai rămase un timp în faţa geamului deschis. Uşa s-a deschis şi în încăpere intră o fiinţă mică, pe care profesorul o ştia de undeva. Era Alan, cel pe care îl văzuse la şcoala din sat, vorbind cu Katt. Papagalul îşi luă zborul din dreptul ferestrei şi se cuibări în ceaţa densă. Se opri puţin spre a-şi trage suflul. Pâcla era ascunzătoarea perfectă, nu îşi vedea nici măcar penele.

Habar nu avea încotro s-o apuce. Ar fi fost bine dacă ar fi reuşit să se transforme într-o muscă sau ceva mai mic, pentru a putea trece neobservat prin camerele palatului. Frigul îl cuprinse din nou, simţea cum îi îngheaţă sufletul.

Se gândi că Andora nu-şi alesese cel mai bun moment pentru a-l sâcâi cu prostiile ei, aşa că ripostă rostind „cido”. Nimic! Frigul îl cuprindea tot mai mult. Speriat, rosti din nou vraja şi încă o dată, dar totul fu în zadar. Se părea că nu era frigul lumii de dincolo. Era chiar frigul ce cobora peste acel tărâm. Acum, cu siguranţă, profesorul îşi dorea să fie un urs sau orice animal cu multă blană.

Liniştea coborî apăsătoare peste ceața densă. Nu mai răzbătea nici un sunet, parcă totul era mort. Frigul se lăsase peste pământ, iar ceața nu vroia deloc să se dea bătută.

Papagalul trebuia să facă ceva. Se impune să găsească un geam deschis. Să intre măcar pentru câteva secunde, căci frigul îi zgribulise penele, iar inima mică de pasăre abia mai vroia să bată. Era suficient să se adăpostească nițel. Îşi făcu curaj şi începu să caute o fereastră deschisă, însă găsi o uşă, pe care intră şi se ghemui într-un colț spre a se încălzi.

Aproape de el se auziră câteva voci, care apoi, ca prin minune, se estompară. Însemna că nu era singurul din castel, iar Tlaloc trebuia să fie încă acolo. Din ce în ce mai mult îşi dorea să fie o muscă. Se concentră peste măsură, dar nimic.

Intrigat din cale-afară, mai încercă o ultimă dată. Făcea exact aşa cum îl învățase Tlaloc. Se gândi la ființa care îşi dorea să fie şi rosti „animalus". Spre fericirea lui, de data aceasta îi ieşi: se transformase într-o muscă. Acum nu îl vor mai descoperi, îi va fi mult mai uşor să-i ia urma zeului.

Gângania porni prin palat, trecu prin diferite încăperi, unele mai frumoase, altele de-a dreptul macabre. La un moment dat, auzi vocea unei femei, care i se părea cunoscută. Se apropie de încăperea de unde venea sunetul. Uşa era închisă, dar, pentru că acum el era destul de mic, putea să intre pe gaura cheii, ceea ce şi făcu.

Ajunse într-o sală slab luminată, unde doar de o lumânare aflată pe mijlocul unei mese pâlpâia. Camera era sumbră şi rece. Musca se apropie uşor de cele două persoane din încăpere. Constată că vocea aparținea profesoarei Katt, iar interlocutorul ei era Tlaloc. Aşadar îl prinseseră. Cu chipul său de om, zeul era legat fedeleş de un scaun şi, din câte îşi dădea Ken seama, era aruncată o vrajă asupra lui, pentru a nu se putea transforma în altceva.

Katt se plimba în jurul zeului şi, din când în când, îl ardea pe piele cu o pană de fenix. Profesorul ştia că e momentul să întreprindă ceva. Dar ce? Dintr-odată, pitită într-un colț, o zări pe Altheia. Camera era destul de întunecată, aşa că nu era greu să te ascunzi acolo. Musca se apropie de nimfă şi-i şopti la ureche:

– Sunt eu, Ken!

Fata nu scoase nici un cuvânt, dar îi dădu de înțeles că îl ascultă.

– Vreau să te întreb ceva. Dă din cap, ca să înțeleg!

Fata aprobă.

– Katt are vreo putere?

– fata îi făcu semn că nu. Atunci, hai s-o atacăm! Ştii să ridici vraja care e pusă pe Tlaloc?

– Altheia îi şopti că e de acord s-o atace pe profesoară.

Ken luă înfăţişarea de om şi îi gesticulă mut în direcția nimfei. Aceasta înțelesese că era momentul să se năpustească asupra duşmanului.

Aşteptară ca femeia să se întoarcă cu spatele la ei, apoi săriră pe ea. Profesorul o legă bine şi o lovi cu un obiect greu ce-i picase în mână. Katt căzu inconştientă. Între timp, nimfa îşi dezlegă fratele, care se simțea destul de slăbit.

– Acum ce facem? întrebă nimfa.

– Trebuie să ridicăm vraja, sugeră Ken. Altfel, nu ştiu cum l-am putea scoate de aici.

– Portalul tău..., se auzi vocea slabă a zeului. Foloseşte portalul tău...

– Are dreptate, spuse profesorul.

Scoase pana din buzunar şi desenă uşa, se gândi la Institutul de Vrăji şi deschise uşa. Îl luă pe zeu pe după umeri şi păşi cu el dincolo de ea. În spatele lor se afla nimfa, ce îi urma îndeaproape.

Capitolul XII ALBUL MAG

Soarele îşi revărsa razele asupra celor trei, abia ieşiți din portal. Zeul se simțea din ce în ce mai rău, profesorul era extenuat, iar Altheia încă mai tremura de frică. Ajunseseră în grădina Institutului de Vrăji. Erau atât de tulburați, încât nici nu observaseră unde se aflau. Singura teamă a lui Ken era aceea că cei ce-l răpiseră pe zeu ar putea veni după ei.

Profesorul se încălzi, nu mai simțea acea răceală. Acum îi era mai bine. Se îndreptă spre Tlaloc, pentru a vedea cât este de gravă starea lui. Avea nevoie de ajutorul Altheei, dar nimfa încă nu îşi putea reveni din spaimă, nici măcar nu realiza de unde avusese puterea de-a rămâne aproape de fratele ei.

– Ascultă, Altheia! o atenționă, luând-o de mână.

Nimfa îl privi pe profesor şi-i dădu de înțeles că îl ascultă, dar nu putea scoate nici un sunet; inima ei încă bătea atât de tare, că o puteai auzi.

– Fii tare! o întări el. Trebuie să mă duc după ajutor. Rămâi aici şi ai grijă de Tlaloc!

– Îmi este teamă, şopti ea cu vocea stinsă.

– Ştiu că îți este teamă, şi mie îmi este. E normal să fii speriată. Dar acum suntem în siguranță. Te rog, Altheia, ai grijă de el, altfel s-ar putea să-l pierdem!

– Du-te, Ken, am să fiu tare!

– Aşa te vreau! Nu lipsesc mult, promit.

Profesorul trecu prin grădina cea mare şi intră pe una din uşile deschise ale Institutului. Ajuns într-un hol lung, cât vedeai cu ochii, începu să se uite în stânga şi-n dreapta, în speranța că va vedea pe cineva. La capătul holului, zări

un bărbat, înalt, brunet şi puțin grăsuț. Nu părea să aibă mai mult de 25 de ani. Cum îl observă, strigă cât îl ținu gura:

– Ajutooorrrrrrr!

Bărbatul sări în ajutorul lui, care îi explică că prietenii săi sunt în grădină, iar unul dintre ei este grav rănit, apoi nu mai simți nimic şi leşină. Îşi dusese misiunea la sfârşit, nu mai avea pentru ce lupta. Gata, se terminase, pentru moment, putea să se odihnească.

*

Ken deschise ochii şi o văzu lângă el pe Clem. Acum ştia că totul e bine, era încredințat că ceilalți îi găsiseră pe Tlaloc şi pe Altheia. Închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să se mai odihnească puțin, dar chiar atunci auzi o voce blândă:

– Se pare că e mai bine...

– Da, răspunse simplu Clem.

Deschise din nou ochii pentru a vedea cui îi vorbise fata. Îl recunoscu pe Albul Mag, un bătrân blând, cu o barbă stufoasă şi albă. Îmbrăcat simplu, nu părea a fi conducătorul unei lumi. Profesorul întoarse capul şi îşi dădu seama că se află într-un fel de infirmerie. Camera era de culoarea cerului, liniştitoare şi plăcută. Lângă patul său se mai aflau încă două: într-unul se afla Tlaloc, iar în celălalt Altheia. Bărbatul-tigru părea să doarmă liniştit, în schimb nimfa era trează şi, la fel ca şi el, studia sala.

– Cum se simte Tlaloc? se trezi Ken întrebând.

– Va fi bine, îl lămuri vrăjitorul.

– Vor veni după noi! îşi mărturisi teama cu vocea stinsă.

– Nu vor veni, îl linişti Clem. Portalul nu este deschis decât pentru cei ce învață aici şi pentru noi. Ei nu pot trece. Aici suntem în deplină siguranță. Doar nu crezi că poți ajunge oriunde prin intermediul portalului.... Dacă conducătorul nu-ți permite, este imposibil!

– Dar ce s-a întâmplat? L-am văzut acolo pe Albul Mag!...

– Nu eram eu, spuse vrăjitorul. Se pare că cineva mi-a furat înfățişarea şi a venit acolo pentru a vă întinde o capcană. Nici măcar scrisoarea de la minister nu am scris-o noi. Dar, din păcate, ei l-au prins pe Împăratul Roşu.

– Nenorociții! răbufni profesorul furios.

– Ai văzut cine era? întrebă Clem – Alice! se auzi profesorul strigând.

– Alice? întrebară Clem şi vrăjitorul într-o voce.

– E în pericol! Trebuie să mă duc în sat să o anunț.

– Nu pleci niciunde! interveni vrăjitorul. O vom anunța noi.

– S-ar putea să fie deja prea târziu, zise Ken dezamăgit.

– Chiar acum am să trimit pe cineva după ea, îi linişti vrăjitorul şi ieşi din încăpere.

– Ce s-a întâmplat acolo? se interesă Clem îngrijorată.

– Era Katt şi un fel de teran, pe nume Alan. Am mai văzut-o pe Katt vorbind cu teranul la şcoala din sat. Nu i-am văzut pe ceilalți. Dar presupun că au fost mai mulți. Katt nu ar fi putut să-l vrăjească pe Tlaloc.

– Katt! rosti fata gânditoare. Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta. Oare ce pune la cale?

– Nu ştiu, dar tot ce-ți pot spune este că nu e bine. Eu cred că are legătură cu dispariția zeilor. De când am văzut-o prima oară cu Alan în sat, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă, dar nu am dat importanță întâlnirii lor de taină. Acum, dacă stau să mă gândesc, i-am auzit plănuind ceva. Alan îi spunea ceva de o scrisoare pe care trebuia să-o trimită nu ştiu cui. Cred că asta plănuiau, boicotarea alegerilor. Cine ar putea candida în locul lui Zeus?

– Oricine înrudit cu un zeu, răspunse fata surprinsă.

– Bine, atunci anunță-mi candidatura! hotărî Ken ferm.

– Ce?! urlă fata atât de tare, de Tlaloc tresări.

– Mai încet…, o mustră bărbatul. Nu înțelegi? Este planul perfect. Eu mă pretind candidat şi, mai mult, mă bucur că zeii au dispărut. Cei ce au fost pe Muntos se vor speria şi vor încerca să îmi provoace dispariția. În felul acesta voi afla şi cine sunt complotiştii, şi unde i-au dus pe zei.

– Eu cred că e o nebunie. Îți pui viața în pericol fără rost… – Nu e fără rost, ştiu eu ce fac, crede-mă, Clem!

– Bine, mă duc să vorbesc cu Albul Mag. Mă întorc repede.

Profesorul rămase singur, de fapt cu cei doi prieteni ai săi. Îi trecea prin minte că e o nebunie ce avea să facă, iar Alice îi va face capul pătrat atunci când va afla. Nici Tlaloc nu va fi prea încântat de hotărârea sa, dar nu era altă cale. Trebuia să se sacrifice cineva. Şi cine ar fi fost mai potrivit decât el? Îi veni în minte o altă idee: şi Tlaloc era zeu, şi el ar putea candida. Dacă o să vrea să candideze el? Dar cu ce drept? Ideea fusese a sa şi numai a sa. Era responsabilitatea lui să-i ajute pe zei. Toată lumea îi explicase cât de important este şi cât de mult contau ei pe el. Ca urmare era datoria lui. Tlaloc îl ajuta doar aşa, din simpatie, în nici un caz acesta nu era obligat, aşa cum este el, să facă treaba asta. Şi apoi, el era unicul care i-ar fi putut salva pe zei. Oare Tlaloc datorită cui mai trăia? Datorită lui! Dacă nu ar fi fost el, Altheia nu ar fi fost în stare să-l scoată singură de-acolo.

Vântul intră uşor pe fereastra deschisă şi-i dezmierdă obrazul. Pentru câteva clipe, îşi îndreptă ochii spre geam. Soarele strălucea aşa de puternic, încât îl făcu să zâmbească. Frigul parcă îl urmărea peste tot, nu conta că era frigul din

iad sau frigul care se lăsa seara. Parcă vroia cu tot dinadinsul să-l înghețe. Pentru o clipă își aminti de frigul puternic ce-l simțise pe Muntos şi trase pătura pe el, de parcă încă ar fi fost acolo. Frigul acela fusese mai puternic decât cel din iad, îl simțise până în măduva oaselor. Atunci un alt gând îi străfulgeră mintea. Nu era normal frigul acela... Doar dacă... Da, dacă nu se aflaseră pe Muntos? Dacă fuseseră atraşi într-alt loc? Un aşa ger numai în iad îl puteai simți, era supranatural. Îşi ațintí privirea spre Altheia. Aceasta nu dormea, se uita pe fereastra deschisă, parcă în căutarea cerului. O strigă:

– Altheia! Te pot întreba ceva? Fata întoarse capul spre el, iar acum părea mult mai calmă. Îi făcu semn că-l ascultă.

– Tu ai simțit frigul acela care îți cuprindea tot sufletul?

– Da. Sigur că l-am simțit, nici acum nu l-am uitat complet. De ce întrebi?

– Nimic important, vroiam să ştiu dacă nu cumva am fost eu nebun.

– Nu. Frigul era real, iar zâmbetul ei îi completă spusele.

– Dar tu cum ai ajuns acolo? întrebă profesorul.

– Mi-a scris Tlaloc cerându-mi să vin acolo. Mi-a recomandat să mă ascund undeva şi să aştept semnalul lui. Când a ieşit în căutarea mea, am observat nişte indivizi îmbrăcați în robe negre, ce îl vânau. Am văzut când l-au prins şi am venit la voi.

– Bine, Altheia. Acum odihneşte-te!

*

În dimineața zilei următoare, profesorul coborî în sala de mese. Aici elevii luau masa împreună cu profesorii. Clementina venise să-l conducă.

Sala de mese este o încăpere mare, vopsită în roşu, culoare ce reprezenta lumea vrăjitorilor. Pe tavă pluteau nişte îngeraşi în diverse culori. Mese lungi erau aşezate, în funcție de culori, în întreaga sală. Fiecare culoare în parte reprezenta câte o categorie de elevi. Aceştia erau împărțiți în trei categorii: culoarea albă reprezenta casa „Albilor”, culoarea verde era culoarea „Şerpenților”, iar culoarea albastră semnifica grupul „Şoimilor”. Aceste nume fuseseră date de întemeietorii Institutului, şi anume Albul Mag, Şerpente Claudius şi Şoim Andree.

Undeva mai sus, în aceeaşi încăpere, se afla masa profesorilor, iar în dreapta acestora era o masă pentru patru persoane, pusă special pentru oaspeți.

Profesorul şi Clem se aşezară la masa lor, sub privirile cercetătoare ale elevilor. După numărul de tacâmuri, profesorul presupuse că Tlaloc şi Altheia vor lua masa cu ei. Îndoielile lui nu durară mult. Într-adevăr, cei doi nu se lăsară aşteptați şi apărură în scurt timp.

Tlaloc părea mult mai bine, însă i se mai vedeau semnele de arsură pe faţă. Noii veniţi se alăturară grupului:

– Cum te simţi? se interesă profesorul.

– Acum mai bine. Mă bucur că nu m-ai ascultat şi că nu ai plecat, îi zâmbi zeul.

– Şi eu, recunoscu Altheia.

– Nu vă puteam lăsa acolo, nu ar fi fost… omenesc. Tlaloc şi-ar fi riscat viaţa pentru mine.

– Eşti convins? întrebă zeul şăgalnic.

– Nu… Dar ce vroiai să spun?!

Bărbaţii se uitară unul la celălalt şi schimbară surâsuri prietenoase.

Luară micul dejun în linişte, apoi Albul Mag îşi invită musafirii în grădina din faţa institutului, pentru a servi un ceai împreună. Altheia se scuză, spunându-le celor trei că oricum nu este nevoie de ea, deci va pleca să facă o plimbare. O discuţie despre cele întâmplate ar fi indispus-o şi era păcat să piardă o zi atât de frumoasă cu asemenea prostii. Ceilalţi au fost de acord cu părerea ei şi au lăsat-o pe nimfă să-şi vadă de treabă.

Cei trei se îndreptară spre grădina din faţă, unde îi aştepta Albul Mag. Oaspeţii se aşezară la măsuţa mică din lemn, unde îi aştepta câte o ceaşcă de ceai fierbinte. Gazda îi şopti ceva unei pisici negre ca moartea, apoi se aşeză lângă ei.

– Am auzit tot ce s-a întâmplat acolo, le declară Magul sobru.

–Am o nelămurire, îşi recunoscu limitele profesorul, privindu-l pe vrăjitor drept în ochi. Nu înţeleg eu prea multe, dar un lucru îl ştiu cu siguranţă: locul acela nu era Muntos, aşa cum nici Tlaloc nu este serios.

Îl privi pe Mag direct în ochi, iar el răspunse cu un zâmbet.

– Ai dreptate, profesore.

– Cum?! sări ca înţepat Tlaloc. Adică eu nu sunt… serios? Albul Mag îl pironi cu privirea pe Tlaloc şi pufni în râs. Nu avea îndoieli că zeul nu era prea temperat şi că profesorul avea oarecum dreptate în privinţa lui. Dar, cu toate astea, îl ştia sufletist, gata oricând pentru a sări în ajutorul cui avea nevoie. Vrăjitorul se întoarse spre Tlaloc şi-l lămuri:

– Nu, prietene. Tu eşti o persoană serioasă. Era vorba de Muntos.

Tlaloc îl privi ruşinat pe marele vrăjitor.

– Cel puţin mă apreciază şi pe mine cineva, rosti necăjit, apoi îi aruncă lui Ken o privire ca de gheaţă, ce îl făcu pe acesta să zâmbească.

– Profesorul are dreptate, nu eraţi pe Muntos.

Tlaloc şi Clem se priviră încremeniţi, numai pe faţa profesorului se citi o urmă de trufie. Îşi dăduse seama la momentul potrivit, el era singurul care înţelesese. Vrăjitorul continuă:

– De fapt, ca să fiu sincer, nici măcar nu aţi părăsit Regatul Soarelui. Aţi fost acolo tot timpul.

– Cum aşa? întrebă fata uimită.

– E simplu, continuă Magul. A fost aruncată o vrajă şi, atunci când aţi deschis portalul, vi s-a părut doar că aţi trecut prin el. Dar aţi rămas pe loc. Vraja a fost făcută mai mult pentru ochii lui Tlaloc, el era singurul care a fost pe Muntos, aşa că el putea recunoaşte palatul zeilor. Dar Tlaloc este un membru de onoare al acestui palat, aşa că i s-a părut foarte ciudat că nimeni nu-i povestise despre camera consiliului. Atunci a realizat că ceva nu-i în ordine.

– Nu atunci, se confesă zeul ruşinat.

– Dar când? îl chestionă Albul Mag.

– Când i-am văzut pe cei trei îmbrăcaţi în chestiile alea negre. La început am crezut că e vreo glumă macabră a Împăratului Roşu, doar ştii ce glumeţ este. Apoi mi-am dat seama că tu eşti mult prea sobru pentru asemenea farse şi că nu ai fi acceptat să sperii aşa nişte oameni.

– Ai dreptate, prietene, spuse vrăjitorul zâmbind.

– Dar tu unde ai fost? interveni Clem suspicioasă. Din câte îmi amintesc, când s-au ivit cei trei, eu am dat buzna să te trezesc, însă tu dispăruseşi.

Tlaloc o privi trufaş pe fată. Ar fi vrut s-o ţină puţin pe jar. Se prefăcu preocupat ceva, după care îi replică tăios:

– Eram în căutarea unei ieşiri. Ieşisem afară pe una din ferestrele acelea minuscule. Dar frigul a fost greu de suportat, aşa că m-am întors.

– Şi bine ai făcut, îl întrerupse Magul. Dacă nu ai fi revenit, probabil că nici nu i-ai mai fi găsit în viaţă.

– Cum?! exclamă uimit Ken.

– Ei aveau misiunea să vă oprească. De ce crezi că au făcut toate astea? Pe voi doi urmăreau să vă ucidă… Tlaloc nu reprezintă o ameninţare.

– Atunci de ce l-au prins şi l-au torturat? întrebă Clementina agitată.

– Pentru că a intuit planul lor. Au crezut că-l vor împiedica să vă pună în temă, dar era prea târziu. Voi aflaserăţi deja de complot. Chiar dacă Tlaloc nu v-ar fi anunţat la timp, Altheia ar fi ajuns la voi înaintea lor.

– Ceea ce nu înţeleg eu, se declară învinsă Clem, este cum a ajuns Altheia acolo.

– Eu am rugat-o să vină, spuse zeul sec. Nu ştiu de ce, dar acea scrisoare nu mi-a inspirat deloc încredere. M-am gândit că, în situaţia când se găseşte cineva acolo, de care nu ştie nimeni, ar fi mult mai bine. Şi, ca să nu mai existe

întrebări de genul „Cum a ajuns Altheia acolo ştiind că portalul a fost vrăjit?”, am să vă explic!

Altheia nu ne-a părăsit nici o clipă pe mine şi pe Ken. A fost cu noi tot timpul, de când am plecat din pădure.

A fost invizibilă şi a mers cu mine peste tot. Aveam nevoie de cineva despre care nu se ştia că e prezent. Datorită ei am aflat multe lucruri.

– Ce? întrebă vrăjitorul calm.

– Am aflat că Light ăla este în cârdăşie cu ei. Ştiam asta chiar din seara balului.

– Şi de ce nu ne-ai spus? se răţoi profesorul contrariat.

– Nu avea rost să vă comportaţi nefiresc. Dacă îşi dădeau seama că am prins vreun fir, s-ar fi putut întâmpla orice. Nu era cazul să dăm de bănuit.

– Are dreptate, interveni vrăjitorul. Un om prins în propria capcană ar fi în stare de orice. A procedat foarte bine! Aşa aş fi făcut şi eu.

Discuţia continuă cam două ore. Îşi împărtăşiră ideile, dându-şi cu părerea asupra celor întâmplate. Probabil că nimic nu i-ar fi convins să renunţe la dezbateri, dar apariţia Alicei şi-a soţului ei Eac îl determină pe profesor să tresară de bucurie:

– Alice! Eşti bine?

– Sigur că sunt bine!... – Mi-a fost teamă că vor pune mâna pe tine, spuse profesorul atât de repede, că ceilalţi de-abia au înţeles.

– Nu aveau cum, dragul meu, cunoşteam de dinainte de intenţiile scorpiei de Katt. Aşa că am fost în alertă tot timpul.

– Le cunoşteai?! dădu glas uimirii Ken.

– Da, de mai bine de doi ani. Katt a fost o adeptă a lui Skelettro. Când el a fost închis, a găsit o cale de-a comunica cu tatăl lui, cu Drack. Ştiam că ea încercase să-l ajute să revină la viaţă, dar nu a reuşit. Atunci a strâns mai mulţi vrăjitori şi fiinţe fantastice, chiar au corupt câţiva reprezentaţi ai lumii poveştilor, şi, cu toţii, au început să comită numai rele. Se străduiau să-i convingă pe ceilalţi că alianţa cu cei din lumea ta nu este bună.

– Atunci, Aurora este de partea lor? făcu profesorul legătura.

– Nu, dragul meu, Aurora este doar răutăcioasă, dar nu face parte din acest club select, clarifică, însoţindu-şi explicaţia cu un zâmbet cald.

Şederea lor în grădină luă sfârşit abia când o bucătăreasă grasă anunţă servirea prânzului. Porniră spre bucătărie. Tlaloc şi profesorul rămaseră mai în spate.

– Alice ascunde ceva, murmură zeul.

– Deci nu e doar o închipuire de-a mea, răsuflă uşurat Ken, la fel de încet.

– Nu cred, prietene. Nu înțeleg ce are de ascuns şi mai ales care o fi motivul atitudinii ei, dar o voi ruga pe Altheia să afle.

– Crezi că e în cârdăşie cu ei? întrebă profesorul cu jumătate de voce, de parcă nu vroia ca acel gând al său să fie auzit.

– Nu ştiu, dar aşa presupun. Mi se pare ciudat că nici Magul nu ştia despre Katt c-ar fi implicată. O fi Alice păstrătoarea secretelor, însă e chiar exagerat comportamentul ei. Ceva nu-mi miroase a bine. Iar mirosul nu m-a înşelat niciodată!

– Să sperăm că suspiciunile noastre se vor infirma.

– Da, să sperăm! spuse zeul, şi el cu jumătate de gură.

Capitolul XIII ÎN VISUL ALTCUIVA

Seara se lăsă călduroasă peste tărâmul vrăjitorilor. Cerul era atât de senin, încât se puteau număra toate stelele. O pisică neastâmpărată alerga după un fluture prin grădină. Două fete blonde stăteau întinse pe iarbă admirând bolta, iar un tigru se odihnea întins lângă ele, lingându-şi labele.

În cel mai înalt turn al Institutului, în fața ferestrei larg deschise, o fată îşi pieptăna pletele lungi şi negre. Îşi aruncă privirea la pisoiul gri, care se amuza în grădină pe seama fluturelui. Joaca motănelului o înveseli. Apoi, cu gesturi gingaşe, închise fereastra, intrând în camera albastră, culoare sugerând că fata făcea, sau a făcut cel puțin, parte din casa Şoimilor.

Încăperea mare avea în spate un pat, făcut parcă din pietre mici albastre. Undeva, într-un colț, era un dulap de aceeaşi culoare, iar în mijloc o masă din fildeş azuriu, stil birou, întregea atmosfera. Chiar şi draperiile din mătase erau tot albastre, numai cele patru scaune, plasate cam fără noimă, aveau culoarea galbenă.

Clementina se aruncă în patul care, la atingere, părea foarte moale. Luă o carte dintr-o bibliotecă imaginară, sau aşa ceva, şi începu să citească pasionată. Cartea se numea „Vrăji în vise”, fiind scrisă chiar de directoarea institutului poveştilor, Mira Devilo. Era aşa de absorbită de carte, încât nici nu băgă de seamă când i se bătu în uşă.

După mai multe lovituri, auzi. Sări ca arsă din patul albastru, grăbindu-se să deschidă. În spatele uşii se afla Ken, în brațe cu un pisoi gri. Fata zâmbi şi-l pofti înăuntru:

– Intră! îl îndemnă, grăbită parcă.

Fără să-i mai adreseze nici un cuvânt, se repezi la pisoiul gri şi-l smulse din brațele profesorului. Părea atât de fericită, cum Ken nu o mai văzuse niciodată. Clementina întinse mâna spre ceva imaginar şi, ca prin minune, în

mâna ei albă apăru un castronel plin cu mâncare. Lăsă motanul jos şi îi oferi hrana.

Ken se obişnuise deja cu vrăjitoriile, chiar dacă nu prea înțelegea cum de reuşeşte Clem să facă atâtea. El ştia doar câteva, iar pe cele mai uşoare nu izbutise deloc să le facă. Cu toate că pe acest tărâm, când era vorba de mâncare, nu trebuia decât să ți-o doreşti, că aceasta apărea. Lui Ken îi trecuse de multe ori prin minte, amuzându-se, că lângă fiecare dintre ei este ascunsă o bucătăreasă care le citeşte gândurile. Chiar şi în acel moment gândi acest lucru, punându-şi problema dacă există şi-o bucătăreasă pentru pisici. Această din urmă idee îl făcu să zâmbească: îşi imagina o pisică mare şi grasă cu şorț alb şi bonetă de bucătar.

O urmărea pe Clementina cu atenție:, ea îngrijea pisica cu toată dragostea de care era capabilă. În acel moment şi-ar fi dorit să fie el în locul motanului, pentru ca fata să-l dezmierde. De câte ori o privea, se mai îndrăgostea o dată. Când îşi îndrepta privirea spre ea, parcă o vedea pentru întâia oară. Întotdeauna îi studia atent fiecare gest, fiecare zâmbet, fără ca altcineva să-l observe. Ştia că pentru ea şi-ar da viața, fără să regrete, poate cu singura părere de rău că n-ar mai fi împreună. Şi Clem îi dăduse de înțeles că-l place, dar el nu îndrăznea să se apropie prea mult.

Era conştient de faptul că nu e un bărbat de-o frumusețe deosebită şi se împiedica în visare de cei zece ani ce-i avea în plus. O altă problemă: posibil ca el să se dovedească nemuritor. Nu avea nici o certitudine legată de asta, dar îşi aducea aminte că cineva – în acest moment nu-şi amintea cine – i-a promis că vor avea o eternitate la dispoziție. Când era în preajma fetei, nu-şi mai amintea nimic. Simțea doar fiorul acela care-l învăluia, într-un mod plăcut, desigur. Avea impulsul să o strângă în brațe, iar, dacă nu ar fi fost aşa de laş, poate ar fi făcut-o.

Dar gata, era târziu, iar el trebuia să se retragă în camera lui. Cine ştie ce-l va aştepta mâine? Cu toții trebuiau să se odihnească. Profesorul vru să plece, dar Clementina îl opri:

– Stai! îi ceru fata impunător.

– Este târziu, ar trebui să.....

– Ştiu, vroiam doar să-ți mulțumesc. Ți a fost pisoiul meu pe vremea când am învățat aici.

– Ştiu, spuse Ken simplu. Albul Mag mi-a povestit. Ştiu că-l iubeşti foarte mult şi mai ştiu că în fiecare seară dormea aici, cu tine.

– Aşa este. Văd că Magul ți-a spus chiar tot.

– Nu chiar, a mai ținut unele lucruri şi pentru el.

Cei doi se priviră şi îşi zâmbiră. Ken o sărută pe frunte şi-i ură noapte bună, apoi dispăru din cameră.

Fata pironi cu privirea locul unde fusese el. I-ar fi plăcut să mai rămână, îi făcea atâta plăcere compania lui… Nu putea admite că era îndrăgostită de el. Nu mai simțise aşa ceva pentru nimeni, din acest motiv nu-şi putea cataloga sentimentele. Ştia doar că o încântă să-şi petreacă vremea cu el. Ken avea ceva ce-o făcea să se simtă bine şi în siguranță în preajma lui.

Aruncă o căutătură iscoditoare spre motanul ce tocmai terminase de mâncat, se aplecă spre el cu gesturi fine şi îl luă în brațe. Oboseala îşi spunea cuvântul. Cucul indica orele douăzeci şi două. Era momentul să se bage în patul moale şi albastru.

*

„Camera era învăluită în ceață. Clementina încă mai simțea acel frig ce o bântuia. Nu putea să vadă prea bine, dar observă totuşi tronul mare din diamante, undeva în spatele camerei.

O coroană de rege era aruncată pe o masă mică prăfuită. Colțurile încăperii erau întunecate şi tot îl observă pe piticul Tito ghemuit într-un cotlon. Părea că se piteşte de cineva. Se apropie şi încercă să-l atingă, dar mâna ei trecu prin el. Un zgomot o făcu să tresară; Tito îşi întoarse privirea spre partea de unde auzise zgomotul, dar chiar atunci îşi dădu seama că cineva trecuse prin ea.

Persoana care trecuse prin ea era o femeie, destul de frumoasă, nu prea înaltă şi cu părul răvăşit. După aceasta, în încăpere intrară Ken şi Tlaloc. Cei doi erau împinşi de un monstru galla. Clem observă că tigrul era rănit: sângera. Vru să alerge spre ei, dar şi de data asta trecu prin ei şi păru că îi provocase tigrului durere. Atunci şi-a dat seama că ea, de fapt, nu este acolo, ci doar asistă neputincioasă la o nenorocire.

Tigrul scoase un răcnet de durere, iar Ken se îndreptă spre el, aproape automat. Femeia cu părul răvăşit se întoarse spre ei plină de mânie. Fără a spune vreo vorbă, îi făcu un semn monstrului. În momentul imediat următor creatura fioroasă îl dădu pe Ken la o parte, bruscându-l. Femeia îl privi în ochi şi-i țipă: «Ți-am spus, Ken!» «Nu înțeleg», ripostă el întorcându-i privirea plină de ură.

Ea nu îi dădu importanță, ca şi când nici nu auzise ceea ce spusese.«Andora, te rog», rosti cu ultimele puteri. «O să moară, lasă-ne să plecăm!» Femeia îi zâmbi. Se întoarse cu spatele la cei doi şi urcă pe tronul pe care Clem îl văzuse mai devreme. Din mâneca lungă şi largă a robei pe care o purta, scoase un bici de vreopatrumetri, dintr-o piele fină. Se uită la tigru care

gemea rănit şi apoi la Ken: «Am crezut că m-ai iubit, Ken», rosti femeia cu o ură ce pe Clem o făcu să tremure.

«Te-am iubit,Andora, dar tu m-ai părăsit! Nu cred că e momentul să avem o discuție despre noi. Nu acum, Andora. Lasă-l pe el să plece, te rog!» Ea zâmbi atât de sadic, încât inima profesorului aproape că îngheță.

«Lasă-l să moară, mi-a făcut numai necazuri!» Îndreptă arma de circumstanță spre Ken. «Tu m-ai părăsit, nu eu», rectifică afirmația lui amenințându-l cu biciul.

«Cum?», întrebă profesorul ca trăsnit.

«Mi-ai făcut un copil şi-ai fugit. Acum e vremea răzbunării», îl lămuri printre hohote de râs.

Tigrul, cu ultimele forțe, se târî spre Andora. Încercă să se ridice, dar fără nici un rezultat. Îşi drese vocea şi-şi îndreptă atenția către ea.

«Nu înțelegi, nebuno?!», strigă cât îl ținură puterile. «Nu vezi? El e Ken, cel pe care l-ai iubit în lumea oamenilor...» Cu greu îşi trase sufletul, apoi continuă: «Cel ce ți-a făcut copilul e Skelettro!» Tigrul îşi lăsă capul pe labe. Leşinase.

«Te rog, Andora. Lasă-l să plece! Îl trimit de-aici printr-un portal şi apoi poți să faci ce vrei cu mine. Te implor!», se umilea disperat profesorul.

Femeia părea că se mai înmuiase. Îl cercetă din ochi petigrulleşinat, apoi pe Ken. Se ridică uşor de pe scaun, îşi încordă mâna pe biciul din piele şi, cu toată forța, plesni tigrul. Acesta nu mai percepea durerea, dar Clem şi profesorul simțiră lovitura până în adâncul sufletului. Ken se aruncă pe trupul rănit al prietenului său, pentru a-l apăra de o a doua lovitură.

Piticul Tito ieşi din ascunzătoare, repezindu-se la Andora. Dar fu prins din zbor de monstrul galla, spre deliciul femeii.

«Un pitic!», se entuziasmă ea râzând. «Ce credeai că o să-mi faci? Ce credeai că poți face tu, un amărât de pitic?!» Dădu ordin ca Tito să fie oferit ca mâncare câinilor, apoi se îndreptă spre Ken ce plângea întins pe trupul tigrului.

Clem înțelese: Tlaloc murise. O durere înspăimântătoare îi cuprinse tot corpul, inima i se făcu mică şi picioarele îi tremurau de spaimă şi durere. S-a apropiat de trupul fără suflet. Acum îl putea atinge. Două lacrimi ca de gheață i se scurseră pe obrazul fierbinte. Îl privi pe Ken. Pe fața lui seciteadurerea, lacrimile îi curgeau şiroaie. Parcă nimic pe lume nu mai conta pentru el.

Fata ar fi vrut să-l strângă în brațe, să-i spună că e lângă el şi că totul va fi bine, dar îi era imposibil. Îşi îndreptă privirea spre uşa pe care ieşise monstrul cu piticul. În capătul scărilor ce duceau spre uşă, observă o fetiță blondă, cu chip ca de înger privind la ei. O lacrimă rătăcită se rostogoli pe obrazul copilei. Coborî scările, se apropie de Andora, o luă de mână şi-i şopti ceva la ureche. Chipul mamei se schimonosi şi părăsi încăperea ca vântul.

Copila se îndreptă repede spre Ken şi-i dădu o cheie, apoi atinse tigrul cu mâna sa mică de înger. Tigrul gemu, semn că nu murise. Fetița se îndreptă spre Ken şi-i ceru speriată: «Pleacă repede, se va întoarce! Foloseşte cheia! Deschide acea uşă, şi fetița îi indică o uşă mică pe care Clementina nu o observase anterior. E portalul meu. Du-te, aşa mai are o şansă de supraviețuire!».

Ken o privi recunoscător şi făcu întocmai. Într-o clipă, dispărură.

Clem, rămasă singură, avu impresia căfrigulse diminuase imperceptibil. Încăperea aceea dispărea încet. Parcă cineva o ştergea cu buretele."

Dimineața se arăta prietenoasă. O adiere puțin rece intră pe fereastra deschisă a Clementinei. Ți îşi întinse ghearele pe patul cel moale, apoi începu să miaune cu putere.

Fata s-a dat jos din pat alene şi îi deschise uşa motanului. Acesta fugi ca din puşcă, făcându-se nevăzut.

Se aşeză pe unul din scaunele galbene şi privi spre geam. Cerul era senin, iar soarele trebuia să apară dintr-o clipă în alta, de după norii gri-alburii. Îi reveni în minte visul ciudat pe care îl trăise cu atâta intensitate. Amintirea zeului rănit o făcu să suspine.

Nu îşi explica cum ajunsese acolo. Singura explicație era că intrase, fără voia ei, în visul lui Ken. Se cutremură de spaimă. Oare ce puteau să însemne toate astea? Ce vrea Andora? De ce intenționa să-i facă rău lui Ken? O mulțime de întrebări îi năvăleau fetei acum în minte.

Probabil că visul prevestea ceva. Să fie oare vorba de moartea zeului? Nu, nu putea fi asta. De ce ar muri Tlaloc?! Uneori îl ura, e drept, dar el era o persoană bună şi dreaptă. Nu, nu putea fi vorba de asta. Poate fusese doar un coşmar. Dar ea? Ea ce căuta în coşmarul acela? Cum ajunsese acolo? De ce tocmai ea? Posibil ca şi Tlaloc să fi trecut prin asta ori piticul Tito – nu era exclus ca şi ei să fi luat parte la coşmar. Nu putea să-l chestioneze relativ la asta pe Tlaloc şi nici pe Ken nu vroia să-l întrebe. Nu era cazul să-i tulbure. Ce rost avea? Poate că Magul o va ajuta. Da, asta e soluția! Albul Mag imposibil să nu ştie ce se întâmplă. O să vorbească cu el imediat după micul dejun.

*

Masa de dimineață a decurs normal. Clementina ghici repede că iubitul ei avusese acelaşi vis. Era mult prea tăcut, iar pe fața lui era evidentă oboseala. Probabil se trezise şi, de spaimă, nu mai adormise. Tlaloc era vesel şi glumeț, ca de obicei, lucru care nu o mai deranja pe Clem. Alice şi Eac purtau o discuție aprinsă, despre un copac sau aşa ceva. Profesoara susținea că trebuie să-l dea,

iar soțul ei se opunea cu toată puterea. Altheia lipsea de la masă. Clem se gândi că n-ar fi exclus ca Tlaloc s-o fi trimis să spioneze pe careva.

După ce micul dejun luă sfârşit, Clementina, fără să dea o explicație, alergă val-vârtej la Albul Mag. Ceilalți au rămas puțin uimiți de comportamentul ei, dar au uitat repede graba ei suspectă.

Clem se îndreptă spre biroul vrăjitorului, aflat între etajele unu şi doi. Ca să ajungă acolo, trebui să deschidă o uşă invizibilă. Apoi pătrunse pe un hol lung.

Pe pereții coridorului străjuiau atârnate lumânări albastre ce iluminau drumul. Nu se zărea nici o uşă. Clementina merse până în capătul holului şi bătu de două ori în peretele de culoare verde. De undeva, de dincolo de perete, se auzi vocea vrăjitorului. În zid se ivi o uşă de aur masiv cu mâner de fildeş. Fata deschise şi intră într-o încăpere mică.

Camera era vopsită în alb, iar în capătul ei se afla un birou din fildeş. Pe pereți, se înghesuiau nenumărate tablouri, mai cu seamă portrete. Câteva fețe erau mohorâte şi triste, celelalte păreau deosebit de vesele. O harfă bătrână cânta nedesluşit într-un colț. O pasăre ciudată, pe care Clem nu-şi amintea s-o fi văzut când fusese acolo ultima oară, făcea gălăgie într-o colivie.

Din spatele biroului, se deschise o altă uşa, pe care îşi făcu apariția, zâmbitor, vrăjitorul. Îi făcu semn să ia loc, aşezându-se şi el în spatele biroului, pe un scaun impunător, din piele de căprioară.

– Draga mea copilă, se interesă vrăjitorul blând, de ce suferi? Clem nu simțea suferința, cel puțin nu o mai simțise de dimineață. Era doar speriată şi îngândurată. Dar nu-l putea contrazice pe Mag, ştia că acesta avea puterea de-a citi în sufletul oricui. Ar fi vrut să-l întrebe ce a văzut în inima lui Ken, dar şi-a dat seama că ar fi necugetat. Venise acolo cu gânduri serioase, iar o întrebare inconsistentă ar fi fost cu adevărat o prostie. Îşi trecu mâna prin păr, apoi îşi drese vocea şi, în cele din urmă, reuşi să-i vorbească:

– O, tată, dac-ai şti! se plânse cu jumătate de voce.

– Ştiu, draga mea, spuse Magul, privind-o cu dragoste.

Fata trase aer în piept şi-i povesti de-a-fir-a-păr visul, fără să omită nici cel mai mic detaliu. După ce termină, se afundă în scaunul moale, de parcă depusese un efort supranatural.

Vrăjitorul fixa gânditor tabloul unei bătrâne. Nu schițase nici un gest în timp ce fata povestea. Părea că nici nu o ascultă, privirea lui era goală.

Clem nu mai putea vorbi, dând impresia îşi trăgea sufletul după o lungă călătorie. Îşi simțea corpul greu şi rece, nu mai avea capacitatea de a se gândi la nimic. Ceea ce nu înțelegea nu o mai frământa. Avu senzația că piatra aceea ce-i îngreunase sufletul dispăruse.

Mai mult timp, nici unul nu scoase nici un cuvânt. După o vreme, vrăjitorul alungă liniştea ce se aşternuse între ei:

– Îl iubeşti? o întrebă pe ton domol.

Îl privi puţin răvăşită. Nu ştia ce să răspundă. Probabil că-l iubea, sau doar avea anumite sentimente faţă de el, nu neapărat de dragoste. Îşi trecu din nou mâna prin păr. O şuviţă răvăşită sări sprintenă la atingere.

– Nu ştiu, spuse ea timid.

– Ştii! Dar nu poţi să recunoşti, preciză vrăjitorul pe acelaşi ton cald.

– Sunt prea multe secrete între noi. Nu poţi iubi pe cineva, atunci când îi ascunzi lucruri importante.

– Nu contează asta. Vreau să ştiu ce simţi. Caută în sufletul tău şi încearcă să dai un răspuns. Nu neapărat pentru mine, ci pentru tine. Ţine cont că ai pornit cu el la drum şi, dacă nu îţi vei lămuri sentimentele, el nu va putea niciodată să aibă bază în tine. Lămureşte-te pe tine, învaţă să-ţi cunoşti spiritul şi mintea, altfel nu vei putea niciodată să vezi ce-i în jurul tău! Ai grijă, draga mea, e important să te cunoşti. Dacă nu te cunoşti pe tine, vei fi tot timpul vulnerabilă şi uşor de doborât.

Clem nu înţelegea ce rost avea această discuţie. Nu asta era problema, cel puţin nu acum. Sau poate că era o problemă! Magul o cunoştea cel mai bine, era doar tatăl ei spiritual. El o crescuse şi-i oferise un adăpost, deoarece părinţii o abandonaseră. E drept că ea a aflat acest lucru de-abia acum doi ani. Vrăjitorul nu vrusese s-o îndepărteze de viaţa din lumea oamenilor. Nu era drept s-o priveze de privilegiul de-a creşte în mediul ei. De aceea o încredinţase pe Clem unei familii de ţărani, care o crescuseră până la vârsta majoratului, când el i-a mărturisit fetei totul şi a lăsat-o să aleagă între cele două lumi. De atunci, Magul era, cu adevărat, tatăl ei. El o crescuse, într-un fel, şi tot el îi oferea, acum, tot ce–i era necesar.

Magul îi urmărise fiecare mişcare şi fiecare trăire, încă de când era mică. Chiar dacă nu-l vedea, el îi fusese mereu aproape.

Clem ştia că o poate citi ca pe o carte deschisă. Îl aprecia şi-l iubea mai mult decât orice. Dar gândurile acestea îi dispărură atunci când vrăjitorul rupse tăcerea pentru a doua oară.

– Ştiu ce s-a întâmplat cu tine. Mi s-a întâmplat şi mie, cu mulţi ani în urmă. Numai că atunci a fost un vis frumos, rememoră Magul cu nostalgie.

– Ce ai visat? deveni fata curioasă.

– Am visat cum te naşti… Clem părea a nu fi auzit ce-i spusese, chit că-şi punctase vorbele cu un surâs larg, binevoitor.

– Ce se întâmplă, tată? Am aflat de visele lui Ken de mai mult timp. L-am învăţat cum să le înlăture şi chiar le alungase o vreme. De ce nu a mai reuşit? Şi

eu de ce mă aflam acolo, în coşmarul lui? Vrăjitorul îşi mângâie barba, apoi reluă:

– Nu este un vis ad...

– Atunci ce e?

– Este o poartă deschisă. Ceea ce ai văzut s-a întâmplat deja, dar într-o altă dimensiune. Nu ştiu cum să-ţi explic, chiar nu ştiu. Nu există o explicaţie logică. Este un lucru care se întâmplă, dar, în fond, nu se întâmplă. Tlaloc chiar a fost rănit, probabil că, de fetiţa nu-l atingea, azi de dimineaţă el nu ar mai fi fost în viaţă. Dacă nu ar fi izbutit să plece de acolo, ar fi rămas prizonieri în eternitate.

– Şi Tito? întrebă fata îngrijorată.

– A rămas acolo. Am să mă duc să-l caut. Oricum, aveam programată o călătorie în ţara piticilor.

– Dar eu? Cum am ajuns acolo?

– Tu ai fost doar un spectator. Ai privit totul din afară. Poarta a rămas deschisă şi tu ai pătruns fără a fi invitată. Se impune să găsesc o metodă de-a o închide, spuse gânditor.

– Vrei să spui că totul se întâmplă în realitate? Şi depinde de norocul pe care îl ai ca să ieşi de acolo?

– Cheia! exclamă vrăjitorul. Cheia fetiţei a rămas la Ken?

– Cred că da, răspunse răvăşită.

– Spune-i lui Ken s-o caute şi veniţi la mine imediat ce-o găsiţi!

– Dar ce s-a întâmplat? Cum ar putea să se găsească cheia în realitatea noastră?

– Aici se află, crede-mă... Nu mai pierde timpul, du-te la Ken şi căutaţi-o! A! Şi încă ceva: spune-i lui Ken să doarmă cu pana în buzunar, s-ar putea să aibă nevoie de ea în următoarea călătorie.

Capitolul XIV APARE UN ZEU

Următoarele câteva zile au decurs destul de normal. Ken găsise cheia din vis în buzunar şi i-o înmânase Magului. Clementina s-a ocupat în continuare de pregătirea profesorului. L-a învăţat câteva vrăji de protecţie. Nici Tlaloc nu şi-a abandonat misiunea de instructor al prietenului său şi a încercat să mai scoată un animal din Ken. A şi reuşit într-un final, descoperind încă un animal ascuns în el, o pisică mare şi grasă, care, după cum spunea tigrul, era plină de pureci. Altheia reuşi să-i predea tehnica de a deveni invizibil, dar Ken izbutea să se facă nevăzut doar pentru câteva minute, apoi apărea din nou.

Alice şi Eac îşi petreceau toată ziua închişi într-un birou pus de Mag la dispoziţia lor. Nimeni n-avea habar ce fac acolo, dar un lucru era sigur: toată ziua câteva zeci de bufnoriţe ieşeau din acel birou.

Cândva, Ken se întrebase: ce o fi o bufnoriţă? Acum avu ocazia să vadă. Era o pasăre cu cap de bufniţă şi corpul altei păsări, mult mai mici. Ele aveau acelaşi rol ca şi motanii – să transmită scrisori. Mulţi preferau bufnoriţele, pentru că erau mai rapide şi mai sigure. Pisoii se dovediră mai leneşi şi uneori destul de uşor de păcălit.

Aşa cum spuneam, din biroul Alicei ieşeau zilnic zeci de bufnoriţe, ceea ce indica fără echivoc că ea expedia multe scrisori.

Nici unul dintre personaje nu se întreba unde trimit cei doi atâtea epistole, aproape că nici nu băgau de seamă lipsa soţilor din programul comun, fiind ei înşişi destul de ocupaţi în ultimul timp.

Ken şi-a anunţat candidatura la Ministerul Suprem. În ziarul „Inchizitorul" scria zilnic câte ceva despre acest lucru. Chiar şi-n „Vraja Zilei", cotidian din lumea vrăjitorilor, subiectul ţinea prima pagină.

Cei din Ministerul Suprem nu primiseră prea bine vestea, dar nici nu se puteau împotrivi intenţiei profesorului. Era legitimă. Doar avea sânge de zeu, aşa că putea să facă orice dorea, conform legilor zeeşti. Aşa cum se aşteptase Ken, Alice turbă de furie auzind ce nebunie a făcut şi, timp de două zile, nici n-a mai vorbit cu el. Pe Tlaloc l-a distrat neaşteptata răsturnare de situaţie şi nu a ratat prilejul de-ai face viaţa un chin lui Ken cu aluziile şi glumele ţintind în pretinsa sete de putere a sa.

În ziua aceea, cei patru au hotărât să ia o pauză. Era momentul să se relaxeze. În grădina din spate exista o altă grădină, pitită de ochii curioşilor neinvitaţi. Era ascunsă de un gard înalt. Nimeni nu bănuise vreodată că acolo ar fi ceva.

Clem îl luă pe Ken de lângă ceilalţi şi-i destăinui secretul ei: grădina neştiută. Intrară printr-un zid gros în interior. Cât trecu prin peretele gros, Ken reuşi să vadă fiecare pietricică din care era construit.

Grădina era micuţă. Era toată verde, pe margine erau plantate în ronduri de mai multe feluri flori. Undeva, într-un colţ, se afla un leagăn mărişor, acoperit de-o plantă agăţătoare pe care Clementina o înlătură imediat.

Inima profesorului o luase razna. Niciodată nu mai fusese singur cu fata într-un loc aşa de romantic. Nici măcar nu ştia de ce îl dusese acolo. Oare vroia să rămână singură cu el? Desigur că asta vroia, altfel de ce l-ar fi dus acolo? Iar el? El ce va face? Habar nu avea cum să se comporte. Ce să zică? Ce să facă? Îşi dorea din tot sufletul s-o ţină în braţe, s-o sărute, să-i mângâie pielea albă şi catifelată. Dacă acea timiditate nenorocită nu ar fi fost stăpână în sufletul lui!...

Clementina se aşeză în leagănul cel mare. Cu un semn din mână, îl invită pe Ken lângă ea. Inima acestuia o luă la trap. Se simțea atât de nesigur pe el… O toropeală plăcută îi cuprinse tot corpul. Fără să ştie cum, se trezi lângă ea în leagăn. Fata îi cuprinse mâna într-a sa. Inimile lor se puteau auzi de departe. Stăteau unul lângă celălalt, fără să se privească sau să-şi vorbească.

Liniştea luă sfârşit, odată cu aterizarea unei pisici în grădină. De culoare maro, felina părea căzută din cer, iar zgomotul produs de bufnitură îi făcu pe cei doi să tresară.

Pisica se apropie de ei şi îi privi în ochi. Oare ce mâță normală ar face aşa ceva? Clem şi-a dat seama că sub înfățişarea ei se ascunde altcineva. Felina se scutură de câteva ori şi înaintea lor apăru un bărbat între două vârste, brunet, cu barba crescută aiurea. Era bine făcut, iar pe brațul drept avea un tatuaj ce înfățişa o sirenă.

Se repezi spre Ken şi-l îmbrățişă. Clem pufni în râs, recunoscându-l pe Ares, dar Ken era bulversat de ceea ce i se întâmpla.

– Dragul meu, Ken! exclamă bărbatul entuziasmat. De atâția ani tot încerc să te găsesc!… Sunt aşa bucuros că ne întâlnim, în sfârşit. Cu toate că condițiile nu sunt tocmai prielnice…, şi dădu semne de dezamăgire.

Îndrăgostitul nu găsea sensul neaşteptatei intruziuni în idila sa. Privi spre Clem şi citi pe chipul ei relaxarea. Asta însemna că ea ştie cine este necunoscutul, aşa că se mai destinse şi el, în ciuda nelămuririi ce-l bântuia creierul. Bărbatul îl sărută pe frunte, ceea ce-l făcu pe Ken să tresară. De ce nu putea fi Clem cea care să-l strângă aşa în brațe?

– E bunicul tău! îl lămuri Clem, văzându-l atât confuz.

Cu toate că i-ar fi plăcut să-l mai țină puțin în tensiune, o distra expresia acestuia de uluire nemărginită.

– Ares!? se miră profesorul.

– Da, eu sunt, confirmă zeul fericit. Cât mă bucur să te văd! Din păcate, nu am timp acum să stau de vorbă cu tine. Trebuie să ajung urgent la Mag.

– Dar pe unde ai fost? întrebă Clem grav.

– Vă voi spune mai târziu. Ne vedem la masă şi am să vă povestesc totul.

– Nu! țipă Ken disperat, încât cei doi încremeniră. După masă ne întâlnim aici noi doi, şi arătă spre el şi fată, cu Tlaloc.

– De ce? îl iscodi fata.

– Nu am deplină încredere în Alice, sper să mă înşel. Tlaloc simte la fel… Zeul îşi mai luă încă o dată nepotul în brațe şi dispăru prin zidul gros al grădinii.

*

Tlaloc, Clem şi Ken aşteptau deja de ceva timp în grădina secretă. Zeul se plimba nervos dintr-o parte în alta. Clem şi profesorul se priveau cu sfială, ca doi copii îndrăgostiți. După destul timp de aşteptare îşi făcu, în sfârşit, apariția Ares. Tlaloc, sătul de timpul irosit lâncezind degeaba, se şi luă de el:

– Măria Ta, stăpânul războiului a fost reținut de ceva mai important? întrebă sarcastic. Sau poate ați considerat că nu suntem suficient de importanți pentru a ajunge la timp? Clem şi profesorul se priviră înmărmuriți. Nu se aşteptau la atâta nepolitețe din partea lui. Se destinseră văzându-l pe Ares cu un zâmbet plin de înțelegere pe chip.

– Văd că nu te-ai schimbat deloc, prietene! declară Ares îndreptând brațele deschise către zeul-şarpe şi se îndreptă spre el spre a-l îmbrățişa.

– Sunt fericit că eşti întreg! se extazie Tlaloc şi-l studie din cap până în picioare. Mă aşteptam să fii mort, aruncat în Tartar.

– Nu am vrut să-ți fac o asemenea bucurie, ripostă Ares surâzând.

– Pe toți demonii…. Unde ai fost atâta timp? se interesă din nou Tlaloc contrariat..

– Am să vă povestesc. Dar lasă-mă mai întâi să-mi privesc nepotul!

Ares se îndreptă spre Ken, iar în privirea lui se putea citi dragostea.

– Ai tot timpul să-l vezi. Dacă vrei, la noapte poți să dormi cu el, asta dacă nu-o preferă pe Clem, sugeră Tlaloc, smiorcăindu-se.

Îndrăgostiții roşiră pe loc la aluzia glumețului. Ares se făcu că nu aude şi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, se îndreptă spre Ken:

– Dragul meu nepot! E o adevărată onoare să te văd. Îmi doream de mult timp acest lucru.

– Şi eu mă bucur să te cunosc! Am auzit atâtea despre tine… – Mai lăsați tâmpenia asta! Nici Clementinei nu-i face atâtea declarații. Serios, mai aveți timp de linguşeli, îşi vârî nasul Tlaloc, vizibil deranjat de-atâtea dulcegării.

– Ei bine, noi doi vom vorbi mai târziu, îi promise Ares lui Ken. Animalul ăsta, şi arătă spre Tlaloc, este cam nervos. Şi cred că are dreptate. Ştiu că este foarte curios, ca şi voi, de altfel.

– Ei bine, ți-a venit mintea la loc!… Normal că suntem curioşi. Acum o săptămână cineva era gata să mă omoare. Vreau să ştiu dacă are vreo legătură cu ce vi s-a întâmplat vouă.

– Nouă? întrebă zeul. Ce vrei să spui?

– Vouă, zeilor de pe Muntos, îl lămuri Clem.

– Zeilor de pe Muntos? întrebă din nou încurcat zeul. Ce s-a întâmplat acolo?

– Cum, nu ştii? îşi îndreptă spre el tirul interogațiilor şi Ken.

– Ce să ştiu? Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg nimic!... – Ştiți, le explică Tlaloc prietenilor săi, el nu a fost niciodată prea inteligent. Prea mulți muşchi şi prea puțin creier... Aşa e Ares. Măcar acum înțeleg cu cine seamănă Ken. Cum nu ştii de dispariția zeilor?

– Nu! întări Ares simplu.

– Am să-ți explic, spuse din nou Tlaloc. Cu toate că am mai făcut-o o dată... Au dispărut zeii, zise sarcastic şi râse singur de gluma făcută.

– Asta am priceput şi singur. Tlaloc, nu mai am chef de glume! Cum au dispărut?

– Poc! făcu zeul din degete, şi nu mai sunt. Ce vrei să-ți spun? De unde să ştiu? Am crezut că tu deții secretul.

Clem se apropie de Ares şi îi istorisi tot. I-a spus despre capcana din Țara Soarelui, despre visul pe care-l trăise alături de Ken şi tot ce ştia ea despre dispariția zeilor. I-a spus chiar şi despre candidatura nepotului său.

Tlaloc se arătă destul de bosumflat, pentru că el abia atunci auzea pentru prima oară de visele ce-i tulburau somnul lui Ken. După ce Clem le explică ce-i spusese Magul, Tlaloc căzu pe gânduri. Acum se gândea pentru prima oară că ar fi putut să moară, fără ca măcar să i se întâmple ceva concret, cu toate că ştia despre acele porți ce se deschideau o dată cu visele. O întreagă civilizație de zei celți dispăruseră la începutul secolului trecut prin aceeaşi metodă. Nimeni nu reuşise să le dea de urmă, de aproape două secole. Cum de nu se gândise la aceste porți?! Ar fi trebuit să-şi dea seama cum stă treaba, încă după acea întâmplare din Țara Soarelui. Dar, în fine, acum era deja prea târziu... Ş, apoi, se pare că Magul închisese poarta.

După ce Clem îi povesti lui Ares tot ce ştia, acesta realiză că totul avea legătură cu ceea ce pățise el. Dar nu reuşi să-şi continue gândul, că Tlaloc, care parcă i-l citi, spuse morocănos:

– Vrei să ne spui odată unde ai fost, sau trebuie să rămânem aici până mâine?

– A fost un mare bal, începu zeul fără alte comentarii. Afrodita mi-a spus că vrea să mă vadă înainte de terminarea balului. Atunci când Hefaistos avea să se laude cu ce mai făurise, trebuia să ies şi să mă întâlnesc cu ea pe norul Egeu.

– Tot aşa cum te ştiu eşti..., îl întrerupse Tlaloc. Nu te simți bine până nu te dai tu la soția altuia.

– Orologiul din hol a bătut ora zero, continuă naratorul, ca şi cum nici nu ar fi fost întrerupt. Hefaistos a început să se laude cu creațiile sale. Am ieşit afară, fără să mă vadă nimeni. Când mă îndreptam spre nor, am simțit o lovitură puternică şi am leşinat. M-am trezit în lumea oamenilor, într-un castel părăsit. Am încercat să folosesc portalul şi să fug, dar nu a funcționat. După mai multe

zile, mi-am dat seama că sunt singur. Mi-am luat inima în dinți şi am fugit. Am ajuns într-un loc numit Las Vegas. Jocurile acelea colorate mi-au luat ochii. Am jucat, vreo două săptămâni, la nişte mese din ceva numit Cazino. Apoi mi-am dat seama că locul meu nu e acolo. Eram prea ciudat pentru ei… Mi-am luat chipul de şoim şi am purces a căuta drumul spre casă.

Zeul oftă adânc, apoi reluă:

– Am rătăcit aşa mult timp. Undeva, într-o pădure, un vânător m-a nimerit în aripă. Am căzut la pământ şi, cu ultimele puteri, m-am transformat în pisică. Am leşinat după un timp. M-am trezit într-o casă sărăcăcioasă. Aveam din nou chipul meu şi rana îmi fusese îngrijită. Cea care m-a salvat era chiar mama Magului, Blanca. Ea mi-a deschis portalul spre casă, numai că eu mi-am dorit să vin aici. Trebuia să-i povestesc Magului aceste lucruri. E destul de ciudat. Din păcate, el mi-a acordat atenția sa prea puțin. Alice a apărut şi ea, aşa că întâlnirea s-a amânat pentru mai târziu.

– De ce ar fi vrut să scape aşa de tine? întrebă uimit Tlaloc.

– Atunci nu am înțeles nici eu. Dar acum ştiu. Odată ajuns în lumea oamenilor, e greu să te mai întorci, mai ales dacă portalul îți este vrăjit. Dacă nu o întâlneam pe Blanca, probabil că nici nu aş fi izbutit prea curând să revin. Ar fi trebuit să găsesc unul din sate şi acolo să aştept până mi s-ar fi încredințat alt portal. Asta nu era chiar o problemă, dar nu aş fi ştiut cum să-l găsesc. Ar fi putut dura ani, sau chiar secole…

Nimfa Altheia apăru lângă cei patru din senin. Respira greu, ca şi cum ar fi fugit. După ce se odihni puțin, strigă cât o ținu gura:

– Alice!!! Vine Alice! A aflat că sunteți aici! Mai bine v-ați ascunde…

Dispăru impetuos, cum se ivise.

Clem dispăru şi ea, la fel ca nimfa. Ken se transformă în papagal, căci Alice nu cunoştea această înfățişare a sa. Tlaloc, la rândul său, se transformă într-un ucelo, o pasăre ciudată, iar Ares luă înfățişarea pisicii grase.

Nu mai persista nici urmă de ei acolo. Grădina era goală.

Capitolul XV PROMISIUNEA UITATĂ

„Undeva, la marginea acelui sat, o zeiță plângea. Am văzut-o şi m-am apropiat de ea. Am recunoscut-o pe Anu. Am întrebat-o ce-i cu ea, dar nu mi-a răspuns. Am vrut să plec, crezând că vrea să rămână singură. Dar m-a strigat şi m-am întors. Mi-a împărtăşit nenorocirea ei. Aşa cum fusese prezis, s-a îndrăgostit şi şi-a mărturisit dragoste. El a murit, iar ea e liberă acum. Dar se gândea la tine. Spunea că ai uitat promisiunea ce i-ai făcut-o, dar nu era supărată. Ştia că te-ai îndrăgostit şi că era normal s-o uiți pe ea. M-a rugat să-ți transmit ceva. La început nu am fost de acord, dar lacrimile ei m-au convins.

Aşacă,iată, îţi scriu, domnule Ken. Îţi scriu în numele ei, ce eatâtde frumoasă şi atât de gingaşă.

Te roagă să nu uiţi de Ariel! Susţine că o vei găsi pe fetiţa cea blondă din visul tău. Dar, ca s-o convingi să te ajute să facă licoarea magică, va trebui să-i dăruieşti ceva. Mi-a mai spus că această copilă te-a ajutat o dată, dar a doua oară nu te va mai ajuta. Nu gratis. Dacă vrei s-o ajuţi pe Ariel, trebuie să-i oferi copilului piatra lui Cronos. Mai mult nu mi-a spus.

Şi vrea să ştii că acum nu e fericită. Tenayuca a cerut-o de soţie, iar ea a acceptat. S-ar bucura dacă ai veni la nunta ei; în definitiv, ea te-a iubit. Dar nu ţi-a spus asta niciodată, pentru că ştia că te va pierde pentru totdeauna.

Poate asta nu te va interesa, însă tot mă simt dator să-ţi spun. E drept, asta-i doar părerea mea.

Am citit în glasul ei supunerea. Ştia că va trebui să o facă. Tenayuca nu e dragostea pe care ea a aşteptat-o, dar cred că nu a refuzat, pentru a nu rămâne singură. Eu cred că ea dorea să vină cu tine pentru a-ţi dovedi ceva: iubirea ei. Probabil că a înţeles esenţa existenţei tale şi s-a conformat. Tu nu poţi aparţine unei femei, nu te minţi pe tine însuţi. Tu aparţii oamenilor, zeilor, vrăjitorilor, ce mai atâta vorbă: tu ne aparţii nouă. Tu eşti cel ce are grijă de noi, de întreaga omenire! Ştiu că încă nu realizezi asta, dar este adevărul. Vei candida şi vei câştiga, ştiu că nu mă înşel. Deci cui vei aparţine tu? Gândeşte singur! Poate vei avea o soţie şi copii, dar vei fi, de fapt, al lor? Nu! Domnule, ne vei aparţine nouă, aşa cum viaţa oamenilorapartţine de drept unor fiinţe superioare. Nu pot să spun că-i aparţine lui Dumnezeu, pentru că eu nu-l recunosc decât pe Nuada. Ştiu că Nuada a dispărut acum două secole, dar eu tot cred în el.

Ar trebui să închei aici epistola mea. Poate că te-am plictisit sau poate te-am întristat. Nu am idee cum ai receptat sau cum ai interpretat aceasta, dar eu ţi-am spus atât gândul meu, cât şi al ei. Tu judecă mai departe. Într-un fel, depinde de tine să-ţi schimbi soarta.

Un semizeu”

Ken aruncă scrisoarea. Nu vroia să se gândească la cel ce i-o scrisese. Poate că, într-o oarece măsură, avea dreptate: blestemata asta de viaţă nu-i aparţinea în totalitate. Şi apoi, Anu... Of... Anu. Într-adevăr, uitase de promisiunea ce i-o făcuse... Poate Clem îl orbise. Cine mai ştie? Dar acum e liberă! Şi, cu toate astea, de ce accepta jugul iar? Acum putea să aleagă...

El habar nu avusese de ceea ce se întâmplase cu ea cu multă vreme înainte. Aflase doar că omorâse pe cineva şi, pentru asta, i se dăruise o conştiinţă şi fusese alungată. Ei bine, acum a scăpat şi, în ciuda libertăţii dobândite, se pedepsea singură. De ce? Oare zeilor le place forma asta de sadism? Aşa a făcut şi Afrodita cu Hefaistos... Şi acum sunt fericiţi? Nu, nu sunt.

El nu va face aşa ceva niciodată. Mai bine rămâne necăsătorit, decât să-şi ia o soție ce nu-i place. Poate că rațiunea îl deosebea pe el de ceilalți. El poate fi rațional, iar ei nu. Zeii ăştia!... Fac totul fără să gândească. Noroc că mai există câte un vrăjitor, ca Magul, care să-i coboare de acolo de unde s-au cocoțat!...

Şi cel ce i-a scris... Ce figură, să se semneze aşa, „un semizeu". De ce nu putea, pur şi simplu, să iscălească cu numele dat de ai săi la botez? Dar..., dacă totul nu este decât o capcană? O scrisoare capcană?! Nu ar fi exclus, doar mai avusese parte de una. Şi apoi, piatra aceea a lui Cronos... Unde o putea găsi el? De ce tocmai el? De ce trebuie să promită el tuturor câte ceva? Ar fi indicat să renunțe definitiv la promisiuni, oricum chestia asta nu-i ieşea. Bărbatul se aruncă în pat şi închise ochii. În scurt timp adormi şi toate raționamentele lui o luară la goană în direcții nebănuite.

Capitolul XVI AL DOILEA ZEU APARE

– Mă duc să-l trezesc pe Ken, o anunță Tlaloc pe Clementina. Cred că va avea un şoc. Zeii ăştia parcă pică din cer!... Clem îi arătă tigrului ceva. Nu mai era nevoie să-l trezească pe profesor, acesta era în picioare deja şi se îndrepta spre ei.

– Bună dimineața! le ură. Ce mai puneți la cale astăzi? Fata îi zâmbi, iar tigrul era prea preocupat să-şi muşte coada, aşa că nici nu îl băgă în seamă. Tlaloc părea chiar fericit, atunci când se putea juca cu propria coadă. Tinerii nu păreau să aprobe acest comportament, dar nici nu puteau spune că nu-i distra. Zeul ăsta era cu adevărat o figură!... Chiar dacă, de cele mai multe ori, reuşea să-i irite grozav, nici unul n-ar fi negat că glumele lui seci, aproape de fiecare dată, nu le făceau plăcere. El era sarea şi piperul grupului şi aveau nevoie de cineva care să le mai ridice moralul. Sau să-i demoralizeze de tot... Era imprevizibil: uneori se comporta ca un copil ce nu-şi găseşte locul, iar altădată era foarte serios şi foarte matur. Cine să-l înțeleagă? Ăsta era Tlaloc!... Clem şi Ken urmăreau cum tigrul îşi alerga coada. Nimeni n-avea abilitatea de a-l scoate din starea aceea de fericire, orice i-ar fi spus. Atunci fetei îi veni o idee, despre care era încredințată că nu va da greş. În definitiv, îi venise şi ei rândul să-l ironizeze... – Vino, Ken! îl îndemnă fata cât putu de tare, ca s-o audă şi zeul. Tare mult aş vrea să rămânem puțin singuri... Tlaloc se opri imediat din goana după propria coadă. Privirea sa răutăcioasă se opri asupra celor doi.

– Singuri? Nici vorbă, vin cu voi! Auzi, singuri!... Îndrăgostiții se priviră unul pe celălalt şi-şi zâmbiră. Cel puțin reuşiseră să-i distragă atenția de la coadă... – Dragul meu, Tlaloc! exclamă Clem. Eşti aşa previzibil... – Eu? întrebă făcând o față de prost. Unde vreți să plecați?

– Niciunde, îi explică binevoitor Ken. Mi se învârtea capul uitându-mă la tine. De ce vroiai să mă trezeşti? S-a întâmplat ceva?

– A! Am uitat cu desăvârşire. A mai apărut unul.

– Un zeu, continuă Clem.

– Ştiu, spuse Ken calm.

– Ştii? întrebară cei doi într-un glas.

– Da, ştiu. Ar fi fost şi greu să nu-l remarc, doar a aterizat în patul meu. Sunt periculoase portalele astea, te poți trezi cu cineva drept în cap.

Zeul îl studie pe Ken cu şiretlic. Sigur o altă ironie îi venea acum în minte.

– Pesemne că nu a putut sta departe de tine. Vezi, toată lumea te doreşte...
– Ai vorbit cu el? reluă cursul conversației Clem.

– Înainte sau după ce mi-am revenit? Cei trei se priviră şi schimbară surâsuri îngăduitoare. Tlaloc aproape că-şi imagina figura bulversată a profesorului din clipa când s-a trezit cu zeul în pat.

– Înainte sau după, nu are importanță, spuse tigrul.

– Da, am vorbit. Dar nu ştiu cât de bine m-a înțeles, că era prea preocupat să o sărute pe Altheia.

Ken zâmbi răutăcios; simțea că-şi lua, în sfârşit, revanşa.

– Te dezamăgesc, prietene, dacă îți spun că nu-mi pasă?

– Cum?! făcu profesorul mirat.

– Ei bine, nu-mi pasă! Sunt căsătoriți, nu le pot spune eu ce să facă. Mai bine spune-mi ce ți-a povestit.

– Relatarea lui seamănă cu a lui Ares. Problema este că tot Afrodita l-a ademenit şi pe el.

– Dar unde dispăruse? se interesă Clem.

– A fost sechestrat într-o casă, între cele două lumi. La fel ca şi Ares, nu a văzut pe nimeni. Nu a trecut nimeni pe acolo, timp de două luni. Până când... – profesorul făcu o pauză pentru a-şi drege vocea – ... până când un monstru galla a venit şi... ghici pe cine a adus?

– i se adresă fetei.

Ea simți cum picioarele i se înmoaie. În minte îi apăru imaginea tigrului rănit şi aproape mort. Aproape că-i era frică să evoce pentru sine acel vis din care făcuse parte, fără voia ei. Îl privi pe Ken țintă şi răspunse cu jumătate de gură:

– Tito...!?

– Exact! preciză profesorul exaltat. Tito! Monstrul l-a dus pe Tito acolo. Ceea ce a fost o mare prostie. A plasat un pitic într-o casă. Bineînțeles că Tito a găsit o gaură în podea şi-a scăpat. Apoi s-a întors şi l-a salvat pe Apollo. Aşa că s-au întors până-n prezent doi zei! Problema mare este: unde sunt ceilalți? Probabil că sunt separați. Fiecare este izolat altundeva.

– Dar Apollo nu putea deschide uşa să plece? întrebă Clem, fără să înţeleagă nimic.

– Am crezut că eşti o vrăjitoare, sau cel puţin încerci să devii una! îi dădu peste nas Tlaloc. Evident că acea casă a fost vrăjită. Nu pricep însă de ce nu i-au omorât? Şi apoi, eu nu cred că Andora este în spatele acestei poveşti, aşa cum nu cred nici că Afrodita a fost cea ce i-a ademenit.

– Vrei să spui că cei doi mint? întrebă din nou fata.

– Nu! Nu asta vrea să spună, interveni profesorul. Aşa cum pe noi ne-au păcălit, în acea noapte, luând înfăţişări ale membrilor Consiliului, aşa i-a tras pe sfoară şi pe ei cineva.

– Şi visul? Doar am văzut-o pe Andora cu ochii mei, preciză fermă Clem, fără a pricepe sensul vorbelor prietenilor ei.

– Eşti convinsă? o întrebă Ken. Magul mi-a explicat că, prin aceste porţi deschise, poţi să-ţi iei orice înfăţişare doreşti. Este o realitate în nerealitate. Putea fi oricine. Puteai fi chiar tu, ori eu, ori Tlaloc... Orice e posibil în aceste vise. Deci? Ce ar trebui să credem?

– Ar putea fi chiar Alice! îşi dădu cu părerea tigrul.

Cei trei rămaseră o vreme tăcuţi. Fiecare se gândea la ceea ce vorbiseră mai devreme. Clem nu înţelegea cum de nu ştia acele lucruri, doar fusese prima din promoţia ei... În doi ani, cât învăţase vrăji şi alte prostii, nu auzise despre aşa ceva. Dar Magul? El de ce nu-i spusese nimic? Ce rost mai avea acum să-şi pună întrebări? Problema era destul de serioasă, după cum o vedea ea: cineva încerca să-i elimine din acest joc, şi nu numai pe ei! Zeii aveau cel mai mult de suferit, deocamdată. Dar nici ceilalţi nu erau în siguranţă. Pe Împăratul Roşu îl prinseseră, iar el nu se implicase niciodată între problemele dintre zei şi vrăjitori.

Toţi trei ştiau că nu exista decât o soluţie: cele patru lumi trebuiau să-şi unească puterile şi să elimine pericolul. Împreună vor fi invincibili. Lucrurile trebuiau să intre pe făgaşul lor normal. Prea multă suferinţă cuprinsese aceste lumi. Gata! Era momentul să pună cineva capăt. Clem expuse ceea ce gândea cu voce tare:

– Am stat prea mult degeaba! Ne-am ascuns prea mult! E timpul să facem ceva! Soarta tuturor e în mâinile noastre! Se impune să ne unim! Nu suntem singurii care avem de suferit, toţi vor fi mai devreme sau mai târziu prejudiciaţi de situaţia aceasta incertă! E timpul să acţionăm la modul concret!

– Sunt de acord cu tine, rosti vocea unui intrus.

Cei trei s-au întors spre cel ce vorbise. Apollo şi Ares erau chiar lângă ei, iar cel ce se exprimase categoric era tocmai Apollo.

– Mă bucur, spuse Clem acru.

– Trebuie să facem ceva, continuă Apollo ideea Clementinei. Eu, cu Ares şi Altheia, vom merge în căutarea celorlalți. Ne vom duce în lumea oamenilor şi vom cerceta în toate locurile suspecte. Voi…

– Cred că noi ştim mai bine ce avem de făcut, îşi făcu auzită opinia tigrul nervos. Nu avem nevoie de sfaturi!

– Bine, cum doriți…, se resemnă Apollo.

– Stați, nu săriți la harță! interveni Ares. Nu cred că e momentul să ne ciorovăim fără motiv. Trebuie să fim uniți, ați uitat? Ascultați-mă mai bine! Trimiteți câte o scrisoare fiecărui conducător al celor patru lumi. În cazul zeilor, conducător va rămâne Tlaloc. Rugați-i să vină aici. Dați un bal, ceva. Magul va avea grijă să nu se strecoare vreun fals invitat. Apoi încercați să-i convingeți să ni se alăture. Recomandați-le să fie cu ochii larg deschişi şi să nu mai aibă încredere în nimeni!

– Şi Alice? întrebă profesorul.

– Voi avea eu grijă să nu fie aici, făgădui Ares. Alegeți o zi şi trimiteți-mi o bufnoriță, iar eu voi avea eu grijă ca totul să decurgă normal.

– Bine, atunci suntem de acord, îşi declară adeziunea Clem fericită.

– Of! suspină Tlaloc. Eu cred că sunteți nebuni. Dar, dacă aşa vreți, aşa să fie.

– Dacă noi suntem nebuni, distorsionă declarația lui Apollo, tu ar trebui să fii cazat la ospiciu!

– Da, poate că ar trebui. Sincer să fiu, am fost, dar am scăpat. Oricum, nu mă mai vroiau! ripostă tigrul cu o expresie jucăuşă. Era prea mult pentru ei. Ha! Ha! Cred că o iau razna… Mă duc să mă joc liniştit cu coada.

Îi lăsă baltă, spre a se refugia grădina din față.

*

În următoarele două zile, Apollo, Ares şi Altheia şi-au făcut planul pentru călătoria în lumea oamenilor. Au făcut rost de o hartă a planetei şi au marcat toate locațiile care, în trecut, le aparținuseră. Nici Clem, Tlaloc şi Ken nu au stat degeaba. Au redactat scrisorile destinate celor doi stăpâni – al lumii poveştilor şi al fanteziei. Stăpânul vrăjitorilor era chiar Albul Mag, aşa că lui nu era necesar să-i trimită răvaşul cu pricina.

Împreună au pus la cale un plan de-a o îndepărta pe Alice şi pe soțul acesteia. Nu erau siguri că ea complota împotriva lor, dar gesturi imperceptibile le sugerau că Alice n-ar i de încredere. Ares i-a transmis o invitație la un bal pus la cale în Țara Poveştilor. În acest fel, îi putea ține departe de balul organizat, în mare secret, în Sala Minunată a Institutului.

Cei doi zei şi nimfa şi-au făcut „bagajele” şi au pornit la drum, dar nu înainte de-a conveni cu ceilalți trei un semn, în caz de pericol.Au stabilit că, dacă o dată pe săptămână nu aveau veşti de la ei prin lumânare, asta înseamnă că ceva rău li s-a întâmplat. Iar ei s-au angajat să-i informeze tot timpul unde au ajuns, în cazul în care ar fi dispărut ceilalți, ca să ştie de unde să înceapă căutările. Eroii noştri au căzut de acord că lumânarea era mult mai sigură decât bufnorița Veştile prin lumânare se propagau ca cele prin telefonul din lumea oamenilor. Dacă vrei să iei legătura cu cineva, o faci prin intermediul cilindrului de ceară cu fitil. Cel ce vrea să comunice aprinde o lumânare şi spune „parliamo”, apoi rosteşte numele celui cu care vrea să vorbească, şi calea s-a deschis. Dacă şi celălalt are lumânarea aprinsă, legătura e făcută. Chipurile lor apar în flacăra întreținută de fitil. Din acest punct comunicarea decurge simplu: cei doi pot vorbi. Aşa aveau să ia legătura eroii noştri unii cu alții.

Toate au decurs normal. Trei dintre ei au plecat spre lumea oamenilor, iar ceilalți trei au rămas în lumea de dincolo, pentru a duce planul la bun sfârşit.

Împăratul Verde, cel ce-i ținea locul Împăratului Roşu, acceptă bucuros invitația la Institut. Chiar şi Mareea Fantasy, conducătoarea lumii fanteziei, răspunse bucuroasă invitației. Mai ales că fusese informată de ceea ce se întâmplase în Țara Soarelui şi de modul în care un necunoscut îi substituise identitatea.

Totul era pregătit. Singura problemă era Alice. Dacă îşi va da seama de vicleşug? Ares îi liniştise înainte de plecare, spunându-le că balul la care o expediază va avea loc realmente şi chiar el va participa, pentru a o supraveghea personal pe profesoară. Planul era pus la punct, acum mai aveau să-l pună în aplicare.

Timpul se scurgea destul de repede, iar serata tainică se apropia. În Sala Minunată, pregătirile erau în toi, bineînțeles în mare secret.

Preparativele ajunseră la final. Mai trebuiau să apară invitații şi să plece Alice.

Capitolul XVII ALIANȚA

Sala Minunată nu mai necesita nici cel mai mic gest din partea gazdelor. Invitații puteau sosi în orice clipă. Covorul galben era aşezat pe mijlocul încăperii. Candelabrele din aur greu luminau sala cu splendoarea lor. Tablouri ale celor din Minister erau aşezate în funcție de rang. Trei mese lungi din fildeş aurit au fost aranjate frumos, pe fiecare aflându-se suporturi pentru lumânările din aur masiv. Câteva flori erau plasate într-o ordine ciudată. Farfuriile şi paharele erau, de asemenea, din aur, şi în mijlocul fiecărei mese se afla un recipient straniu din lemn.

Totul era pregătit, musafirii au început să vină. Fiecare se aşeza pe locul ce îi era destinat. Una dintre mese era rezervată celor din ministerele mici. Alta, celor din ministerele mari, iar cea din urmă era destinată celor din Ministerul Suprem şi celor trei eroi ai noştri. Până la orele douăzeci toţi invitaţii îşi făcuseră apariţia.

Albul Mag ajunse şi el în Sala Minunilor şi, printr-un semn cu mâna, îi invită pe toţi să-şi ocupe locurile. În încăperea unde, până atunci fusese gălăgie, totul amuţise. Cu toţii priveau spre masa celor din Ministerul Suprem.

Magul, care avea loc în capul mesei, se ridică şi, cu ajutorul unei linguriţe, bătu în paharul din faţa sa. Acum toate privirile erau îndreptate spre el. Îşi drese vocea şi începu:

– Bună seara! Mă bucur că aţi răspuns pozitiv invitaţiei prietenilor mei, şi vrăjitorul îi indică pe cei trei. Am să intru direct în subiect, pentru a nu vă obliga să pierdeţi timpul.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

– După cum bine ştiţi, dispariţia zeilor a şocat cele patru lumi. Nu de mult a dispărut şi bunul Împărat Roşu. Ar putea urma oricare dintre noi. Cei ce fac acest lucru îşi iau chipul unor persoane de încredere, după care ne ademenesc într-o capcană. Cei trei prieteni ai mei aici de faţă şi vrăjitorul au trecut prin această experienţă. Trebuie să fim atenţi cu toţii.

Albul Mag îşi trase sufletul, apoi privi spre Clem şi reluă:

– Ştiu că cele patru lumi nu au fost întotdeauna în cele mai bune relaţii, dar acum este altceva. Este o situaţie de criză. Trebuie să ne unim forţele şi să-i învingem pe cei ce ne vor răul!

În sală se răspândi un murmur neinteligibil. Toţi cei prezenţi aprobară între ei că Magul avea dreptate. Vrăjitorul bătu din nou în paharul de aur, spre a-i face atenţi:

– Îmmm.... Cineva vrea să deţină conducerea lumii, iar cel ce năzuieşte la asta nu este tocmai o persoană bine intenţionată. Pentru a putea conduce, trebuie să-l elimine pe unul dintre candidaţi. Cum zeii au fost cel mai rău atacaţi, mă face să cred că cel ce aspiră la anarhie are sânge de zeu. Dar, după cum se pare, nici ceilalţi locuitori ai lumilor nu sunt iertaţi de setea de putere a răzvrătitului. Chiar dacă ar fi aşa, tot avem datoria să-i ajutăm pe zei. De-a lungul timpului, am îndurat multe împreună, am fost alungaţi din lumea oamenilor, am trecut printr-un război cu vârcolacii şi prin altul cu Skelettro. Nu putem tocmai acum să-i lăsăm baltă pe zei sau pe noi înşine. Trebuie să ne aliem, să fim toţi ca unul. Este absolut imperios să ne informăm unii pe alţii imediat cum aflăm vreun fapt demn de a trezi suspiciunea, indiferent cât de lipsit de importanţă ne-ar părea.

Oratorul se opri pentru a bea o gură de apă, îl studie pe sub ochelari pe Tlaloc, ce nu putea sta liniştit şi-l sâcâia pe Ken. Un zâmbet îngăduitor se iți pe fața vrăjitorului. Scoase din buzunar o listă şi îşi informă auditoriul:

– Am făcut o listă cu cei prezenți aici. Aceasta va circula din mână în mână. Peste ea am pus un blestem. Cel ce va deconspira conținutul listei va muri în chinuri groaznice. Înainte de-a semna, luați câte o pană din pocalul adevărului – şi le indică acel vas straniu din lemn, ce se afla pe mijlocul mesei. Dacă vreunul din voi are intenția de-a minți atunci când iscăleşte documentul, va fi ars de pana de Fenix. Eu am să semnez primul. După ce şi ultimul îşi va pune autograful pe foaie, vom lua masa. Vă mulțumesc!

Magul iscăli actul, apoi îl transmise mai departe Împăratului Verde. Lista arăta cam aşa:

„MEMBRII ALIANȚEI ALBUL MAG – Conducătorul Lumii Vrăjitorilor şi membru al Ministerului Suprem ÎMPĂRATUL VERDE – Conducătorul temporar al Lumii Poveştilor şi membru al Ministerului Suprem MAREEA FANTASY – Conducătorul Lumii Fanteziei şi membru al Ministerului Suprem TLALOC – Conducătorul temporar al Lumii Zeilor şi membru al Ministerului Suprem KEN ROGERS – Membru de onoare al Ministerului Suprem CLEMENTINA RUGE – Membru de onoare al Ministerului Suprem ALMED – Conducătorul tuturor ministerelor, vrăjitor GANDL – Ministerul Demonilor, vrăjitor DOMAȚIAN DOMUS – Ministerul Bolilor, mago-doctor ARTHUR – Ministerul Magiei Negre, vrăjitor HORUS – Ministerul Ministerelor, Lumea Fanteziei (jumătate scorpion, jumătate uriaş) MACHA – Ministerul Fanteziei De Noapte, Lumea Fanteziei (jumătate femeie, jumătate capră) FINN – Ministerul Aparițiilor şi Disparițiilor, Lumea Fanteziei (uriaş cu cap de măgar).

HAFGAN – Ministerul Ciudățeniilor, Lumea Fantaziei (arată ca un om şi are puterea de-a citi gândurile) LLYR – Ministerul Muritorilor, Lumea Fanteziei (femeie cu trup de leu) TRACK – Ministerul Ministerelor, Lumea Poveştilor (zmeu) ZÂNA ZÂNELOR – Ministerul Poveştilor Bune, Lumea Poveştilor (femeie cu aripi) HäNSEL – Ministerul Ciudățeniilor, Lumea Poveştilor (băiatul, acum mare, din povestea Hänsel şi Gretäl) PINOCCHIO – Ministerul Drepturilor, Lumea Poveştilor.

AURORA – Ministerul Necuvântătoarelor, Lumea Poveştilor”.

Cei douăzeci semnară până la ultimul, fără ca cineva să fie ars de pana păsării magice. E drept că lipseau invitații din ministerele mai mici. Dar Magul le-a dat sarcina, fiecăruia dintre semnatari, să-i informeze pe ceilalți, cu condiția de a-i considera demni de încredere. Toți cei ce vroiau să intre în alianță aveau obligația să iscălească documentul, aşa cum făcuseră şi ei. Nimeni nu putea fi informat de conținutul tainicei adunări fără a i se impune să-şi scrie numele pe

act, ceea ce echivala cu asumarea responsabilității de a păstra taina la care luau parte.

Cei patru conducători trebuiau să-şi informeze supuşii că cele patru lumi au încheiat un tratat de colaborare. Asta, pentru a nu exista victime, de nici una din cele patru părți implicate. Acum era imperios ca toată lumea să afle că s-au unit. Nu vor mai fi patru lumi, ci una! Locațiile vor rămâne la fel şi nimic nu se va schimba, doar numele lumilor vor dispărea: de acum vor trăi cu toții în Lumea Unită.

După ce şi ultimul dintre participanții la tratative îşi depuse numele pe hârtia prețioasă, se inițiară festivitățile. Aşa cum era normal, s-a început cu cina. Mesele se umplură într-o clipă de toate bunătățile pe care cineva şi le putea dori. O formație de greieri de mărimea unui om apăru în mijlocul încăperii, spre deliciul invitaților.

Tlaloc a fost primul care s-a repezit la friptura de vită, cu o poftă de nestăvilit, de parcă nu mai mâncase de o lună. Ken încă îi studia concentrat pe cei prezenți la întâlnire. Mulți arătau oarecum ciudat. Nu îşi putea lua ochii de la ei. Clem se angajase într-o discuție destul de aprinsă cu Mareea, iar Magul privea cu mândrie mulțimea pe care cei trei o adunase.

Tlaloc, aşa cum se aştepta Ken, fu ultimul care termină de mâncat, cu toate că începuse cel dintâi. Zeul, acum sătul, privea trufaş spre cei din sală. După masă, cei prezenți au dansat şi au discutat pe marginea subiectului pentru care fuseseră convocați.

Clem îl invită pe Ken la dans, făcându-l pe acesta să roşească şi pe Tlaloc să se poarte ca un copil.

Serata luă sfârşit la orele zero. Alice şi soțul ei puteau reveni la Institut în orice clipă, iar conspiratorii nu trebuia să dea de bănuit că acolo s-ar fi întâmplat ceva deosebit. După ce toți invitații plecară, fiecare se îndreptă spre camera lui în grabă. Pe la orele unu sosiră la reşedința temporală cei doi „inamici”.

*

Ken stătea în pat şi privea spre lumânarea aprinsă de pe noptieră. Aştepta cu nerăbdare veşti de la cei trei. Cu toate că aceştia plecaseră doar de trei zile, Ken era nerăbdător să afle ce se întâmplă în lumea în care trăise atâta timp. Şi apoi, avea atâtea să le spună despre seara aceasta, care se desfăşurase în perfectă armonie. Intenționa să îi informeze cum semnaseră toți, fără să fi fost ars nici unul, şi de faptul că Alice nu aflase nimic. Fixă inutil lumânarea câteva minute bune. Ardea încet, fără să dea semne că ar avea ceva de comunicat.

Aproape că adormise, când auzi zgomote şi voci. Deschise ochii şi privi în jurul său, dar aici nu era nimic. Glasurile răzbăteau dinspre fereastra deschisă. Se ridică şi se duse drept într-acolo. Se ascunse după draperia albastră şi-şi aruncă ochii spre grădină.

Un bărbat înalt, bine făcut, între două vârste, acoperit de un cearşaf, pe cap cu o coroniță din frunze de aur, discuta cu cineva. Nu îl mai văzuse niciodată până atunci pe acel bărbat. Brusc, acela privi în sus, iar Ken se piti mai bine după draperie.

Bărbatul tăcu o clipă, apoi continuă:

– Am fugit, nu ştiu ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama că ceva nu e bine, însă nu i-am putut anunța pe ceilalți. Când m-am întors, după vreo oră, totul era pustiu. Nu ştiu ce s-a petrecut acolo, nu îmi pot imagina cine a făcut asta şi mai ales cum. Am stat ascuns până azi...

Se opri şi cercetă în jurul său. Interlocutorul său îl linişti, asigurându-l că nu e nimeni în preajmă. Ken recunoscu vocea Magului. Oare ce punea la cale? Cine era necunoscutul? De unde fugise? Ce se întâmplase? Bărbatul îmbrăcat în cearşaf reveni la relatare agitat:

– Nu pot să mă arăt acum. Aş da impresia unui laş. Îți dai seama? Mi-am salvat pielea şi mi-am lăsat oamenii în ghearele morții!... Nu am făcut nimic pentru ei. Nici nu eram sigur că va avea loc un eveniment deosebit... – Nu ai nici o vină, îl asigură vrăjitorul. Chiar dacă ai fi rămas, tot s-ar fi întâmplat nenorocirea. Stai aici, te voi ascunde în camerele secrete. Voi avea eu grijă de tine şi nimeni nu va afla unde eşti.

– Nu ştiu dacă e bine, ripostă necunoscutul. Dar nici nu mai am unde să mă duc... Am nişte vise ciudate şi simt cum cineva mă urmăreşte. Îți poți închipui că marelui Zeus îi este frică?! M-am luptat cu ciclopii Gheei, cu titanii, cu vârcolacii chiar, şi nu am simțit teama. Iar acum tremur ca un prunc neştiutor...

– Este normal. Şi mie îmi este frică. Frica e ceva firesc... Mai bine hai să-ți arăt camera ta! Mai vorbim acolo.

Cei doi părăsiră grădina, îndreptându-se spre Institut.

Ken se retrase de la fereastră. Ar fi vrut să alerge la Clem sau la Tlaloc, să le facă cunoscută întâlnirea ce-o spionase. Măcar Ares de-ar apărea în flacăra lumânării... trebuia să spună cuiva. Inima îi bătea atât de repede, încât nu ştia ce să facă. Zeus apăruse, iar el nu avea cui să spună vestea formidabilă! L-ar fi contactat el pe Ares, dar acesta le-a interzis, sugerând că i-ar putea da de gol. Ken se îndreptă din nou spre geam, de parcă ceva îl atrăgea acolo. Privi din nou în noapte.

O siluetă subțire alerga spre grădina secretă. Profesorul se aplecă puțin, pentru a vedea mai bine, dar silueta dispăru în spatele unor copaci. Oare cine să fi fost? Ken se hotărî: se va duce la Tlaloc şi-l va lua cu el în grădina secretă. Cineva punea ceva la cale şi nu are altă cale decât aceea de a descoperi ițele taincei istorii. Îşi trase repede nişte haine pe el şi parcurse cu grijă holul lung, unde acum domneau liniştea şi întunericul.

Intră în camera tigrului fără să mai bată la uşă, se apropie de pat pentru a-l trezi. Dar nu se afla nimeni în culcuşul prietenului său. Asta era! Trebuia să facă de unul singur anevoioasa cercetare. Nu avea încotro, trebuia!

Alergă pe coridorul întunecat, coborî treptele şi ieşi, furişându-se, spre uşa ce dădea în grădina secretă. Două voci cunoscute lui răsunau după copacii înalți. Îi veni în minte că ar fi posibil să fie prea mare pentru a se strecura neobservat, singura soluție de a trece neobservat fiind să se transforme. Şi ce ar fi fost de neobservat decât o muscă?! Luă înfățişarea dorită şi zbură nestingherit în direcția cu pricina.

După un arbore gros, îi descoperi pe Tlaloc şi pe iubita sa. Probabil că observaseră mişcări suspecte şi ieşiseră să vadă ce se întâmplă. Musca coborî uşor spre tigru şi-i şopti la ureche:

– Ce se întâmplă? Tlaloc privi uimit în jurul său, dar nu observă pe nimeni. Se gândi că auzul îi joacă feste şi se întoarse spre zidul grădinii secrete. Dar vocea se auzi din nou:

– Cine e în grădină? Tigrul privi iarăşi, uimit, în jurul său, dar... nimic. Ken îşi reluă corpul uman şi-l bătu pe spate, lucru ce-i provocă o tresărire felinei, iar Clem îl secondă cu un țipăt înfundat.

– Ai înnebunit de tot? îl apostrofă tigrul enervat. Puteam să punem totul în pericol!

Ken îi zâmbi distrat: era fericit că-l speriase. Acum chiar că-şi luase revanşa pentru toate câte i le făcuse. Clem îl fixă supărată şi îi întoarse spatele, făcându-i semn să tacă.

– Ce se petrece aici? întrebă profesorul.

– Dacă am şti, nu am mai fi aici, răspunse tigrul. Încercăm să aflăm. Clem mi-a spus că, în afară de noi, nu mai ştia nimeni de grădina secretă. Se întâmplă ceva. Dar nu avem cum să intrăm şi să aflăm fără să fim observați.

– Eu pot, declară profesorul, şi se transformă imediat în muscă, apoi zbură peste zidul grădinii.

Trei sau patru siluete desluşea puțin mai departe. „Musca” se apropie pentru a vedea şi auzi mai bine.

Profesoara Katt, îmbrăcată într-o pelerină neagră, de vrăjitoare, era una dintre siluetele neidentificabile, cea de-a doua îi aparținea lui Eac, soțul Alicei,

iar cea de-a treia unei femei pe care nu o mai văzuse până atunci. Era o femeie slăbuță, cu părul roşu şi cârlionțat, ce părea destul de tânără. Ken nu auzea prea bine ce-şi spun, aşa că se apropie de grup fără să scoată un bâzâit. Vocea profesoarei Katt se auzi ca un tunet, în aceea linişte de înmormântare:

– Mâine noapte vom ataca! rosti cu înverşunare.

– E prea devreme, îşi dădu cu părerea femeia roşcată.

– Ascultă-mă, Elvira! tună Katt. Trebuie să acționăm urgent. În noaptea asta s-a petrecut ceva ciudat aici. Au scăpat de Eac şi au făcut un fel de reuniune. Dacă cele patru lumi se vor uni, va fi vai de noi!

Conspiratorii nocturni făcură o scurtă pauză spre a se asigura că nu mai e nimeni în preajmă, apoi Katt continuă:

– Ken a început să câştige credibilitate. E posibil să câştige. Acum e momentul să scăpăm de el. Mâine noapte ai grijă să îmi deschizi portalul! îi ceru Elvirei.

– Da, doamnă, încuviință aceasta, firav.

– Şi eu? întrebă Eac.

– Tu ai grijă ca Alice să nu bănuiască nimic! Ne-ar da de gol într-o clipă…, dădu glas Katt mâhnirii.

– E din ce în ce mai greu s-o mint, recunoscu vrăjitorul. Sesizează ceva. Mai ales că, în ultimul timp, Ken nu a mai vorbit cu ea. Cred că profesorul ăsta o crede vinovată.

– Asta e foarte bine, se bucură femeia. E bine s-o culpabilizeze pe buna sa colegă. După ce îi vom ataca mâine, noi vom dispărea, iar ea va rămâne aici. O să-i cadă totul în cap, va fi găsită țapul ispăşitor pentru ireparabila nenorocire, ceea ce ne dă nouă timp să punem la cale un plan întru amânarea alegerile.

– Ai dreptate, fu de acord vrăjitorul. De-abia aştept să scap de chipul ăsta al lui Eac. Nu ştiu cum o suportă pe Alice!... Mie mi-a făcut capul mare. Aproape c-o urăsc pe femeia asta.

Katt aproape că putea simți prezența unei a patra persoane acolo. Cercetă cu privirea împrejurimile, dar nu descoperi vreun individ disimulat în grădină. Totul era mort, nici o pasăre, nici o adiere de vânt, nimic.

– Trebuie să plecăm, am ciudata senzație că cineva ne urmăreşte!

Bărbatul şi femeia timidă priviră în jurul lor, dar nu observară nimic. Erau convinşi că Katt o luase razna. Dar trebuia să se conformeze voinței sale.

– Mâine, la orele zero, le aminti Katt, după care dispăru în noapte.

Roşcata şi Eac rămaseră uimiți. Femeia îl luă de braț pe bărbat şi i se destăinui:

– De-abia aştept să scăpăm de ăştia! Ce s-a întâmplat cu adevăratul Eac, dragul meu Toor?

– E mort, scumpa mea. Katt s-a ocupat de asta. A încercat să scape, Katt s-a enervat şi, poc! făcu el sugestiv.

– Să mergem, e răcoare, sugeră femeia şi amândoi dispărură prin zidul gros al grădinii.

Profesorul rămase mut de uimire. Parcă nici aripile mici nu mai răspundeau la comenzi. Era aproape imobil. Conspiratorii plănuiseră să atace în cea mai bine protejată zonă din lume! Fără doar şi poate că aveau spioni în interior, care le deschideau calea. Oare de câte ori au mai fi fost acolo? Survolă zidul gros al grădinii secrete şi se opri lângă prietenii săi, care-l aşteptau în linişte. Îşi luă chipul uman, ceea ce le produse o nouă tresărire. Clem îi sări în braţe, determinându-l pe Ken să se învăpăieze.

– Am crezut că ai păţit ceva!... Mai aveam puţin şi veneam după tine! spuse fata într-o suflare.

Ken de-abia se desprinse din strâmtoarea ei, nu că nu i-ar fi făcut plăcere. Îl strângea cu atâta forţă, de simţi că-i ia tot aerul. Tlaloc îi privi cu sfială, nici măcar el, care tot timpul se lua de ei, nu mai putu rosti o vorbă. Aştepta cu nerăbdare să audă relatarea lui Ken.

Tigrul îşi luă înfăţişarea umană şi se apropie de cei doi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă zeul.

Ken îşi trase răsuflarea şi apoi începu să le nareze prietenilor săi ce auzise şi ce văzuse. Le povesti pe-ndelete tot, amănunt cu amănunt. Tlaloc şi Clem amuţiră de uluire, aşa cum păţise însuşi în grădina secretă. Cei trei concluzionară că trebuie să-l informeze pe Mag imediat şi, fără să mai stea pe gânduri, se îndreptară spre camera dintre etajul unu şi doi.

Ken intră pentru prima oară pe culoarul lung fără uşi. Nu încerca să înţeleagă unde dispăruseră uşile, se obişnuise cu ciudăţeniile vrăjitorilor. Clem se apropie de peretele din capătul holului şi ciocăni. Ca şi prima oară, apăru o uşă, care, după ce intrară, se făcu imediat nevăzută.

În biroul mic, intim, nimic nu se schimbase de la ultima vizită a Clementinei. Doar că, în loc de un scaun, acum în încăpere erau risipite trei, ceea ce îi dădu de înţeles fetei că Magul îi aştepta.

Din spatele biroului apăru altă uşă, pe unde intră Magul, îmbrăcat într-un fel de cămaşă de noapte, ce semăna cu un cearşaf lung, pe cap avea o bonetă albă, iar în picioare purta nişte papuci în formă de pisică. Această imagine a vrăjitorului îl făcu pe Tlaloc să surâdă:

– Arăţi ca un adevărat conducător, îl ironiză zeul, căci nu se putea abţine.

Vrăjitorul zâmbi ca răspuns la remarcă; nu părea deranjat de afirmaţie. Îl cunoştea destul de bine pe Tlaloc... Magul le indică printr-un semn să se aşeze, apoi, cu alt gest al mâinii, făcu să apară în faţa musafirilor câte o cană mare de

cafea. Era neîndoios că aveau nevoie de un stimulent tare. Fără să mai stea pe gânduri, spuse, arătând spre ceşti:

– E cafea din lumea oamenilor. Este mai tare şi mai bună decât a noastră. Ken şi Clem ştiu ce vreau să spun. Nu-i aşa? Cei doi aprobară din cap, apoi sorbiră din licoarea fierbinte. Lui Ken îi făcu deosebită plăcere acel gust minunat. Nu mai băuse de opt ani o cafea aşa bună, era o adevărată încântare să-i mai simtă gustul o dată.

– Dacă ceilalți vrăjitori ar afla că beau din cafeaua oamenilor, se confesă tainic bătrânul, ar dezaproba total.

Surâse şi sorbi cu poftă din ceaşca ce-o avea în față, apoi îi îndemnă cu vocea sa blândă:

– Acum spuneți-mi ce vă aduce aici la orele astea târzii! Cred că este ceva important, de nu dormiți.

Ken îi povesti vrăjitorului întâlnirea de taină la care trăsese cu urechea în grădina secretă, explică modul cum soțul Alicei fusese ucis şi atrase atenția asupra uşurinței cu care Katt pătrundea în Institut nestingherită. Îi spuse şi despre femeia roşcată, pe nume Elvira, şi despre Toor, cel ce se dădea drept Eac.

Vrăjitorul ascultă istorisirea de la cap la coadă, fără să schițeze nici un gest. După ce Ken termină de relatat, se ridică în picioare şi privi pe fereastra deschisă. Apoi se îndreptă spre pasărea ciudată ce la vizita anterioară a Clementinei se agita în colivie, o scoase de acolo şi-i dădu drumul pe geam. Cei trei îl studiară uimiți, fiindcă nu pricepeau ce face. Magul îşi reluă locul pe scaun, sub privirile cercetătoare ale oaspeților nocturni. Îşi mângâie barba şi apoi spuse îngândurat:

– Dacă fugim, Toor îi va anunța. Dacă îl demascăm pe acesta, nu rezolvăm nimic. Cel mai bine ar fi să-i determinăm să pice în propria capcană. Nu-i vom spune nimic Alicei, s-ar comporta ciudat şi l-ar face pe Toor să bănuiască ceva. Voi lua legătura cu Ares în noaptea aceasta.

Liniştea se lăsă apăsătoare în biroul cel mic al bătrânului. Toți îşi proiectau mintal un plan viabil spre a-i încolți pe complotişti. După un timp, Tlaloc luă cuvântul:

– Trebuie să găsim repede o ieşire din situația asta, nu avem prea mult timp la dispoziție!

– Aşa este, confirmă profesorul şi, după el, Clem.

– Mâine, după micul dejun, ne întâlnim aici, sugeră Magul. Aveți grijă să nu vă vadă cineva! Străduiți-vă să vă purtați firesc față de Toor. Acum încercați să vă odihniți, e important ca mâine să aveți capul limpede, vom trece printr-o probă destul de grea.

– Cine sunt Toor şi Elvira? iscodi Ken.

– Nu acum, Ken, vorbim mâine, spuse vrăjitorul răspicat. Trebuie să mergi şi să te odihneşti, mâine e o zi grea. Vă doresc noapte bună! Vă sfătuiesc să nu vă mai preocupe acum asta. Lăsaţi-mă pe mine! şi se făcu nevăzut în spatele uşii pe care venise.

Capitolul XVIII CAPCANA

– Vom plasa în fiecare pat obiecte care să semene cu voi, decise vrăjitorul.

În încăperea mică, Clem, Ken şi Tlaloc stăteau în faţa Magului şi puneau la punct un plan. Vrăjitorul chibzuise toată noaptea la ce vor face peste zi. După cum ştia de la Ken, la orele zero va începe atacul. Se gândea cu teamă la ce-i aştepta. Era perfect conştient că nu va fi deloc uşor şi că cei ce urmăreau să le facă rău vor fi în superioritate numerică.

Peste noapte reuşi să ia legătura cu Ares, care-i promisese că va fi acolo pentru a-i ajuta. Dar îl rugă să nu scoată nici un cuvânt faţă de ceilalţi, pentru a nu deveni prea încrezători. De dimineaţă, înainte de micul dejun, Magul le expedie câte o misivă tuturor celor din Alianţă. Optsprezece răspunsuri sosiră prompt. Însă doi încă nu dăduseră nici un semn de viaţă, ceea ce-l conduse pe înţelept la concluzia că aceştia fuseseră prinşi. Ştia că nu ar fi indicat să le împărtăşească tinerilor temerile sale. În ciuda prudenţei proverbiale, le-a făcut totuşi cunoscute informaţiile ce le deţinea, pentru a fi şi mai precauţi. Almed şi Gandal erau cei doi vrăjitori ce nu răspunseseră la scrisoare. În caz că ar fi apărut în aceea noapte, trebuiau să fie cu băgare de seamă. Era posibil ca, în locul lor, să se prezinte la Institut impostori.

Vrăjitorul îşi mângâie barba şi urmă expunerea proiectatei acţiuni de apărare:

– Ken va aştepta tăcut în hol. Aş prefera să ia înfăţişarea de muscă. Tlaloc mi-ar conveni să se metamorfozeze tot într-un animal mic. Aşa am putea să-i controlăm mai bine. Clem, tu vei sta aici, în biroul meu....

– Cum!? se răzvrăti fata supărată. Sunt o bună vrăjitoare şi vă sunt de folos. Nici nu mă gândesc! Mă voi face invizibilă şi vă voi sta alături.

– Am nevoie de tine mai târziu. Nu te comporta ca un copil! o apostrofă blând Magul.

– Nu! Nu am de gând să stau pe tuşă. Intenţionez să vin cu voi şi gata! tranşă situaţia furioasă.

– Cum doreşti, cedă el. Ceilalţi din Alianţă vor fi în grădină şi vor pândi. Nu am să vă mint. Sunt sigur că uneltitorii vor fi mai mulţi decât aliaţii şi cred că vor fi susţinuţi de o parte din galla. Aşa că vreau să fiţi pregătiţi pentru orice. Şi, nu uitaţi: şi ei pot să devină invizibili sau să-şi schimbe înfăţişarea... Spre a evita încurcăturile, am pus în circulaţie un cod de recunoaştere: pentru a fi siguri că

cei cu care vorbiți sunt cei ce se pretind a fi, spuneți „gând”; dacă vi se va răspunde cu parola „vis”, atunci sunteți în siguranță.

Trase adânc aer în piept şi privi bolta cerească prin fereastra deschisă. Ken observă că pasărea ciudată din colivie nu se întorsese încă. Cine ştie unde o trimesese? Îşi aminti că Magul îi era dator cu un răspuns şi profită de disponibilitatea lui de a oferi clarificări:

– Cine sunt Toor şi Elvira? întrebă profesorul.

Magul îl privi profund şi, aşa cum îi era obiceiul, îşi mângâie barba, apoi spuse:

– Elvira e studenta noastră. Am simțit că în sufletul domneşte haosul şi nehotărârea, am ştiut mereu că ne va face probleme. Iar Toor! Toor a fost cel mai bun prieten al meu. Mi-e greu să vorbesc despre asta... Se opri pentru o clipă şi reluă:

– Am crescut împreună, am învățat împreună tot ceea ce ştim. Mai târziu, după ce am fost alungați de către oameni, el s-a schimbat. Inițial n-am sesizat transformarea sa, dar mai târziu am înțeles. Devenise adept al lui Skelettro. O sută de ani mai târziu a fost prins şi aruncat în Tartar. Magul oftă, apoi continuă cu vocea mult mai joasă: Zeus a hotărât să-l grațieze şi i-a dat drumul. De atunci, până aseară, nu am mai auzit nimic de el. Ei, cam asta este cu Toor!

Cei trei îl priviră cu compasiune. Lui Ken îi părea rău că întrebarea lui redeschise rana din sufletul înțeleptului mag. Încă de cu seară ar fi trebuit să realizeze că vrăjitorul nu vrea să dezbată acest subiect. Jenat de insistența lui, Ken se simțea vinovat față de el. Magul, ca şi cum îi citise gândurile, îl linişti:

– Nu face nimic. Nu aveai cum să ştii... Nu ai făcut nimic rău. În orice caz, eram dator cu un răspuns. Şi vreau să-ți mulțumesc, Ken, pentru că ai păstrat secretul de aseară.

Drept garanție suplimentară că spusese ce simțea cu adevărat, vrăjitorul îi zâmbi.

Ceilalți îl cercetară din ochi pe Ken şi apoi pe Mag. Nu înțelegeau la ce fac referire. Doar profesorul se lămuri: vrăjitorul îl observase pitit după perdea în timpul dialogului secret cu Zeus. Era mulțumit de întorsătura poveştii, pentru că uitase să le împărtăşească Clementinei şi lui Tlaloc descoperirea ce-i umpluse sufletul de bucurie – zeul zeilor trăia şi se întorsese printre ai lui! Acum i se mulțumea subtil pentru discreție.

*

Seara veni cu paşi repezi. Cina luase sfârşit şi fiecare se îndreptă spre camera lui. Era de-abia ora douăzeci şi unu. Ken fu primul care urcă în dormitor. Luă mai multe perne dintr-un dulap imaginar şi le aranjă artistic în pat,

învelindu-le cu pătura astfel, încât să dea impresia că însuşi s-ar odihni acolo. Încheind prepararea „momâiei”, se îndreptă spre geam. În grădina interioară, paznicii institutului, nişte uriaşi fioroşi, îşi făceau rondul obişnuit. Ştia că Magul îi alertase despre iminentul atac, dar ei se comportau absolut normal.

Ken resimțea efectele agitației interioare: dacă ziua trecuse repede, ora zero părea că nu mai vrea să-şi facă apariția. Se plimba agitat prin cameră, iar la ora douăzeci şi două stinse lumina, se vârî apoi după draperie. Nu se mai auzea nimic, până şi paznici parcă dispăruseră. Drumul era liber pentru conjurați. Liniştea aceea nefirească îl omora. Ken ar fi vrut să audă măcar un sunet abia perceptibil: până şi luna părea atât de tăcută. Dădea impresia că şi ea aştepta să se întâmple ceva.

Ora zero se apropia. Profesorul îşi părăsi camera, se metamorfoză în muscă şi se postă într-un capăt al holului. În celălalt capăt îl zări pe Tlaloc, care se transformase într-un soi de albină şi se aşezase la pândă. Şi uşa Clementinei se deschise, dar nu se zări suflet de om, semn că era invizibilă. Deci toți erau pe poziții. Afară trebuia să mai fie încă optsprezece persoane şi, împreună cu uriaşii, erau în total vreo patruzeci de aliați pregătiți să lupte împotriva răului. Acum nu le mai rămânea decât să aştepte. Capcana întinsă forțelor necurate era gata să-şi primească prada.

Undeva, la parterul clădirii, răsunară voci şuşotind. În scurt timp, zgomotele se întețiră, semn că cineva se apropia. Apoi linişte. Ken privi la ceasul mare din mijlocul holului: indica ora zero şi cinci minute. „Ei trebuie să fie”, gândi.

După un minut ce-i păru o eternitate, câteva siluete apărură în capătul holului. Una dintre ele era a profesoarei Katt, celelalte patru aparțineau unor galla. Profesoara le făcu un semn, iar aceştia se împrăştiară, fiecare spre o cameră. Primul pătrunse în camera Clemei, al doilea în cea a lui Tlaloc, iar profesoara şi încă doi galla în dormitorul lui Ken.

După ce intrară, uşile se închiseră după ei, făcându-i prizonieri înăuntru. Clem, cum era invizibilă, aruncă repede vraja „portalo chiuso”, ceea ce însemna că intruşii nu aveau şansa să-şi folosească portalele sau să iasă din camerele care acum le țineau loc de celule.

De afară răzbătea hărmălaie de nedescris. Cei trei prieteni fugiră spre grădina interioară. Acolo se dădea un adevărat război. Zeci de galla se băteau cu angajații din ministere şi cu uriaşii.

Doi galla îl încercuiseră pe Apollo. Ken îi sări imediat în ajutor. Luă înfățişarea sa obişnuită şi, cu toată puterea, îi trase un pumn unuia dintre monştri, care căzu ca trăsnit. Apollo îi mulțumi din privire. Clem arunca vrăji în stânga şi-n dreapta, invizibilă fiind. O persoană neidentificată, tot invizibilă, cu o

bâtă mare, lovea în toate direcțiile, dând cu galla de pământ. Ares se lupta cu un bărbat masiv, ce nu părea deloc a fi un galla. Grădina arăta acum ca un câmp de luptă: toată lumea se încăiera cu toată lumea, unii împărțeau pumni sau bâte, alții aruncau vrăji. Din grădina secretă veni un răcnet de durere, iar profesorul recunoscu vocea Magului. Se transformă pe loc în pisică şi alergă acolo cât putu de repede.

Vrăjitorul era rănit. Stătea întins pe pământul rece şi abia mai răsufla. Un monstru de mărimea unui uriaş, cu trei capete de şarpe, se apropia spre el. Ken deveni invizibil şi se puse în fața monstrului, oprindu-l pe moment. Se întoarse spre bestie şi spuse „punire", cu toată forța ce o avea. O lumină albastră ieşi din mâna lui, care-l izbi pe monstru cu toată forța. Acesta îngenunche pentru o clipă, apoi se ridică furios. Ken, vizibil acum, îngheță de spaimă. Magul se ridică cu ultimele forțe şi rosti „fredo". Vraja îl izbi pe monstru în mână şi îngheță instantaneu.

Ken, care înțelesese vraja, o repetă şi el. De data asta îl atinse pe monstru în piept, iar torsul îi îngheță imediat. Arătarea, turbată de furie, trase un răget de durere. Profesorul mai câştigase ceva timp. Monstrul era acum amorțit. Ken se repezi spre Mag şi, cu toată forța ce-o mai stăpânea, îl trecu dincolo de zidul grădinii. Apoi se întoarse spre monstru, care încă răcnea de furie şi durere.

Se concentră cât putu şi rosti „hocus pocus" – aceasta era cea mai puternică vrajă din lume, cu ea puteai ucide pe oricine. O lumină roşie ieşi din pieptul profesorului şi nimeri arătarea drept în inimă. Căzu ca trăsnit, zguduind pământul. Bărbatul, la rândul său sleit de puteri, se prelinse pe pământul reavăn. Mii şi mii de amintiri îi treceau acum prin minte, de parcă întreagă-i existență se derula accelerat prin fața ochilor săi. Pieptul îi era rece şi gol. Nu mai simțea nimic. O adiere trecu peste el, atât de caldă şi de uşoară... O pasăre adia în zbor, cântând un cântec dureros. Un parfum mistic îi cuprinse lui Ken simțurile. Avu senzația că plutea.

Deodată deschise ochii. Privi în jur şi văzu pasărea ciudată a Magului studiindu-l, după care îşi luă zborul. Se trezise complet. Încă mai auzea vuietul confruntării ce avea loc dincolo de zid. Privi spre monstrul care stătea întins fără suflare, apoi... „Magul!", îşi aminti dintr-odată, şi ieşi prin împrejmuirea de piatră a grădinii.

Vrăjitorul se găsea acolo unde îl lăsase. Nu se putea mişca, îşi revenise în bună măsură. Ken se apropie de el şi-i spuse câteva vorbe. Acesta îi făcu semn că e bine şi-l rugă să se alăture celorlalți.

Ares părea a fi în dificultate. Doi uriaşi zăceau întinşi la pământ. Clem continua să arunce vrăji în stânga şi-n dreapta. Cealaltă persoană invizibilă încă împărțea bâte arătărilor galla. Apollo îşi folosea pumnii pe fețele monştrilor.

Bărbatul masiv, care mai devreme se bătea cu Ares, încerca s-o doboare pe Mareea. Un uriaş era şi el la strâmtoare, iar Ken îi sări în ajutor. Se îndreptă spre monstrul galla şi rosti „fredo”, iar inamicul îngheță pe loc. Uriaşul extenuat nu se putea susține pe picioare. Ken se îndreptă spre el şi-l susținu (atât cât era omeneşte posibil). Îi ceru să părăsească lupta şi să se retragă lângă Mag. Zdrobit, uriaşul făcu întocmai.

Profesorul se apropie de Clem, căci părea secătuită. Era pe punctul să leşine, vrăjile îi consumaseră aproape toată energia. O prinse la timp şi o transportă şi pe ea lângă Mag. Nici el nu mai avea prea multă forță, dar galla se împuținaseră. Apucă o bâtă şi începu să împartă lovituri în stânga şi-n dreapta. După un timp se opri, fiindcă o descoperi pe Llyr, femeia cu trup de leu din Lumea Fanteziei, căzută fără suflare. Crezu că era moartă. Vru să se apropie de ea, dar un galla îi sări în spate. Se prăbuşi, nemaisimțind nimic. Ochii i se închiseră, iar o căldură malefică îi cuprinse întreg trupul. În curând nu mai auzi nimic. Era într-o beznă totală. Tlaloc se repezi printre cinci galla şi îl ridică.

Grădina arăta acum ca un front de război părăsit: doi uriaşi zăceau morți, din tabăra conjuraților, zeci de gralla erau risipiți fără viață, iar, Llyr, din cealaltă tabără, îşi dăduse ultima suflare luptând. Mareea era rănită, la fel şi Altheia, care fusese invizibilă şi-i lovise pe galla cu bâta. Nici Tlaloc nu arăta mai bine, având o rană destul de adâncă pe braț, provocată de un corn al monstrului galla – aceştia aveau capete de bivoli. Tabloul înfățişat privitorilor era sumbru şi însângerat.

Soarele îşi trimitea primele raze de soare. Grădina era mai tristă şi mai rece. Câțiva uriaşi cărau trupurile neînsuflețite ale monştrilor. Spre marea lor surpriză, o găsiră pe Llyr în viață.

La infirmerie, mare înghesuială, aproape că era plină. Ken, Tlaloc, Clem, Magul, Altheia, Mareea, Llyr şi uriaşul salvat de Ken ocupau toate paturile disponibile. O mago-infirmieră grăsuță le acorda primul ajutor în aşteptarea mago-doctorului Fillo.

Liniştea se lăsă apăsătoare peste Institut. Totul amuțise. Locul era împânzit de suferință şi moarte.

Capitolul XIX INTEROGATORIUL

A trecut aproape o săptămână de la „război”. Magul a fost primul care a părăsit infirmeria. Între timp Ares, Apollo şi Altheia s-au întors în lumea oamenilor, în căutarea zeilor. Mareea fusese şi ea transferată în Lumea Fanteziei, iar uriaşul trecuse cu bine de impas.

Acum era rândul tinerilor curajoşi să părăsească încăperea rece şi neprimitoare, unde mirosul de boală îşi avea casă. Chiar în acea dimineață

Magul îi vizitase şi le spuse că-i aşteaptă în biroul lui, după orele unu. Cei trei se duseră în camerele lor, pentru a-şi schimba hainele şi a face o baie bine meritată, după care se îndreptară spre biroul Magului.

Acolo totul părea neschimbat. Pasărea ciudată îşi reluase locul în colivie şi, ca niciodată, Magul îi aştepta cu cafeaua din lumea oamenilor. Îi pofti să ia loc, apoi deschise uşa din spatele biroului şi intră Zeus. Clem şi Tlaloc nu-şi putură masca uimirea, în schimb pe fața profesorului nu se observa nici cea mai mică urmă de stupefacție. Zeus se aşeză lângă Mag, sorbind o gură din cafea.

Vrăjitorul, aşa cum ne-am obişnuit, îşi mângâie barba, apoi privindu-şi oaspeții de încredere spuse:

– După cum vedeți, Zeus este aici. Acest secret Ken îl ştia. Pentru asta i-am mulțumit data trecută.

Cei doi schimbară priviri şi aprobară din cap că înțeleg.

– Mă bucur că vă simțiți mai bine şi mai ales vreau să-i mulțumesc lui Ken încă o dată pentru că mi-a salvat viața.

Clem şi Tlaloc îl priviră întrebători pe Ken. Ei nu ştiau ce se întâmplase în grădina secretă. Fillo îi păzise tot timpul, iar ei nu avuseseră ocazia să-şi vorbească în infirmerie.

– Da, prieteni, mi-a salvat viața! repetă el. Chiar mai mult, l-a ucis pe Eneu. A avut puterea de a-l ucide pe monstrul care nu ne-a lăsat să ne apropiem de Pădurea Fermecată atâta timp!...

Prietenii se uitară din nou la Ken, acum cu admirație. Tlaloc nu se abținu de la comentariile lui urâcioase, dar de data asta îl făcu cu sinceră admirație:

– Şi eu, care credeam că te-ai retras cu Clementina într-un colț... Am observat că ai lipsit cam o oră din luptă şi, când ai revenit, erai cam ofilit... Vrăjitorul îi făcu semn lui Tlaloc să tacă, apoi continuă:

– Am veşti bune pentru voi: vraja Clemei „portalo chiuso” a avut efect. Aşa că avem „prizonieri de război”, spuse Magul zâmbind. Am aşteptat să vă reveniți, nu am vrut să-i interoghez singur. Katt şi Toor sunt în mâinile noastre. Pe Toor l-a prins Mareea, şi, înainte de-a fi rănită, a reuşit să-l lege.

– Şi galla? întrebă Ken.

– Patru dintre ei ne sunt prizonieri, ceilalți ori sunt morți, ori au dat bir cu fugiții. De scăpat au scăpat prea puțini. Au fost ei numeroşi, dar noi am fost mai buni, exultă bătrânul.

Zeus se ridică în picioare. Părea a fi un om umil. Îmbrăcat în acelaşi „cearşaf” în care îl văzuse Ken cu o săptămână în urmă, pe cap purta aceeaşi coroană din frunze de aur. Zeul se apropie de pasărea ciudată care se zbătea în colivie şi mărturisi în plen:

– Ştiu! Am fost un laş! Îmi pare atât de rău că nu v-am ajutat, dar frica a pus stăpânire pe mine. Magul a reuşit să mă scoată din această stare. Şi biata mea bunică..., şi zeul luă pasăre în palme şi-o sărută, apoi o întoarse către ceilalți. Aceasta este Gheea, bunica mea. Arată aşa de trei săptămâni. A fost blestemată şi nu pot ridica acest blestem nenorocit. Acum se chinuie precum vedeți. Luă zburătoarea în brațe şi-o sărută din nou.

Vrăjitorul se uită la el cu milă, apoi îşi retrase privirea dinspre zeu, revenind la ceilalți:

– Deseară îi vom interoga pe Katt şi pe Toor. Sper să veniți şi voi. Interogatoriul va avea loc în închisoarea Institutului. Clem vă va conduce.

Fata aprobă fără un cuvânt.

– Profitați de ziua aceasta minunată şi întindeți-vă oasele! îi sfătui Magul. Dar mai am să vă anunț ceva, spuse zâmbind. Aseară am vorbit prin lumânare cu Tenayuca, care vă doreşte multă sănătate...

– Şi Anu? îl întrerupse Ken.

– Anu?! mimă uluirea vrăjitorul.

– Anu urmează să se căsătorească cu Tenayuca, spuse Ken simplu.

Ceilalți îl priviră întrebători. Profesorul nu le pomenise de nuntă.

– Nu mi-a spus nimic, răspunse Magul îngândurat. Cine ți-a spus?

– Am primit o scrisoare anonimă prin care eram informat de acest lucru, clarifică lucrurile profesorul, puțin mirat.

– Stați pe loc, ceva nu e bine! Chiar acum voi lua o lumânare şi vom vorbi cu Tenayuca.

Aprinse o lumânare maro de pe birou. După câteva secunde un cap mic de om apăru în flacăra ei. Tenayuca îi salută fericit pe cei trei. Tlaloc îl salută şi el, vizibil bucuros că-l revedea. După ce Tenayuca termină de schimbat replici obişnuite în astfel de circumstanțe cu cei trei, vrăjitorul interveni:

– Ce se aude de nunta ta cu Anu? Şarpele îl privi mirat pe vrăjitor:

– Ce nuntă?! întrebă stupefiat, spre uimirea celor din birou.

– Aşa mă gândeam şi eu, declară vrăjitorul trist. A fost o capcană acea scrisoare, dragul meu Ken. Au prins-o! emise sentința Magul cu amărăciune.

*

Treptele ce duceau la închisoarea Institutului păreau interminabile. De-o parte şi cealaltă a pereților de piatră, torțele din argint masiv se chinuiau să facă puțină lumină. Ken păşi uşor spre următoarea încăpere, camera torturilor. Aceasta nu mai fusese folosită din 1006, dar încă mai existau aici instrumente de caznă funcționale. Camera mare, din piatră, era destul de friguroasă. Profesorul gândi că acolo nu ar fi fost nevoie să fii torturat, ci doar lăsat să îngheți. O masă

de argint se găsea în mijlocul încăperii, cuţite de diferite mărimi şi forme ocupau întreaga ei suprafață. Un scaun mare, cu multe cureluşe, se putea observa undeva, după o draperie, dar sala conținea multe alte obiecte pe care Ken nu reuşi să le vadă, deoarece trecuseră foarte rapid în încăperea următoare.

Intrară acum cu toții în temnița Institutului. O încăpere foarte lungă, ce semăna mai degrabă cu un coridor, se deschise în fața lor. Şi aici totul era din piatră. Frigul şi mirosul de mucegai aproape te amețeau.

Din şase în şase metri pătrați era câte o celulă. Profesorul observă că acestea nu aveau nici un fel de sistem de închidere. Nu existau bare sau gratii, aşa cum văzuse el în lumea oamenilor. În fiecare despărțitură se găsea câte un pat, un scaun, iar pe perete era atârnată o făclie ce de-abia lumina micuța încăpere.

Pe partea dreaptă, erau celulele celor ce ispăşeau pedepse temporale, iar în stânga celulele condamnaților pe viață.

Au trecut de temniță şi cu toții intrară acum în camera interogatoriului. Aceasta era o încăpere puțin mai mare decât o celulă, tot din piatră, dar frigul nu era aşa intens ca în celelalte săli. Aici se afla o singură masă, cu şase scaune. Şi aici, ca peste tot, două torțe mari aveau rolul de a lumina încăperea.

La masa strâmtă se găseau profesoara Katt şi Albul Mag. Zeus stătea rezemat de peretele de piatră, ce părea înghețat. Clem a fost prima care a luat loc lângă Mag, apoi Tlaloc îi urmă exemplu. Doar Ken rămase rece, lângă uşa camerei.

Katt dădea senzația că e destul de relaxată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu-l privi pe Ken, îl ignora ca şi cum el nici n-ar fi existat. Albul Mag îşi drese vocea şi-i puse o întrebare profesoarei. Ken nu înțelese ce o întrebase, dar observă că ea nu schița nici un gest.

Profesorul simțea cum fierbe. Aproape că-i venea să se repeadă la ea şi s-o ia la bătaie, dar simplu fapt că era un gentleman nu îi permitea un gest de asemenea natură. Încerca din răsputeri să se calmeze, deşi îi venea să țipe, să urle, ca s-o determine să scoată un cuvânt. O crezuse prietenă, iar ea îl trădase. Cum de puteau unii să-ți zâmbească în față şi apoi să te muşte pe la spate? Cum putuse ea să-i facă asta? Acum, că erau față-n față, simțea toate astea şi mai acut. Îl năpădi o repulsie pe care nu o simțise pentru nimeni anterior. Nici nu era sigur că-şi doreşte cu adevărat să fie în aceeaşi cameră cu ea.

Uşa din spatele lui se deschise. Se ivi, adus de doi uriaşi, Toor. Acesta se aşeză lângă Katt. Părea resemnat de faptul că fusese prins. Nu se citea pe chipul lui ura, ca pe fața profesoarei. Toor părea mai degrabă spăşit.

Magul se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, vizibil nervos. Insolența profesoarei Katt îl scotea din sărite. Bătu în uşă şi reveniră cei

doi uriaşi care-l aduseseră pe Toor, o ridicară pe Katt de pe scaun şi o scoaseră din încăpere. Magul părea că se mai calmase. Se aşeză din nou la masă, îşi mângâie barba şi spuse cu vocea înceată şi stinsă:

– Sper că vei vorbi, i se adresă lui Toor. Altfel voi fi nevoit să redeschid camera torturilor.

Toor îl privi pe vrăjitor fără să spună nimic. Părea că aşteaptă pur şi simplu să-l interogheze. Tlaloc, şi el scos din sărite, se repezi spre prizonier, răcni cât putu de tare, încât Ken avu impresia că-l fi auzise toată suflarea pe-o rază de-o sută de kilometri:

– Vooorbeşteeeeeeeeeeeee!!!

Toor încremeni de-a dreptul. Numai privirea rece şi cu subînțeles a vrăjitorului îl făcu pe Tlaloc să se aşeze şi să amuțească. Magul continuă cu aceeaşi voce stinsă, ca şi când nu mai spera să afle ceva:

– De ce ați făcut asta? Cine e în spatele acestui dezastru? Toor îi privi pe rând pe toți. Pe Zeus îl studie mai mult, acesta părând calm şi nepăsător. Apoi, fără să ezite, răspunse:

– Nu ştiu cine e în spatele tuturor acțiunilor, eu doar urmez ordinele.

– Ordine?! repetă vrăjitorul. Tu respecți ordinele cuiva, dar nu ştii cine este. Interesant! Nu uita, Toor, că te cunosc destul de bine... Nu e nici cazul, nici momentul să mă minți. Tu întotdeauna ai ştiut pentru cine lucrezi.

Prizonierul îl privi dezorientat, dar totuşi privirea lui spunea că nu minte. Probabil că era speriat, sau poate se gândea la camera torturilor. Toor îi mai scrută o dată pe toți cei prezenți, apoi grăi:

– Ai dreptate, mă cunoşti. Dar de această dată îți jur că nu ştiu! Mi s-a spus doar că, dacă vom reuşi, cel ce va lua conducerea lumii îl va scoate pe Skelettro din închisoare. De aceea am acceptat toată nebunia asta.

Clem îl studie pe Ken, ce părea destul de încordat. Fetei i-ar fi plăcut să-i pună şi el nişte întrebări bărbatului din fața sa. Dar posibil că era mai bine aşa. Magul putea să-şi păstreze calmul, diplomația, pe când profesorul nu ar fi reuşit. Ken îl văzu pe bătrân ridicându-se din nou. Îşi reluase plimbarea prin cameră. Se opri deodată şi se întoarse brusc spre Toor:

– Ce ați făcut cu zeii? De ce i-ați scos din cursă? Pe cine mai aveați de gând să eliminați din competiție în afară de Ken? Spune! urlă vrăjitorul, care îşi pierduse cumpătul.

Toor era vizibil bulversat de schimbarea de atitudine a fostului său prieten. Îşi şterse fruntea de sudoare, după care explică:

– Katt s-a ocupat de zei, eu am fost lângă Alice tot timpul. Fiecare dintre noi a avut câte o misiune şi ni s-a interzis să vorbim despre aceasta. Aşa că nu am de unde să ştiu ce a făcut ea cu zeii. Tot ce ştiu este că am hotărât împreună,

de fapt ea a decis, să-l scoatem pe Ken din cursă. Nu ştiu cine va fi următorul, dar bănuiesc că momentan tot pe Ken îl vor vâna, ori pe Zeus, dacă patriarhul Olimpului declară că va participa din nou la alegeri.

Zeul tuturor zeilor păli la auzul acestor cuvinte. Până acum urmărise interogatoriul calm şi cuminte, rezemat de zid, dar deodată se schimbă cu totul: trupul îi tremura, ochii i se măriseră, iar inima aproape că o puteai bătând. Zeus privi spre Ken şi parcă, cu o ultimă forță, îl anunță:

– Nu vreau să mai candidez. Candidează tu! Te rog, Ken!

Profesorul îi ignoră vorbele, se întoarse cu tot trupul spre Toor şi-l întrebă tranşant:

– De când eşti lângă Alice? La început, Toor evită răspunsul, apoi, dându-şi seama că nu are încotro, spuse cu jumătate de voce:

– De un an şi jumătate.

Anchetatorii rămaseră muți de uluire. Un an şi jumătate! Toate astea erau puse la punct atât de minuțios… De atâta vreme! Oare de când se mişcau rotițele planului malefic? Iar Alice, sărmana Alice! De un an şi jumătate trăise lângă un străin, fără să bănuiască nimic. Şi ei, care se îndoiseră de loialitatea sa!…

Toor zâmbi, într-un fel amar, pentru a continua:

– M-am îndrăgostit de Alice, iar sufletul meu a fost plin de îndoieli. Într-un fel mă bucur că m-ați prins, măcar acum sunt liniştit. Nu trebuie s-o mai mint…, oftă îndelung.

– Nu trebuia s-o minți, spuse Clem, aproape la fel de sarcastică precum Tlaloc.

– Nu trebuia să fac multe, domnişoară, dar le-am făcut! ripostă vrăjitorul, la fel de caustic.

Ken vru să sară la gâtul lui şi să-l scuture bine, dar căutătura dură a Magului îl opri să facă vreo prostie. Înțelegea că prizonierul nu o să le mărturisească cine ştie ce, doar le va arunca praf în ochi. Albul Mag îşi dăduse seama de asta, se putea citi în ochii lui. Cu siguranță, Toor ştia mai mult decât susținea că ştie.

O picătură de apă căzu lin pe nasul profesorului. Îşi ridică ochii în tavan şi observă un mic cumul de apă. Pereții erau şi ei transpirați, iar mirosul de mucegai se răspândea tot mai apăsător. Ken îl urmări cu coada ochiului pe Mag, care se reaşeză la locul lui, spre a relua cu blândețe:

– Povesteşte-ne tu ce vrei referitor la complot! Spune cum ai intrat în nebunia asta şi ce ştii!

Toor îl privi pe prietenul de odinioară, ce părea mai destins, făcu ochii mici şi spuse:

– După cum bine ştii, după ce am fost grațiat, am dispărut... Vrăjitorul aprobă din cap – ştia.

– M-am ascuns în Pădurea Fermecată. Aici l-am întâlnit pe Eneu şi am fost foarte fericit să-l văd. Aproape că l-am crescut de când Skelettro a fost închis, spuse cu nostalgie. Ei bine, Eneu m-a primit în casa lui, unde am locuit până acum doi ani, când Katt a venit la mine. Ea mi-a relatat ce se întâmplă prin lume, cum cele patru lumi vor să-şi găsească un singur conducător, cum a apărut Ken în satul Grossville... şi altele... Îşi trase suflul, deoarece vorbise foarte repede şi se simțea secătuit de putere.

– Ei, da! Apoi mi-a spus despre stăpânul ei, care intenționează să conducă lumea, dar pentru asta era nevoie de un plan. Mi-a spus că acesta, când v-a ajunge stăpân, îl va elibera pe Skelettro. Eneu a fost aşa de fericit când a auzit! Nu-i puteam spulbera acea fericire... – Aşa că ai acceptat să unelteşti interveni Tlaloc.

Toor îl privi ca şi cum nici nu ar fi existat. Această sfidare îl enervă pe zeu, dar se stăpâni.

– Am fost de acord cu planul. Dar, pentru a fi încununat de succes, trebuia să aflu câte ceva despre zei şi despre secretele lor. Ce metodă ar fi fost mai bună, decât să mă apropii de Alice, care este păstrătoarea secretelor? Dar cum să fac toate astea? Şi atunci poc!... – îşi pocni semnificativ degetele – i-am luat locul lui Eac. Credeam că soțului ei i se confesează uneori, dar m-am înşelat. Alice era mută în această privință. Am găsit totuşi o cale de-a afla câte ceva despre ei...

– Mizerabilule! urlă Zeus.

Toor continuă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

– Aşa că am început să-i citesc dosarele, asta după ce le-am descoperit parola. Am descoperit, şi privi cu răutate spre Zeus, că Zeus este, de fapt, un laş.

– Dobitoc fără minte! țipă exasperat Zeus, repezindu-se spre el.

Ken şi Magul săriră să-l țină. Tlaloc urmărea scena calm de pe scaunul lui: nu l-ar fi deranjat ca Zeus să-i dea vreo două impertinentului, din contră, ar fi fost chiar fericit.

Spiritele se calmară. Magul reuşi să-l convingă pe Zeus să stea cuminte în colțul său. Apoi îi aruncă o privire răutăcioasă lui Toor, după care îi făcu semn să continue.

– Nu ştiu ce aş putea să vă mai spun, restul îl cam ştiți. Am utilizat informațiile obținute despre zei, ne-am folosit de ele pentru a-i răpi. Slăbiciunile lor au fost inestimabile în a-i scoate din cursă. Cam asta este, încheie bărbatul.

Cei prezenți în încăpere îl priveau acum ca pe un criminal, toți aşteptau mai mult de la el. Le dădea tuturor impresia că le repeta la nesfârşit ceea ce ei

ştiau deja. Dacă nici el nu ştia mai mult, atunci cine ar mai putea şti?! Era clar: refuza să vorbească. Încerca să-i prostească, pentru a scăpa de tortură.

Katt se auzi țipând. Magul îi lămuri că e în camera torturii, acolo unde va ajunge şi Toor. Bărbatul începu să urle şi să strige că nu-i corect, el îşi recunoscuse partea de vină. Dar toate astea nu-i înduplecară pe nici unul. Toor urla ca nebunul, iar atunci când uriaşii veniră să-l preia, se hotărî să declare că mărturiseşte tot. Magul le făcu un semn uriaşilor, iar ei părăsiră încăperea. Cei cinci se puseră în jurul lui, aşteptând să înceapă confesiunea. După ce-şi şterse lacrimile şi-şi drese vocea, prizonierul declară:

– Darck s-a întors.

Ken nu înțelegea despre ce e vorba, dar privindu-i pe ceilalți îşi dădu seama că e grav dacă acest Drack s-a întors. Parcă mai auzise numele lui, dar nu îşi amintea acum unde.

Vrăjitorul, Tlaloc şi Zeus păreau de-a dreptul şocați, doar Clem mima calmul. Îşi trecu mâna prin păr, apoi spuse:

– Asta înseamnă că Lordul Drack nu şi-a recăpătat puterile, altfel ar fi atacat chiar el.

– Poate! presupuse Magul.

Tlaloc, îl privi pe Toor, încercând din răsputeri să se abțină. Tremura, se putea observa că este cu nervii întinşi. Ken nu-l văzuse niciodată până atunci aşa nervos, nu era obişnuit cu acea imagine a lui.

Tlaloc îi înfipse mâna în gât lui Toor, apoi îi spuse cu ură:

– Sper ca idiotul ăsta să nu-şi fi recăpătat puterile, altfel tu vei fi primul pe care tigrul din mine îl va sfârteca!

Vrăjitorul sări la Tlaloc şi cu greu reuşi să-l îndepărteze de Toor. Spiritele păreau mai încinse ca niciodată. Clem dădea senzația a fi cea mai liniştită dintre toți. Zeus era roşu ca focul şi nu părea să-l deranjeze prea mult ieşirea tigrului. Doar Magul încerca să-i calmeze. Dar la el cine se gândea? Pe el oare cine îl sprijinea? El încerca să fie alături de toți, dar pentru el nimeni nu făcea nimic. Cine ştie ce era în sufletul bietului vrăjitor!

După ce spiritele se calmară, sau păreau a se fi calmat, Magul făcu gestul deja obişnuit de a-şi mângâia barba, apoi i se adresă lui Toor:

– Unde este Drack?

– Nu ştiu. Din câte am înțeles, singurul cu care ia legătura este Eneu. Aşa cum a spus şi fiica ta, nu şi-a recăpătat puterile.

„Fiica ta?”, se miră Ken. „Asta ce mai înseamnă? Clem e fiica Magului?”. Ceilalți ignorară aceste cuvinte, sau poate că ei ştiuseră şi nu erau atâta de uimiți ca el. Ca printr-un vis, Ken auzi vocea vrăjitorului:

– Şi dacă Eneu moare, cu cine va mai lua legătura?

– Să moară Eneu? întrebă Toor ironic. Şi cine să-l omoare?

– Ei bine, află: Ken l-a ucis! îl informă Tlaloc mândru. Aşa că nu mai fi aşa încrezător!… Avem printre noi o adevărată forță, de care voi habar nu aveți.

La început deținutul nu crezu ceea ce-i spusese Tlaloc, dar, după ce-i privi figura lui Ken, înțelese că i se prezentase adevărul. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz, se vedea că sentimente puternice îl legau pe acesta de monstrul cu capete de şarpe. După ce se obişnui cu ideea, răbufni:

– Nebunilor! Când va afla Drack, o să vă nimicească. Cum ați îndrăznit?

– Eu zic să-l băgam la carceră, sugeră Ken. Atunci când se va calma, îl vom interoga din nou.

– Aşa este, fu de acord vrăjitorul.

Bătând din nou în uşă, apărură cei doi uriaşi pentru a-l scoate pe prizonier din încăpere.

Rămaşi singuri, cei cinci nu îndrăzniră să-şi vorbească. Fiecare rămase la locul său, fără a mişca ori a scoate vreun cuvânt.

Zeus a fost primul care a rupt tăcerea:

– Sper că nu mai ştiu şi alții secretele zeilor. Dacă este aşa, ne-am nenorocit. Vor profita de slăbiciunile noastre toată viața… Clem îşi aruncă privirea spre zeu. Avea dreptate, ea îl înțelegea. Dacă tainele lor ar fi fost făcute publice, orice s-ar fi putut întâmpla. Lumea zeilor ar fi putut fi distrusă în totalitate. Era o situație îngrozitoare. Tot ce se întâmplase recent era groaznic – se întorseseră vrăjitorii împotriva vrăjitorilor, zeii împotriva zeilor şi cine mai ştie ce se mai putea petrece. Şi ea, care crezuse că lumea oamenilor era crudă şi nedreaptă!… Ce nebunie!

– Ce nebunie! se trezi spunând cu glas tare.

– Da! fu de acord Tlaloc, ca un automat.

Zeus, Tlaloc şi Clem ieşiră, unul câte unul din cameră, doar Ken şi Magul rămaseră nemişcați. Magul îşi prinse capul în mâini şi împietri aşa câteva minute. Ken îl privea compătimitor. Bietul vrăjitor!… Cine ştie ce se afla în sufletul său? Cel mai bun prieten al său lupta împotriva lui şi nu numai… Ar fi vrut să-l liniştească cumva, dar nu îndrăznea să-i vorbească sau să se mişte. Nu ar fi vrut să-l întristeze şi mai rău. Intenționă să plece şi el din camera interogatoriului, dar vocea blândă a Magului îl opri:

– Rămâi!

Se conformă şi reveni într-unul din scaunele goale. Magul continuă cu vocea stinsă:

– Mâine, tu şi Tlaloc veți pleca pe Muntos. Vreau să ştiu ce se petrece acolo.

Ken îl privi surprins şi de-abia reuşi să întrebe:

– De ce noi?

– Pentru că voi veți reuşi. Pe Muntos nu se fac vrăji, drept urmare va trebui să luptați cu propriile forțe, asta, bineînțeles, dacă va fi nevoie să intrați în vreo confruntare. Voi sunteți singurii care puteți lupta fără ajutorul vrăjilor. Şi în voi am încredere, completă cu aceeaşi voce stinsă.

Ken a înțeles. Nu era momentul să se împotrivească sau să încerce să-l contrazică. Bătrânul era destul de supărat, trebuia să-l lase să se odihnească. Până mâine mai era ceva timp şi s-ar putea răzgândi. Chiar de nu ar fi fost aşa, trebuia să se conformeze ordinelor. Asta era datoria lui.

Profesorul deschise uşa şi dispăru în spatele acesteia, fără a mai deschide gura. Magul stătu nemişcat în sala de interogatorii câteva ore bune, fără să dea nici un semn de viață.

Capitolul XX MUNTOS

Muzica asurzitoare aproape cuprindea întreg muntele. Mii de nimfe dansau şi cântau. Câțiva bărbați alergau printre ele, cu tăvi de argint în mână. Două zâne se legănau într-un iatac de aur, iar un pisoi de culoare castanie îşi făcea loc între ele.

Ken şi Tlaloc se priveau întrebători. Oare ce se sărbătorea pe Muntos? În opinia sa, nu mai era nici un motiv de fericire în lumea asta... Şi, cu toate astea, nişte nimfe, acoperite doar cu câte o blană, sărbătoreau fericite.

Ken îi ceru lui Tlaloc să-şi țină gura şi să se comporte ca un tigru adevărat, bineînțeles încercând să nu muşte. Se apropiară de petrecărețe.

Nimfele păreau să nu observe prezența celor doi în mijlocul lor. Aproape că trecuseră de petrecere drumeții noştri, când o nimfă începu să strige: „tigrul, tigrul!”.

Muzica se opri şi toate nimfele erau acum în jurul lor. Doar cele două zâne păreau a nu fi deranjate de prezența animalului. De după nişte stânci au apărut câțiva bărbați înarmați cu sulițe, îmbrăcați ca nişte sălbatici. Profesorului îi veni pe loc în minte imaginea unui trib din Africa. Într-o secundă erau înconjurați.

Din mulțimea de nimfe una îşi făcu loc printre ele. Era atrăgătoare, cu ochii mari şi genele foarte lungi, părul scurt, de culoare castanie, iar pe cap purta o coroniță de trandafiri. Ea se aşeză înaintea intruşilor, şi, cu vocea ei pițigăiată, îl chestionă pe Ken:

– Cine eşti? Ce cauți cu tigrul după tine? Bărbatul o privi o clipă în ochi, apoi mângâie pe cap tigrul, ce începuse să-şi arate colții, şi spuse:

– Sunt un pescar şi încerc să ajung la ocean. Tigrul e prietenul meu. E inofensiv, îl cresc de când era pui.

Nimfa îl privi neîncrezătoare.

– Şi unde îți sunt plasele de peşte? Îl prinsese. Nu se gândise la asta, dar mintea lui lucra destul de repede. Aşa că răspunsul veni ca ceva firesc:

– Fiul meu mă aşteaptă acolo. Îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup distracția. Dar trebuia să trec pe aici.

– Bine, pescare, treci, dar să te întorci pe celălalt drum, nu vreau să ne mai întrerupi încă o dată! pretinse fata, după care, cu un singur semn, îi determină pe sălbatici să dispară şi muzica să cânte din nou.

Cei doi plecară din acel loc, fără să privească în spate. După o bună bucată de drum, tigrul spuse:

– Miraj.

Profesorul îl privi uimit, dar nu scoase nici un sunet. Merse mai departe, dar şi-a dat seama că tigrul se oprise. Se întoarse spre el şi-l întrebă răspicat:

– Ce e cu tine? Trebuie să mergem mai departe.

– Miraj.

Ken privi în stânga şi-n dreapta şi nu desluşi nimic suspicios; probabil că tigrul avea o vedenie.

– Ce miraj? întrebă. Ce vezi?

– Miraj e nimfa, spuse tigrul abătut.

– Adică ce am văzut noi a fost un miraj?

– Nu, ăsta e numele ei.

– Al cui, Tlaloc? începi să mă calci pe... coadă. Ce vrei să spui? Tigrul îl privi calm şi-i zâmbi.

– În primul rând doar tu mă poți călca pe coadă pe mine şi, în cel de-al doilea, Miraj e nimfa care ne-a vorbit.

– Şi? întrebă exasperat.

Tlaloc plecă fără să-l mai bage în seamă. Profesorul se enervă şi începu să țipe:

– Ți-ai pierdut cumva mințile? Ce dracu tot spui acolo?

– Exact ce ai auzit. Sau nu mai vorbim aceeaşi limbă...? „Ciudat”, gândi Ken. „Cine m-o fi pus să pornesc cu nebunul ăsta în recunoaştere pe Muntos? Eu cu un smintit avem misiunea de a vadea ce se întâmplă acolo! De ce nu mi-a fost predestinată o companie mai plăcută?” Oftă adânc, dar îl urmă pe zeu.

După doar câțiva paşi, tigrul se întoarse spre Ken şi-l lămuri:

– A fost soția mea.

Ken simțea că înnebuneşte. Pricepu că Miraj fusese soția lui, dar nu înțelegea de ce nu putea să-i spună toate astea dintr-odată. Tigrul continuă:

– Ori nu m-a recunoscut, ori s-a făcut că nu mă recunoaşte. Cu toate că a jurat că, dacă mă mai vede, mă ucide. Ciudat..., îşi exprimă gândul pe un ton sec.

– Ai reuşit s-o enervezi şi pe ea? îl tachină profesorul într-o doară.

– Tocmai asta e problema. Ea e mult mai rea decât mine.

Ken îl privi cu compătimire. Înțelegea din glasul tigrului că încă o iubeşte. Oare ce s-o fi întâmplat între ei?

– A fugit cu Hefaistos, se confesă prietenul său, ca şi cum i-ar fi ghicit vorbele nerostite. Apoi s-a întors la mine, dar nu am mai primit-o. Ea a jurat să se răzbune. Îmi vine greu să cred că nu m-a recunoscut... Şi, apoi, nici nu a crezut povestea ta.

– Atunci de ce ne-a lăsat să plecăm? întrebă Ken fără să înțeleagă.

– De ce sărbătoreau? se întrebă tigrul, fără să audă întrebarea lui Ken.

Se opriră. Într-adevăr, de ce chefuiau nimfele? Ce se întâmpla pe Muntos? De când zeii dispăruseră, oare supuşii lor chiar înnebuniseră sau…, şi în mintea lui Ken apăru un nou semn de întrebare:

– Dacă nu ştiu ce fac? Unde ai mai auzit tu de nimfe care să sărbătorească în compania unor bărbați, fie ei şi servitori? Şi de când au nimfele servitori?!

Tigrul îl fixă fulgerător şi-şi exprimă decizia răspicat:

– Ne întoarcem!

– Ai înnebunit! strigă profesorul. Vrei să fim ucişi? Măcar hai s-o facem cu cap!… – Nu! se opuse Tlaloc categoric. Ne întoarcem şi pândim.

– Ascultă, Tlaloc, se opuse cu o voce domoală. Ne întoarcem când se lasă noaptea. Acum e prea riscant.

Tigrul nu-l mai ascultă şi porni înapoi în goană. Ken nu se putea ține după el şi nici nu se putea transforma. Aşa cum îl prevenise Magul, pe Muntos vrăjile erau ineficiente. Până nu ajungeau în palatul zeilor, nu-şi puteau schimba înfățişarea ori să rostească cuvinte magice. Muntele era apărat împotriva vrăjitorilor şi-a vrăjilor.

Îl pierduse din ochi pe Tlaloc, nu mai era nimic de făcut. Zeul, în furia lui, uitase de pericol şi de ce l-ar fi putut aştepta acolo.

Hotărî să aştepte venirea serii. Măcar el să fie chibzuit… Nu ar fi rezolvat nimic, dacă i-ar fi prins pe amândoi. Şi-apoi, nu i-ar fi prins rău lui Tlaloc o zgâlțâială bună, era cam rebel şi imatur. Poate aşa îşi va da seama că impulsivitatea sa îi pune în pericol pe amândoi. Ken se aşeză la umbra unui copac. În aşteptarea înserării, era cea mai bună soluție ce-i veni în minte.

O adiere uşoară de vânt îi dezmierdă fața. O rază de soare încercă să-l înveselească, iar o veveriță, ce-i trecea pe dinainte, se opri în dreptul lui. Ken o privi pe micuța acrobată care stătea nemişcată, apoi închise ochii şi începu să se gândească la Clem. Când îi deschise, constată cu uimire că veverița încă îl mai fixa. „Probabil că îi este foame”, gândi bărbatul. Se apropie de ea, dar mititica făcu doi paşi în spate. Nu vroia să se lase prinsă. Ciudată ființă! Până acum a

stat nemişcată în fața lui, iar acum nu vrea să se lase prinsă. Profesorul se întinse din nou şi cu coada ochiului privi spre animal. Veverița, ca şi prima oară, rămase nemişcată, studiindu-l. Profesorul amuzat se ridică şi se prefăcu că face câțiva paşi. Veverița după el. Repetă mişcarea de câteva ori, veverița după el. Cu adevărat ciudat... Cine mai văzuse o veveriță care să imite un om? După ce se amuză pe seama animalului, Ken constată că noaptea se apropia. Era timpul să se întoarcă la nimfe, pentru a-l găsi pe Tlaloc.

Se îndrepta spre locul unde le zărise ultima oară pe nimfe. Uitându-se înapoi, descoperi că acrobata cu coadă stufoasă îl urma. „Ce-o vrea animalul ăsta?", se întrebă el. Era cu adevărat straniu ca o veveriță să se țină aşa după cineva.

Ken gândi că n-ar fi exclus ca un om să fie ascuns în blana ei ori ca veverița să fie una specială. Poate avea nevoie de un prieten sau cine ştie... I se părea ciudată împrejurarea şi-i veni în cap posibilitatea de a fi spionat sau urmărit de vreun duşman.

Muzica petrecerii ajungea frânturi la el în linişte serii. Ken îşi dădu seama că era aproape de nimfe. Ar fi vrut să se poată metamorfoza în muscă, pentru a pătrunde mai uşor în jocul lor.

Se apropie încet de locul de unde venea muzica. Veselia erau într-o vale, aşa că profită de geografia zonei spre se piti după o stâncă prielnică camuflării. Aceeaşi bună dispoziție domnea între nimfe. Dansau şi cântau, iar cele două zâne parcă nici nu se mişcaseră din iatac. Față de ce văzuse la venirea pe Muntos, de data aceasta constată că nimfelor li se alăturaseră vreo patru sirene cu chip de om. Ken îşi dăduse seama că erau sirene, fiindcă le văzuse Țara Soarelui. Şi sirenele, ca şi nimfele, păreau îmbătate de fericire şi de bună dispoziție. Însă nici urmă de Tlaloc.

Veverița se aşeză chiar lângă Ken, părând că supraveghează petrecerea împreună cu el. Profesorul se distră la început de ideea unui tovarăş de pândă minuscul şi păros, dar constatarea că tigrul nu era de găsit îl umplu de griji. Veverița sări sprintenă într-un copac şi începu să scormonească. Bărbatul nu-i dădu importanță la început, dar mai târziu se îndreptă spre ea, pierzându-le din ochi pe nimfe.

Lângă copac, veverița scormonea în continuare. Curiozitatea îl împingea pe Ken să vadă ce descoperise mititica. Se aplecă şi cercetă groapa. Spre uimirea lui, observă că făptura ciudată încerca să scoată din pământ un fel de sticlă. Îşi încovoie trupul şi prinse a răscoli şi el pământul. Împreună, după un timp, reuşiră să tragă sticla din pământ. Nu era prea mare, iar conținutul îi era de culoare albastră.

Ken nu-şi dădea ce se află recipientul adus la lumină, iar veverița, cu nişte gesturi ciudate, părea că vrea să-i spună ceva. Ce? Bărbatul încercă să desfacă sticla, dar veverița, cu o viteză uimitoare, îi dădu peste mâini. Înțelese că nu trebuia desfăcută. Dar ce trebuia să facă cu ea? Oricum, nu era momentul să se gândească la asta acum… Băgă sticla într-un buzunar şi se îndreptă din nou spre ascunzişul de unde spiona petrecerea nimfelor.

Minune! Locul era gol. Muzica încă se mai auzea, dar nici urmă de petrecărețe. Veverița fugi cât putu în vale. Ken o urmă. Acordurile se estompau din ce în ce mai mult, dispărând spre orizont.

Un răcnet de durere sau de spaimă răzbătea la el de undeva, dar de unde? Ken observă că animalul se îndrepta spre o peşteră micuță, aşa că, obişnuit de acum, îl urmă îndeaproape.

Intrară împreună în grotă, unde îl descoperi pe Tlaloc întins pe pământ. Tigrul părea inconştient, iar suferința sa era evidentă. Ken se apropie de el pentru a-l cerceta cu grijă. Grav rănit, probabil că sălbaticii ăia cu sulițe îi provocaseră plăgi adânci, tigrul era într-adevăr leşinat.

Dinspre capătul peşterii, o copilă cu părul bălai se apropia de Ken. Profesorul înmărmuri, recunoscând-o pe fetița blondă din visul său. Era cea care-l salvase de Andora! Nu era sigur dacă evenimentele se derulau într-un vis din acela ciudat sau în realitatea. Ce mai putea acum înțelege prin cuvântul „realitate”? Ce mai era realitatea pentru el? Copila îl luă pe Ken de mână şi-i vorbi:

– Se vor întoarce, trebuie să-l luăm de aici.

Bărbatul o privi terifiant. Privirea ei ca de gheață aproape îl paralizase. Şi, totuşi, vocea ei era atât de caldă, iar ochii aşa de blânzi… Fata îl privi fără să mai spună nimic, parcă aştepta o reacție din partea lui. Ken se dezmetici şi se apropie de Tlaloc, apoi se uită fix la copilă şi răspunse:

– Şi cum crezi tu că voi reuşi să-l car? Fata căută în buzunarul lui Ken, luă sticla cu conținut albastru, apoi, cu mişcări fine, turnă puțin din conținut pe rana adâncă a tigrului. Tlaloc gemu de durere, probabil că-l ustura destul de rău. După câteva minute, deschise ochii. Prima ființă pe care o zări fu veverița, ce-l privea mirată. Apoi o descoperi pe copila blondă şi, în cele din urmă, pe prietenul său. Zâmbi ruşinat la vederea acestuia din urmă:

– Cred că iar am făcut-o, nu-i aşa?

– Cam aşa, recunoscu Ken simplu. Poți să mergi? Încercă să se ridice. Părea destul de complicat, durerea încă mai persista. Dar izbuti să se sprijine pe toate cele patru labe. Se strâmbă de durere, apoi încercă să se mențină în picioare.

– Pot să merg, cel puțin o bucată de drum, trase concluzia calm.

– Ar trebui să deschid portalul şi să te trimit la Institut, sugeră Ken.

– Nu poți să deschizi portalul pe Muntos. Trebuie să ajungem la palat.

Magnificul – aşa se numea palatul zeilor. Era destul de greu de ajuns acolo şi acum Ken mai avea pe cap, pe lângă tigrul rănit, şi un copil. Şi, de ce nu, o veveriță, de care se părea că nu mai putea să scape. Nu-i trecu prin cap nici o modalitate de a trece de nimfe fără probleme. Când ele se vor întoarce şi vor descoperi absența tigrului, probabil vor porni după ei. De ce trebuia Tlaloc să-şi vâre coada peste tot? Tigrul se uită la copila blondă şi mai apoi la Ken. Privirea sa era întrebătoare. Profesorul îi răspunse înainte ca tigrul să poată întreba:

– Cred că e fata Andorei, cea pe care trebuia s-o găsesc.

Fetița aprobă din cap. Ken nu se înşelase, dar nici nu era momentul să-i pună întrebări, trebuiau să fugă până nu se întorceau nimfele. Mai târziu, probabil, vor avea timp de taclale.

Bărbatul nu mai zăbovi să cugete, îl ajută pe Tlaloc să se mențină pe toate cele patru labe, apoi porniră la drum. Momentan calea era liberă, dar Ken ştia că pericolul îi poate pândi de oriunde.

Reuşiră să se îndepărteze de valea nimfelor. Tlaloc nu mai avea energie să umble, aşa că se opriră puțin. Tigrul se întinse pe iarba moale, iar fetița îi urmă şi ea exemplul.

– Ce-i cu veverița asta, te-ai gândit că o să-mi fie foame? se interesă tigrul zâmbind.

Veverița făcu doi paşi în spate, ca şi cum s-ar fi pregătit de fugă. Copila o prinse şi-o luă drăgăstos în brațe, asigurând-o că nu o va mânca nimeni.

– Nu e cina ta, spuse scurt Ken. Fără ea nu te-aş fi găsit. Habar nu am de unde a apărut, tot ce ştiu este că nu a vrut sub nici o formă să mai plece de lângă mine.

Tlaloc oftă, probabil că durerea nu-l lăsa deloc. Copila scoase din nou sticla din buzunarul lui Ken şi-l îndemnă pe Tlaloc să ia o gură. Tigrul înghiți din licoarea ciudată, apoi îşi lăsă capul pe labe.

– Ce e acolo? întrebă Ken.

– E băutura nimfelor, răspunse fetița. Claf. Este o licoare vindecătoare, dar trebuie luată cu măsură, altfel s-ar putea să înnebuneşti.

Ken o privi surprins.

– De unde ştii atâtea?

– De la mama mea, zise fetița cu durere în glas.

– Unde este Andora? întrebă bărbatul, simțind parcă ce se petrecea în sufletul copilului.

Două boabe mari de rouă se rostogoliră pe obrazul copilului. Cu ochii în lacrimi şi vocea tristă răspunse:

– A murit! Acum doi ani.

Murise, iar lui nu-i spusese nimeni! Ce viață ciudată… – oameni care mor neştiuți de nimeni, galla cu capete de bivoli ce-i atacă, nimfe care chefuiesc într-o perioadă neagră pentru cele patru lumi şi pentru oameni, portale, vrăji şi licori ciudate…

Până în acel moment, Ken crezuse că nu mai simțea nimic pentru cea care trebuia să-i fie soție. Dar, independent de voința lui, două lacrimi i se prăvăliră către bărbie. Poate din compătimire sau poate pentru că în sufletul lui persista puțină dragoste pentru ea. Şi copila aceasta, atât de fragedă şi aşa de înțeleaptă!…

Tlaloc părea şi el sincer afectat – de moartea Andorei ori de mila copilei ce-şi jelea mama.

Ken se apropie de micuță şi o mângâie uşor pe creştet.

– Cum te cheamă?

– Senia.

– Ce nume frumos! aprecie tigrul.

Fetița îi mulțumi din ochii înroşiți de plâns.

– Mi-a spus să te caut înainte să moară, spuse copila, privind spre Ken.

– Când ai plecat de acolo? întrebă tigrul.

– Acum o lună, spuse ea, strângând la piept veverița.

Ken o privi cu compasiune. Aproape că îi era dragă. I-ar fi plăcut să fie copilul lui.

– De ce ai mai stat în Tartar? se interesă bărbatul.

– Mama e un spirit. În continuare joacă rolul de paznic al tatălui meu. Nu am putut pleca de lângă ea. Dar mi-a spus că nu mă mai poate ajuta cu nimic acum. Şi nu va mai putea părăsi Tartarul niciodată… Soarele dădea să răsară. Ken hotărî că vorbiseră destul. Era timpul să meargă mai departe. Tlaloc părea mai vioi. Cei patru purceseră la drum. Copila cu veverița erau în față, Ken şi Tlaloc rămânând mai în urmă. Bărbatul îndrăzni în sfârşit să dea glas curiozității stârnite tigru:

– Ce ai pățit? Tlaloc îl privi cu coada ochiului. Ştiuse că acest moment va veni. În definitiv, îi era dator lui Ken cu un răspuns, doar îi salvase viața.

– Agorienii m-au prins înainte să ajung acolo. M-au înțepat cu sulițele lor otrăvite şi de acolo nu mai ştiu.

– Agorienii sunt acei sălbatici? întrebă profesorul.

– Nu sunt sălbatici, cum nici nimfele nu aveau motive de petrecere. Bănuiesc că au fost vrăjiți cu toții: Miraj nu m-a recunoscut, iar agorienii nu sunt deloc violenți. S-a întâmplat ceva. Dar eu nu mă mai întorc să aflu.

– În regulă, îşi dădu acordul Ken sec. Nici eu nu mai vin încă o dată după tine. Dacă vrei să continui drumul cu mine, vei face numai ce-ți spun eu. Dacă nu, n-ai decât să mori. Eu nu mai mişc un deget.

Tigrul îl privi ruşinat. Ştia că de data asta o făcuse groasă. Se aşteptase ca profesorul să tune şi să fulgere, dar, spre surprinderea lui, el se purtase ca un adevărat prieten. Şi asta îl făcea să se simtă şi mai jenat de beleaua în care intrase ca un inconştient.

Se înseră încă o dată de când micul grup eterogen se îndrepta spre palat. Ken realiză că se impune un răgaz pentru odihnă. El şi Tlaloc poate ar fi rezistat, dar Senia nu mai putea, cu siguranță, să continue drumul.

Ziua trecuse fără evenimente importante, în drum întâlniseră doar doi păstori şi o femeie ce căra apă. Nimic neobişnuit. Bătuseră multă cale şi oboseala se făcea simțită. Ken hotărî să se oprească într-o mică vale, înconjurată de stânci, până unde era destul de greu de coborât. Numai aşa erau în siguranță, întrucât nimeni n-ar fi putut coborî în linişte, deci nu aveau cum fi luați prin surprindere.

Ken aranjă tabăra. Aprinse un foc şi, cu ceea ce avea prin traistă, reuşi să pregătească o cină spartană. După masă, Tlaloc fu primul care adormi, urmat de Senia, care îşi făcuse culcuş în blana lui, şi de veveriță. Ken a stat treaz mai multe ore. Nu putea să adoarmă din pricina gândurilor, însă, după un timp, ațipi.

„Izvorul luminat de lună crea o feerie inimaginabilă. Anu, îmbrăcată într-o rochie albă, arăta ca o adevărată prințesă. Stătea pe malul lacului şi număra lebedele, care se unduiau armonios în lumina ce despărțea râul în două. Femeia era aşa de frumoasă, mângâiată de unduirea razelor răzlețe.

Keno privea pe minunata zeiță de la distanță. Ar fi vrut să se apropie de ea să-i vorbească, dar trupul îi era greu şi nu se putea mişca.

Anu se ridică în picioare, îndreptă brațele spre cer şi, ca o minune, din străfundul lacului ieşi un fel de fântână, care se postă chiar pe dunga trasată de lună. Zeița păşi pe apă şi se îndreptă spre fântână. Privi în apa limpede, apoi îngenunche şi rosti către lună: «Sunt doar şase vrăjitoare, Două în soare, două în lună, Două în mare.

Numai una e mai mare Şi doar două sunt surate.

Cele trei sunt văzătoare, Ştiu fulgere să făurească.

Soarele le dă putere, Luna le dă mângâiere, Iar marea le îndrumă Spre viață şi înspre stele.

Vrăjitoarea cea albastră Este şi cea mai frumoasă., Vino, tu, surata mea, Dăruieşte-mi forța ta, Şi ajută-mă să scap Şi blesteme să împart!

Uniți-vă, şase surate, Şi veniți ca să-mi dați pace, Pacea şi puterea voastră Să pot crea şi eu viață!».

«Din fântână țâşni o lumină albastră de-o frumusețe uimitoare, care se uni cu luna şi, din contopirea lor, s-au născut şase vrăjitoare. Coborau pe pământ pe mături de cristal, îndrumate de razele lunii.

Şase femei tinere şi frumoase o înconjurau acum pe Anu, care, încă în genunchi, nu-şi lua ochii de la lună. Cele şase au început să danseze şi să rostească descântece în jurul zeiței. Anu îşi ridică privirea spre el şi-i spuse: «Piatra lui Cronos»".

Ken se trezi. Era încă noapte, stelele erau tot pe cer, acolo unde le era locul. Privi în jurul său, parcă căutând o urmă din acel vis. Undeva, în depărtare, observă o siluetă grasă, care însă se piti instantaneu după un copac.

Bărbatul se gândi că vederea îi juca feste. Cine ar fi putut coborî în vale, fără să fie auzit? Dar chiar atunci silueta cea grasă apăru din nou pentru o clipă, după care, ca într-un vis, dispăru. Profesorului îi veni ideea că sunt urmăriți. Aproape speriat, se apropie de Tlaloc, care dormea ca o pisică răsfățată. Îl zgâlțâi până se trezi. Tlaloc vru să protesteze împotriva tulburării viselor sale, dar Ken a fost mai rapid şi i-a astupat gura cu mâna. Îi făcu semn să tacă şi arătă în depărtare, unde el zărise silueta.

Tigrul ripostă suspicios:

– Dacă te amuzi făcându-mi glume proaste, atunci află că nu mă distrez deloc.

Ken văzu din nou mişcându-se trupul intrusului, şi, fără să gândească, îi închise tigrului gura. Acesta răcni de durere, iar Ken constată că îşi prinsese limba între dinți.

– Eşti nebun cumva, vrei să rămân mut? se zbârli tigrul furios.

– Taci! pretinse pe ton răspicat profesorul.

Tlaloc mai mormăi ceva şi apoi tăcu. Îl urmărea atent pe Ken, fără să înțeleagă ce tot vroia. Bărbatul îl trase de ureche, indicându-i umbra lată ce se plimba nestingherită. Tlaloc ripostă la început, având impresia că profesorul vrea să-l dezmembreze de tot, dar descoperind spectrul umbrit s-a liniştit.

Începu să se târască încet pe labe înspre silueta suspectă. Nici Ken nu a stat degeaba, mergând ca piticul către umbră. Tigrul a fost primul care s-a apropiat de ea, profesorul păstrându-şi postul din ariergardă.

Tlaloc făcu o săritură cum profesorul nu mai văzuse până atunci şi, într-o singură clipă, era pe pradă. Profesorul se apropie repede de prizonier.

– Ține-l bine! îl îndemnă pe tigru.

– Ține-l tu! sugeră Tlaloc sec, dându-se la o parte.

Ken se apropie de bărbatul gras ce zăcea întins cu fața spre pământ. Îl întoarse uşor şi îl privi. Nu-i spunea nimic acea față, nu-l mai văzuse pe individ până atunci. Inițial îi veni ideea că era un simplu trecător, dar apoi şi-a dat seama că bărbatul îi urmărise, încercând să se furişeze până la ei. Probabil era vreo iscoadă de-a lordului Drack.

Ken constată că tigrul nu dădea nici un semn de agitație, din contră, trecuse activități vizând la igiena corporală: se aşezase lângă ei şi-şi spăla blana. Bărbatul îl privi cu răceală şi se răsti la el:

– Ai înnebunit cumva? Parcă ai fi o pisică proastă… Eu mor de îngrijorare, iar tu ce faci, îți lingi blana. Într-un astfel de moment ți-ai găsit!? Tigrului nici nu-i păsa de muştruluială. Parcă uitase că profesorul îi salvase viața şi că se comportase prieteneşte cu el. Ken renunță. Ştia că Tlaloc, atunci când nu vroia să-i facă pe plac, nu vroia şi gata.

Se retrase îndreptându-se spre Senia veveriță, care dormeau. Tigrul îl urmări cu privirea, dar nu părea să-l afecteze atitudinea lui Ken. Parcă universul, în acel moment, se reducea la linsul cu mişcări studiate agale al blănii.

Tlaloc avea nişte toane tare ciudate. Oricât încerca profesorul să-l înțeleagă, de cele mai multe ori nu reuşea: acum îi era cel mai bun prieten, acum se comporta cu el de parcă nu-l văzuse în viața lui. Cât de mult şi-ar fi dorit Ken ca iubita lui, Clementina, să fie cu el. Măcar ar fi avut cu cine discuta serios. Tlaloc nu era niciodată sobru. În clipele rare de seriozitate era sub impulsul nervilor.

Bărbatul cel gras gemu. Începea să-şi revină după lovitura tigrului. Se mişcă uşor, apoi, cu mare greutate, reuşi să deschidă ochii. Se auzi un țipăt de spaimă. Ken privi spre bărbat. Grasul rămăsese paralizat la vederea tigrului. Nu mai îndrăznea să se clintească ori să deschidă gura.

Profesorul studie cu atenție personajul surprins spionându-i. Tlaloc îl privea amenințător, dar nu scotea nici un cuvânt. În schimb mârâia, ca un adevărat tigru. Ken nu-şi disimulă încântarea: era şi Tlaloc bun de ceva.

Se apropie de bărbat şi-l întrebă pe o tonalitate firească:

– Cine eşti? Grasul era încă şocat de animalul fioros ce se afla în fața lui.

– Te sfătuiesc să vorbeşti, îl preveni profesorul. Altfel vei fi hrana tigrului.

Bărbatul privi spre Ken, dar nu-l scăpă nici pe Tlaloc din ochi. Cu vocea răguşită reuşi să îngaime:

– Su… sunt… Ge… Gerb, se bâlbâi făcându-l pe Tlaloc să zâmbească.

– Gerb, ce faci tu aici? se miră profesorul, prefăcându-se plictisit, mimând impulsul de a se întinde după somn.

– Vă… vă…

– Ne ce, Gerb? întrebă contrariat.

– Vă... vă... urmăream, reuşi grasul să spună într-un cuvânt.

Ken îl pironi cu privirea pe Tlaloc, care era de-a dreptul amuzat de situație.

– Şi de ce anume mă urmăreai? Bărbatul trase aer în piept:

– Nu... nu... pe ti... ti... ne.

– Ascultă, Gerb! îl apostrofă iritat. Eşti bâlbâit de felul tău sau te intimidează tigrul?

– Su... su... nt... bâl...

– Gata, am priceput! Pe cine urmăreai, Gerb? Făcu o scurtă pauză. Nici măcar o secundă nu îşi luase privirea de la Tlaloc.

– Pe... pe... Senia.

Ken îşi aruncă o privire spre fetița blondă. Încă dormea, fără să bănuiască ce se întâmpla la câțiva paşi mai încolo. Reveni la bâlbâit, care încă îl studia pe Tlaloc înfricoşat.

– Spune odată, de ce o urmăreai pe Senia? Sau vrei ca tigrul să-ți scoată cuvintele din gură?

– Bi... ne, am să vor... vor... besc, şi bărbatul mai aruncă o căutătură spre tigru, pentru a se asigura că mai este încă acolo. Su... su... nt ta... tăl ei, mărturisi cu ultimele puteri.

Ken şi Tlaloc încrucişară privirile. Nu avea cum să fie adevărată afirmația, ei ştiau foarte bine că tatăl copilului e Skelettro.

Ken surâse şi continuă interogatoriul spre Gerb.

– Cum adică eşti tu tatăl copilei? Grasul surâse cu subînțeles:

– Ce, dom... nule, tu nu... nu... ştii cum... cum se fac co... co... piii?

– Încearcă să nu fii spiritual! Gerb, pretinse profesorul rece. Nu ți se potriveşte rolul de clovn. Şi, apoi, eu ştiu cine este tatăl fetiței... Aşa că mai bine spune: ce dracu' căutai aici?

– Dar... dar spun a... devă... rul, ripostă bâlbâitul. Crede-mă, dom... nule, eu... eu nu mint!

– Cine e mama micuței?

– A... A... ndora, spuse repede bâlbâitul, pentru a nu pierde cuvântul.

Tlaloc zâmbi şi, fără să-şi dea seama, vorbi, ceea ce-i provocă bâlbâitului leşinul:

– Văd că Senia are mai mulți tați.

Tlaloc şi Ken îl priviră pe gras cum pică din picioare şi se prăbuşeşte. Ken îşi mustră amicul fără a-i ieşi ceva pe gură.

– Ce? întrebă Tlaloc cu o expresie total nevinovată. Mi-a scăpat... – Câteodată ar fi mai bine să taci, spuse Ken supărat. Cum îi explicăm acum bâlbâitului de Gerb că un tigru poate vorbi? Tigru scurma cu laba în pământ ruşinat, apoi ridică privirea spre a face cunoscută soluția problemei:

– Putem să-l convingem că are halucinații... – Da, sigur, cum de nu m-am gândit? urlă profesorul. „Gerb, ți s-a părut că tigrul a vorbit şi ai leşinat.” Ce o să se mai distreze omul ăsta!... Mai bine hai să-l ducem lângă Senia, poate ea ne va explica!

Îl culcară pe bărbat lângă copilă. După un timp, el începu să-şi revină, dar şi Senia dădea semne că se trezeşte. Deschiseră ochii aproape în acelaşi timp. Tlaloc se pitise la ordinul lui Ken, ce spera ca bâlbâitul să uite de tigru măcar până va găsi însuşi o explicație plauzibilă. Nu vroia să-i spună grasului că tigrul este, de fapt, un zeu. Era mai bine ca necunoscutul să plutească în incertitudine. Nu avea încredere în el.

Fetița îl privi pe Gerb şi, într-un exces de fericire, sări în brațele lui. Acum îi era clar profesorului că se cunosc. Dar cum putea fi el tatăl ei? Doar micuța îi spusese că spiritul Andorei încă este paznicul tatălui ei... Un gând rebel îi năvăli lui Ken în minte: oare el să fie Skelettro? Îl mai privi o dată cu atenție. Bărbatul era scund şi gras, avea o chelie proeminentă numai în partea din față, ochii arătau ca două bile negre. Părea destul de slab de înger şi, evident, cam prostuț. Nu, nu putea să fie el Skelettro. Pe acesta şi-l închipuia altfel. Chiar dacă Skelettro nu ar fi fost aşa cum şi-l imagina, nici ca grasul ăsta nu avea cum să arate. Se îndreptă spre Senia, care tocmai îl lăsase pe bărbat din strânsoare.

– Explică-mi tu cum stă treaba! Lui i-ar trebui o oră... – Nu râde de defectul lui, se revoltă copila supărată. El m-a crescut de când m-am născut. Mama nu a vrut să mă crească în Tartar. Acest om cu suflet minunat a fost de acord să mă ia în grija lui. El este tatăl meu, spuse fetița, cu lacrimi în ochi. Adevăratul meu tată.

– Atunci de ce nu ai rămas cu el? întrebă profesorul consternat. Trebuia să rămâi acasă, cu tatăl tău.

Fetița îl privi pe bărbat lăcrimând. Vocea îi tremura şi, din ochii mici şi verzi, ieşeau rânduri-rânduri de lacrimi:

– Aş fi vrut să rămân cu el acasă, dar nu-mi pot permite luxul de a trăi ca un copil obişnuit. M-am născut pentru a salva lumea de rău. Cei de dincolo mă caută. Ne-ar fi omorât pe amândoi, dacă ne-ar fi găsit. Trebuia să plec, pentru a te putea salva pe tine şi pe toți cei ce au nevoie de mine.

– Ce eşti tu? dădu glas Ken nedumeririi.

Fetița privi spre veverița care îi tot dădea târcoale. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi explică:

– Sunt un om. Ca tine. La fel ca tine, sunt născută din aceeaşi creatură, eu prin mama, iar tu prin puterea lui. Până la urmă, amândoi avem ceva din el. Amândoi am fost aduşi pe lume pentru a-l înfrunta în felul nostru. Eu îi salvez

pe cei ce sunt prinşi în vise. Aşa cum l-am salvat pe Tlaloc în visul tău. Dar ştiu şi să prepar poţiuni. Sunt cea mai bună, spuse fata, fără modestie.

– Deci tu ai putea s-o salvezi pe Ariel, nu-i aşa? Fata aprobă din cap. Profesorul continuă:

– Cine era femeia din visul meu? Nu mama ta?

– Nu pot să descopăr adevărata identitate a celor din vise, dacă ei nu vor să şi-o arate.

– Oricum, nu mai are importanţă, spuse sec profesorul. Ce-ţi trebuie ca să-o salvezi pe Ariel?

– Am nevoie de piatra lui Cronos.

Chiar când Ken vru s-o mai întrebe ceva, tigrul, venind în fugă spre ei, îl întrerupse. Părea agitat şi extenuat. Gâfâind, reuşi să vorbească:

– Repede, trebuie să fugim! Vreo cincizeci de galla vin spre noi!. Probabil nimfele i-au anunţat… Mai repede! Nu mai staţi pe gânduri!

Ken luă fetiţa în braţe şi-i făcu semn grasului să-i urmeze. În urma lor răsunau paşii fermi ai monştrilor.

Capitolul XXI MAGNIFICUL

Eroii noştri i-au lăsat în urmă pe galla. Magnificul se arăta triumfător înaintea lor. Erau la capătul drumului. Nu înţeleseseră prea bine ce se întâmpla pe Muntos, tot ce ştiau era că primejdia pentru ei se încheiase. Cel puţin pe moment. Acum vor intra în palatul zeilor şi vor putea deschide portalul spre a se întoarce la Institut.

Ken era de-a dreptul epuizat. Nici Tlaloc nu inspira vitalitate, mai ales că rana îi era încă destul de dureroasă.

Pentru bărbat nu mai conta decât să se întoarcă lângă Clementina. Ea era centrul universului lui. De fiecare dată când avea puţin timp liber, se gândea doar la ea. Nu era sigur de sentimentele ei pentru el, dar asta nu-l împiedica să spere la împlinirea iubirii lor.

Magnificul apăru în faţa lor ca un trofeu mult râvnit. Era ca şi cum ei l-ar fi câştigat, ca şi cum era dreptul lor să calce în interior. Magnificul le era prieten. Aici, dacă ar întâmpina greutăţi, ar putea să facă vrăji. Vor scăpa mai uşor acum. Magnificul este tovarăşul lor. Chiar şi aspectul său era foarte prietenos. Palatul zeilor era construit din nori albaştri, sau cel puţin era înconjurat de aceştia. Îi ţinea strajă un gard mare din spini, aproape imposibil de sărit. Tlaloc îi spusese că, în mod normal, la poartă ar fi trebui să stea şase paznici, nişte monştri trimal (de vreo douăzeci metri înălţime, cu capete mari şi cu trei ochi în loc de doi). Acum însă nimeni nu încadra intrarea, chiar şi trimalii dispăruseră.

Cei cinci păşiră în grădina Magnificului. Grădina multicoloră era formată doar din nori. Lui Ken i se părea că se află în rai, era exact aşa cum îşi închipuise el paradisul biblic. În acel moment îşi dori să nu vadă niciodată Tartarul, dacă arată cum îşi închipuia el iadul.

După ce trecură de grădina plină cu nori, în cele din urmă ajunseră la uşa principală a Magnificului. Dintr-un punct de vedere, palatul arăta exact ca ultima vizită a sa la reşedinţa zeilor, sau ca atunci când crezuse că se află aici. Palatul era imens, uşa principală era de două ori mai mare decât un uriaş. Aceasta fusese cioplită din fildeş dar, la fel ca restul palatului, era acoperită de nori albaştri. Ken a fost primul care a îndrăznit să deschidă uşa mare de dinaintea lor.

Se aflau acum în cea mai mare sală a palatului, sala de bal a zeilor. Era cât vedea cu ochii de largă, înconjurată de covoare ţesute în aur şi de nori aurii, un jilţ de fildeş cu fire din aur domnea în capătul sălii. Statui ale celor doisprezece zei importanţi erau aşezate frumos de-a lungul încăperii. Era o adevărată minunăţie. Lui Ken i-ar fi plăcut să fie invitat acolo la un bal.

Profesorul prinse un nor roşu care se plimba nestingherit prin cameră şi-şi făcu din el un scaun. Se aşeză în mijlocul sălii şi-şi cercetă prietenii. Tlaloc era cu adevărat obosit, picioarele nu-i mai răspundeau, iar ochii aproape că i se închideau singuri.

Ken luă o hotărâre:

– Voi deschide portalul şi vom pleca la Institut.

Tigrul, care îşi făcuse un pat moale dintr-un nor alb, rectifică aproape adormit:

– Nu putem pleca acum. Cel puţin nu vom putea pleca până nu vom găsi servitorii. Dar mai târziu…, sunt aşa obosit acum… Ken simţi că înnebuneşte. Era drept că Magul le spusese că servitorii nu aveau cum să dispară. Magnificul nu avea cum să fie gol, nu fusese niciodată pustiu. Dar acum nu mai putea gândi, sfârşeala trupului era mult prea puternică, avea nevoie de puţin somn, doar de puţin.

Tlaloc fu primul care a adormit, urmat de Gerb şi de Senia. Ceva mai târziu aţipi şi Ken. Veveriţa rămase trează.

*

Cu toate că Ken a adormit ultimul, el a fost cel dintâi care s-a deşteptat. Ceilalţi dormeau, numai micuţa veveriţă stătea parcă la pândă. Situaţia i se părea hilară profesorului: erau vegheaţi de un pumn de blăniţă roşcată. Cine ştie ce se afla în capul micului animal? De ce se ataşase aşa mult de el? Un nor răzleţ

dansa prin sala cea mare. Era aşa de frumos, se mişca cu atâta grație, încât Ken nu se putu stăpâni să nu-şi îndrepte gândurile la Clem. I-ar fi plăcut atât de mult să fie acolo cu el! Ar fi avut cu cine dezbate pe marginea ultimelor evenimente. Tlaloc era mult prea copilăros... Dar ea... of ea! Atât de fragilă şi în acelaşi timp atât de puternică. Fata îi părea o adevărată minune ivită în viața lui, în lumea aceasta care lui încă îi era necunoscută. Ar putea aprecia că e chiar o lume minunată, frumoasă, plină de neprevăzut. Tot timpul descoperea câte ceva, dar răutatea de aici, invidia şi lupta pentru putere nu o întâlnit-o sub o formă atâta de accentuată în lumea oamenilor. Sau poate că nu a văzut el, nu a fost atât de implicat în acea lume... Acum nu mai contează. El este acolo şi totul stă pe umerii lui ca o povară. Nu se poate plânge, în mare parte îi face plăcere rolul asumat. Îşi dorea să ia parte la acțiune într-o oarecare măsură. E drept că nu se aştepta ca el să fie cel ales sau ceva de genul acesta, dar asta se întâmpla. El era cel desemnat să facă pace ori cel puțin să încerce. După ultima confruntare cu galla nu părea să fi rezolvat ceva.

Veverița sărea în sus şi-n jos, ceea ce-i distrase atenția. O uşă mare de cristal semitransparent se ivea la capătul sălii. Profesorul îi privi pe cei trei care dormeau; nu avea rost să-i trezească. Putea să descopere şi singur ce este după aceea uşă şi, în cazul unor piedici, îl va trezi pe Tlaloc.

Luă veverița în brațe şi se îndreptă spre camera misterioasă.

După ce intră înapoia uşii de cristal, văzu o încăpere modestă. Camera era, de fapt, o altă sală, mult mai mică ca cea dintâi. Era frumos îmbrăcată cu nori albaştri şi galbeni, culori ce se îmbinau perfect. În rest încăperea era goală, nici o piesă de mobilier sau altceva. Atrăgeau atenția ferestrele deosebit de mari. De aici profesorul putea să vadă crestele Muntosului, o panoramă magnifică. Curcubeul se arăta deasupra crestelor maiestoase. Parcă se îmbina cu ele.

Hotărî că-i momentul să-l trezească pe Tlaloc, ca să exploreze puțin palatul. Se găseau acolo cu o misiune şi aveau măcar datoria să afle ce s-a întâmplat cu servitorii zeilor.

S-a întors în sala cea mare. Prietenii săi dormeau exact în poziția în care îi lăsase. Era ciudat că se odihneau netulburați de atâta vreme... Nu-l mai văzuse pe Tlaloc dormind aşa de mult. Se apropie de tigru şi-l zgudui cu putere, dar acesta nici nu s-a clintit. A făcut la fel cu Gerb şi Senia, dar nici ei nu păreau prea dornici să se trezească. Ken se găsea în impas. Ce trebuia să facă? Să deschidă portalul şi să-i trimită la Institut sau să-i lase acolo până se va întoarce el? Era greu să ia o decizie. Dacă îi trimitea pe cei trei la Institut şi ei erau sub puterea unei vrăji, nu s-ar mai fi trezit niciodată. Dacă îi părăsea acolo, oricine le-ar putea face rău. Dar asta însemna că mai exista cineva în palat. Bun, dar de ce acel cineva care îi vrăjise pe cei trei pe el îl cruțase? Vraja o fi având efect

asupra lui? Cine ştie ce o mai însemna toate astea... Ken luă hotărârea să revină în încăperea albastră cu galben. Oricum, nu avea de ales, era singura ieşirea pe care o vedea. Trecu din nou prin uşa de cristal. Camera în care fusese prima oară dispăruse cu desăvârşire; ajunsese într-o cămăruță de lemn. Nici aceasta nu era mobilată, dar mirosul de mucegai şi praful puseseră stăpânire pe ea.

Veverița s-a ascuns bine în mâneca hainei profesorului. El nu se lămurea nicidecum: era sigur că a intrat pe aceeaşi uşă! De ce ajunsese altundeva? Straniu de tot...

Într-o clipă totul s-a schimbat. Acum îi apărea înainte o cameră mare, plină de fluturaşi multicolori. Era plină de aceste creaturi gingaşe, fluturii zburau într-un cerc. Tabloul îi păru spectatorului minunat. În următoarea clipă, toți au dispărut. Liniştea s-a lăsat apăsătoare. Camera s-a mişcat puțin, apoi mai tare, şi mai tare. Părea a fi un cutremur. Ken s-a sprijinit de perete, veverița s-a înghesuit şi mai mult în mâneca lui. Zgomotul era asurzitor şi camera se clătina cu forță.

Totul a durat câteva secunde, dar lui i-au părut ore. S-a terminat! A luat sfârşit! Profesorul a reuşit să se ridice. S-a scuturat de praf şi a privit în jur. Asta da minune! Camera era despărțită în două. S-a apropiat de un perete în timp ce veverița se zbătea agitată pe mâneca sa.

Atunci descoperi: se deschisese o poartă spre o altă lume. Sau poate că era aceeaşi lume. Nişte trepte abrupte din piatră duceau în lumea de jos. Sau poate era doar o intrare spre Tartar.

Nu ştia ce să facă. Dacă pleca şi poarta se va închide? Oare portalul se putea activa şi de acolo? Dacă va rămâne captiv în acea lume pentru totdeauna? Nu ar putea trăi fără să ştie că nu va mai vedea satul în care a locuit opt ani de zile. Nu ar putea trăi fără să o mai vadă măcar o dată pe Clem. Şi Tlaloc... of, Tlaloc – chiar dacă era de-a dreptul nebun, să fim serioşi, era cel mai bun prieten al lui. Cu siguranță i-ar simți lipsa. Era singurul prieten pe care l-a avut vreodată.

Veverița sări din haină, țopăind pe treptele abrupte. Asta era! Ken ştia că trebuie s-o urmeze. Sau poate că nu era obligatoriu. Dar inima îi spunea să se ducă.

Şi-a făcut semnul crucii şi a păşit pe prima treaptă. Totul era în ceață. Putea să-şi dea seama că treptele aveau un număr impresionant. Drumul era lung. Simțea că ăsta este apogeul aventurilor sale, sentiment pe care nu l-a mai trăit vreodată.

După vreo oră de coborât pe scări, soarele a început să se întrevadă. Nu mai avea mult – intuia asta, chiar dacă nu putea să vadă din pricina ceții –,

putea să simtă. După un alt timp pâcla s-a risipit complet. Cerul a devenit senin, iar soarele se arăta acum în toată splendoarea lui.

O rază vioaie îi arătă calea. Ken o urmări cu ochii larg deschişi şi văzu atâta frumuseţe, cum nu văzuse niciodată, frumuseţe accentuată de linişte deplină, armonie. Iată o lume perfectă! De acolo bărbatul putea să vadă cascada mare pe ale cărei valuri domnea curcubeul. Şi totul în jurul ei era verde. Atât de verde, cum doar în vise îţi apare. Era o feerie. O adevărată încântare pentru ochiul oricui.

Chiar şi veveriţa a rămas uimită în faţa unei asemenea minunăţii. Panorama sugera fără urmă de îndoială lumea perfectă.

Ken şi veveriţa au ajuns la ultimele trepte. Au păşit uşor în iarba catifelată, mulţumindu-i cerului pentru acest paradis. Profesorul realiză că se înşelase când imaginase paradisul sub chipul sălii celei mari din palatul zeilor. De-abia acum a ajuns cu adevărat în paradis!

Nu ştia ce caută acolo sau ce o să descopere. Nici măcar nu-i păsa. Priveliştea aceea ar fi făcut pe oricine să-şi dorească să rămână acolo veşnic. Nu se mai gândea la Clementina sau la Tlaloc, nu se mai sinchisea de ei. Simţea că, în sfârşit, a ajuns acasă şi asta era tot ce conta.

Un val de fluturi la fel ca cel văzut în palatul zeilor se apropia de el. Dansară în cerc, apoi s-au reunit. Din unirea lor s-a născut o femeie cu aripi multicolore, transparentă, părând mai degrabă un spirit. Frumoasă şi blondă, cu pletele fluturându-i în vânt, era de-a dreptul uimitoare. Ea a mângâiat suav veveriţa, care a înnebunit de plăcere, apoi s-a apropiat de Ken şi a spus:

– Du-te în vale! şi i-a arătat cu mâna încotro să se îndrepte. Acolo vei găsi ce cauţi.

Miile de fluturi s-au arătat iar, incredibili, că-i tăiau răsuflarea de emoţie. Mii şi mii de culori parcă dansau în jurul lui. Era feeric. Cu adevărat încântător.

Profesorul era aşa de obosit, iar valea i se părea departe. Ar fi vrut să se oprească numai o secundă.

Undeva în zare a observat un măr. Fructele atârnate în crengi erau atât de mari, încât le putea vedea de acolo. O foame năprasnică îi dădea târcoale fără tăgadă.

S-a îndreptat spre pom şi a cules cel mai mare fruct ce i-a fost dat să vadă până atunci. După doar două înghiţituri somnul a pus stăpânire pe el, aşa că a adormit la umbra copacului.

*

Luna îi mângâia uşor pielea cu razele ei strălucitoare. S-a trezit din somnul adânc. Un şuierat de apă învolburată i-a distras atenția şi se uită înspre sursa vârtejului. A avut marea surpriză să descopere o cascadă. La început i-a părut nesemnificativă, dar, privind-o mai bine, a realizat dimensiunea unicității ei. Înaintea lui se derula imaginea unei cascade cu apă atât de limpede şi clară, încât Ken era aproape încredințat că nu fusese devreme, fiindcă ar fi fost imposibil să nu i se fi întipărit adânc în memorie, de ar fi admirat-o înainte. Ştia, doar trecuse pe acolo, că nu se înşela. Mărul din care s-a înfruptat nu mai era în preajma lui să-l ocrotească. Doar frumusețea feerică a acelei lumi se păstra aidoma ca înainte de-a fi dormit.

O idee îi săgetă în minte. Dante a vorbit, într-una din cărțile sale, despre Paradisul Pământesc. Oare acesta să fie? Oare de ce era Dante aşa convins că există un Paradis pe pământ, iar altul în cer? Poate că avea dreptate şi chiar existau două Edenuri. Dar care-i rostul raiurilor pereche? Oare oamenilor nu le ajungea un singur Paradis? Bineînțeles, dacă al doilea ar exista cu adevărat... Ori de-ar exista măcar unul... Poate că nici iadul nu exista în mod real. Ken avea credința că undeva există Tartarul, dar acesta putea să le țină drept casă şi oamenilor vii. Nu se spunea niciunde – după cunoştințele lui –, că, de eşti încă în viață, nu poți ajunge în Tartar. Oare în călătoria lui, Dante o fi trecut pe acolo? Să fi fost pură imaginație locul pedepsei supreme sau chiar o trăit autorul „Divinei Comedii" această experiență? „Ce complicat!", trase concluzia profesorul. Frământările lui relativ la iad ori rai nu aveau nici un rost. Gândurile-l asaltau de-a valma. Fără nici o logică ori sens. Şi, oricum, cui îi păsa de preocupările lui? Nici nu-şi putea explica de ce a venit aici, ce forță l-a îndemnat să aleagă treptele acelea abrupte. De-ar avea baremi certitudinea că va găsi ceva în locul unde se află... Până acum, în afară de fata-fluture – nu ştia cum s-o numească altfel – nu a văzut vreo ființă. Nici veverița care l-a însoțit nu mai era acolo. Într-adevăr, incredibil de frumoasă lume, dar asta nu însemna că este unica posibilă – îşi termină Ken raționamentul.

Folosise de prea multe ori cuvântul „ciudat", aşa că hotărâse să nu-l mai folosească de data asta. Cu toate astea, era bizar tot şirul de evenimente al căror protagonist a fost desemnat de forțe nebănuite: camere care se transformă, scări ce apar inopinat, o lume minunată, în care singura ființă cu care schimbase replici avea o esență incertă. Cascade ce apar, copaci ce dispar şi mai ales, veverița, însoțitoarea lui, care până atunci nu îl scăpase din ochi – toate astea îl duceau pe profesorul nostru cu gândul la experiența ciudată din aşa-zisul palat al zeilor. Dacă lumea ce i se întindea înaintea privirii era o altă iluzie optică, o altă vrajă mârşavă? Deodată se linişti. Parcă ceva i-a cuprins trupul şi sufletul. O

căldură necunoscută îl ameți. Gândurile îi devenit mai bune, mai simple. Uită din nou de unde a venit, de prietenii săi, de tot ce l-a legat de lumea aceea.

În minte lui nu mai domnea decât fericirea absolută. Toate amintirile plăcute îi alinau acum gândurile, tot ce văzuse frumos pe lume vedea acum cu ochiul minții. Mii de fete frumoase dansau în jurul lui, zăpăcindu-l. Nu mai ştia dacă este doar vis sau de data asta este aievea ce trăia. Era aşa de frumos, atâta căldură, atâta pace şi linişte… Profesorul nu opunea nici o rezistență, lăsa visul, sau realitatea – ce-o fi fost – să pună stăpânire pe sufletul şi trupul său.

Din miile de fete care dansau, una se evidenția prin trăsăturile fizice demne de pana unui pictor şi finețe. Semăna atât de mult cu Clementina!…. Ken nu îşi amintea de unde o cunoaşte, dar putea declara că i-a furat inima. Oricine cu nişte ochi aşa de negri i-ar fi devenit stăpân peste sentimente.

Tânăra s-a apropiat de el şi l-a aşezat într-un jilț de cristal. Apoi, printr-un semn cu mâna, dădu semnalul, iar celelalte fete au început să alerge de acolo-colo, fiecare aducându-i câte un platou cu cea mai aleasă mâncare. O masă mare şi-a făcut apariția în fața jilțului de cristal. Toate bunătățile au fost aşezate acolo de minunatele fete, care-i făceau, se pare, poftele profesorului.

Masa era gata. Fetele s-au aşezat una câte una pe scaunele mari din bambus. Ken se simțea cu adevărat un crai de poveste.

Fata cu ochii negri şi-a aşezat un jilț mai mic, tot din cristal, imediat lângă el. În scurtă vreme s-a ridicat, cu o cupă de vin în mână, a ridicat-o şi a făcut urarea:

– În sănătatea regelui!

Apoi a băut-o până la fund.

Celelalte i-au urmat exemplul. S-au ridicat toate şi, ducând cupele cu vin către cer, au rostit în cor aceeaşi urare.

Acum profesorul înțelegea: el era regele. Ce putea fi mai minunat decât să fii regele atâtor fete? Decât să fii aclamat şi să se bea în sănătatea ta? Ken simțea că e acasă. Parcă pentru prima oară îşi găsise locul în lumea aceea pierdută de realitate. A uitat de războiul pe care îl ducea cu lordul Darck şi de faptul că el trebuie să candideze pentru zei. Să-şi fi amintit, tot nu s-ar mai fi sinchisit. El era regele, deci deținea controlul. Se simțea atât de puternic, cum nu mai fusese în viața lui. Acum era cu adevărat ceea ce şi-a dorit să fie: un lider.

Ospățul luă sfârşit. Fetele au strâns masa, iar cea cu ochii negri l-a prins de mână şi i-a arătat orizontul. Celelalte s-au aranjat în şir indian, aşteptând un semn. Fata cu ochii negri l-a aşezat în fruntea lor. Apoi, alături de el, au început să mărşăluiască spre o altă destinație.

După o bucată de mers, profesorul observă scările care-l aduseseră acolo. Nu-şi putea rememora motivul pentru care îi par familiare.

O veveriță mică, pe care aparent o mai văzuse, stătea pe prima treaptă, fixându-l cu ochişorii rotunzi. Dar nu-i păsa. Frumoasele acelea îl conduceau probabil în regatul lui. De ce i-ar păsa de nişte scări şi de un ghem de blană stufoasă, pe care le ştia doar dintr-un vis? Într-un final, Ken şi însoțitoarele sale au ajuns într-o vale. Aici totul era roşu. Un roşu atât de aprins, încât îți lua ochii şi mințile. Iarba, florile, pomii, frunzele, fructele, chiar şi palatul care se zărea ceva mai departe, erau sângerii. Pe Ken nu-l agresa vizual imensul împurpurat. Pentru el era minunat.

Fata care i-a fost alături în tot acest timp l-a dus direct spre palatul de culoarea soarelui ieşind din ocean. Acolo îl aşteptau alte vreo treizeci de fete, care arătau ca una: erau identice. Profesorului nu-i sună clopoțelul conştiinței nici confruntat cu imaginea unei fete ce părea reflectată în milioane de oglinzi plasate în jurul său. Pentru el feeria era totală.

Intrând în palatul cel mare şi roşu, Ken observă că jilțul din cristal îl aştepta. Tânăra care-l însoțea îi făcu semn regelui să se aşeze. Lângă jilțul lui se ivi un altul, unul mai mic, de aceeaşi culoare.

Fata îl privi în ochi şi-i spuse:

– Eu sunt regina ta. Te-am aşteptat toată viața, regele meu. Numele meu este Maure, făcu o plecăciune în fața celui ales.

Ken nu a înțeles nimic din toate astea, dar nici nu îl interesa. Nu-l preocupa nicidecum de ce el e regele şi nu altul. Visul era prea fantezist pentru a-şi dori să se trezească. Cine şi-ar fi dorit una ca asta?

– Camera regelui, spuse fata, se află în aripa cealaltă a clădirii. Iar masa o vei servi unde vei dori, iubitul meu. Jos, sub palat, se află închisoarea Magnificului.

„Magnificul", repetă Ken. „Ce e Magnificul, unde am auzit asta? Ce se întâmplă cu mine, unde sunt, ce vor toate ființele aste? Oare visez, de ce nu pot opune rezistență? De ce mă simt aşa minunat? Veverița! Da, veverița. Îmi este tovarăşă de drum. Ce caut? Ce mi se întâmplă? Ăsta nu sunt eu. Simt acum, dar nu îmi amintesc. Ştiu... Clem. O iubesc pe Clem. Iar ea... Maure, sau cum i-o spune, e copia fidelă a Clementinei. Acum îmi amintesc ceva... Singura certitudine a mea e că o iubesc pe Clem. Şi tigrul! Există un tigru, l-am văzut. Vorbeşte, ştiu sigur că l-am auzit vorbind. Să fiu oare vreun om care vorbeşte cu animalele?". Interogațiile retorice în valuri de furtună venite îl chinuiau acum pe Ken. Înțeles că ceva nu era în regulă cu el, dar încă nu ştia ce anume.

*

Camera lui era cu adevărat ca a unui rege, atât de mare şi de tristă. Tot acel roşu îl înnebunea. Îi reactualiza în memorie o rană din care curgea mult, mult sânge, dar nu era rana lui, ci a unui tigru. Nu înțelegea ce e cu această amintire. Parcă îşi pierdea mințile. În afară de Clementina, pe care şi-o amintea perfect, şi de mica veveriță, în mintea lui se derulau doar frânturi fără sens ori legătură între ele. Nici măcar nu era sigur că acele imagini care îi străfulgerau înaintea pleoapelor închise ar putea fi amintirile lui. Simțea că se găseşte acolo, în acel loc cel puțin suspect, cu un obiectiv bine precizat, dar care era acesta nu avea habar. Nici măcar nu îşi amintea care-i este numele, de unde venea, cum îşi deşirase firul sorții până atunci, dacă avea rude sau prieteni. Toate astea îi erau total necunoscute.

Ken se scutură de starea euforică şi decise: trebuia să scotocească prin acel palat roşu pentru a ieşi din ignoranță. Trebuia să afle nişte răspunsuri. Simțea că viața lui depindea de asta, dar nu numai a lui. Oare în ce belele se băgase? De ce făcea toate astea? Dar ce anume făcea în fond acolo? Şi de ce? Oare ce se ascundea în spatele acestor lucruri pe care le are înainte? Un cuvânt îi veni în minte: „sirenes”. Ce să însemne oare? Apoi altul, „veritasem”. Ce vorbe bizare, complet lipsite de sens ori semnificație!… De fapt, toată povestea asta era mai mult decât stranie, iar el se simțea personajul principal al unui spectacol cu marionete. Da, asta simțea, că altcineva trage sforile ce-l mişcă şi-i eliberează gândurile. Şi-ar fi dorit ca cineva să-i ofere un răspuns. Însă ştia că nu o s-o facă nimeni.

Singura soluție era ca el însuşi să plece în căutarea adevărului. Dar va face asta numai după ce toate luminile vor fi stinse şi toate vocile vor amuți.

Capitolul XXII PRIZONIERI

Ken şi-a ascultat inima, şi, în momentul în care toată lumea s-a dus la culcare, porni în recunoaştere prin palat.

Pentru a ieşi din camera sa, trebuia să traverseze alte două încăperi, o sală de primire şi camera reginei. Prin prima a trecut fără probleme, dar a o traversa pe a doua părea cu adevărat periculos. Dacă regina se va trezi, va trebui să aibă o minciună, destul de bună, la îndemână.

Şi-a luat inima în dinți şi a intrat în dormitorul reginei. Fata dormea pe un pat mic şi roşu, acoperit cu trei perdeluțe de aceeaşi culoare. Profesorul a dat una dintre draperii la o parte, pentru a se convinge că într-adevăr ea doarme. Era profund afundată în lumea viselor, aşa că izbuti să părăsească camera fără probleme.

Ieşind de acolo, descoperi un coridor lung, de aproape un kilometru, lat de vreo şase metri. Era cu adevărat imens. Nu ştia în ce parte să o apuce, nu îşi

amintea nici măcar cum ajunsese în cameră. Hotărât, profesorul s-a îndreptat către nord. După ce a traversat tot holul, a observat treptele. Probabil că în oricare din cele două sensuri s-ar fi dus, la capătul culoarului ar fi dat de scări. Acestea, la fel de purpurii, erau nenumărate. Ken trăi intens sentimentul că ar mai fi coborât nişte trepte de acelaşi gen. Constată că de pe prima trapă până jos erau doi kilometri, aşa că avea ceva de coborât.

Într-un final, parcurse scara dintr-un capăt în altul şi se trezi în camera tronului. O cunoştea destul de bine, doar fusese acolo deunăzi. Îşi amintea pe unde este ieşirea din palat, dar nu avea idee încotro s-o apuce după ieşirea din clădire.

În sfârşit, se afla afară. Doi ochii ca două mărgele îl urmăreau dintr-un colţişor. Ken reuşi să distingă silueta mică a veveriței, care s-a apropiat de el, şi, aşa cum îi era obiceiul, i s-a cățărat pe sub mâneca hainei. Ar fi vrut ca ea să îi poată vorbi şi să îl lămurească ce se întâmplă cu el, dar îşi aducea aminte că nu a vorbit niciodată. Mai era încredințat de un lucru: veverița aceea micuță l-a condus de mai multe ori la răspunsul căutat. Aşa că profesorul a scos jucăuşa roşcată din mânecă şi, privind-o în ochii, a rugat-o:

– Nu ştiu ce sau de ce caut. Simt doar că trebuie să găsesc ceva, dar nu îmi amintesc ce. Te rog, du-mă la ceea ce caut! Am convingerea că tu ştii ce vreau. Îmi amintesc că m-ai mai ajutat, trebuie să ştii.

Veverița nu s-a lăsat rugată prea mult, pesemne că a înțeles tot ceea ce i-a spus profesorul, aşa că a alergat înainte spre palat. După ce a înconjurat palatul aproape în întregime, s-a oprit. Profesorul s-a apropiat şi descoperi o uşă mică din metal, care nu avea culoarea roşie. Uşa, micuță şi ruginită, s-a deschis să o atingă. Nişte trepte micuțe duceau undeva în fundul pământului. Ken şi-a amintit că regina i-a spus despre închisoarea Magnificului de sub palat. Asta trebuia să fie. Poate că asta căuta. Bun, găsise închisoarea!... Dar ce căuta acolo? Să fie vorba despre cineva, o persoană, mai multe, sau de un obiect? Oricât încerca să-şi amintească, nu reuşea. Ce bizar!

După ce au coborât treptele, cei doi s-au îndreptat spre o încăpere din lemn masiv, ce părea a fi o sală de aşteptare sau aşa ceva, apoi au trecut printr-o uşiță în următoarea încăpere. Aici se găseau celulele care-i țineau închişi pe prizonieri. Nu părea a fi nimeni în ele. Nici țipenie de om. Probabil că nu erau prizonieri. Sau poate că nu asta căuta.

Veverița a început să sară agitată în sus şi în jos. Ken a înțeles că vrea să-i spună ceva, aşa că a urmat-o. Micuța a descoperit alte scări, la fel de mici, ascunse în spatele unei celule. Ken a urmat-o, coborând scările.

Au ajuns într-o încăpere acoperită cu aur. Aceasta era aşa de mare şi atât de luminoasă, de-ți lua ochii. Nu semăna deloc cu o închisoare. Ciudat lucru o

închisoare din aur. În încăperea mare se puteau observa foarte multe uşi. Era greu să aleagă una din ele. Oare aşa s-a simțit şi „Alice în Țara Minunilor”, când a trebuit să aleagă uşa corectă? Poate că el nu trebuia să aleagă o singură uşă! Poate că trebuia să le deschidă pe toate.

Răspunsul a venit înainte ca el să apuce să pună mâna pe vreo clanță Veverița i-a arătat uşa corectă.

A deschis cu sfială: orice se putea afla în spatele uşii. O lumină orbitoare i-a luat ochii, apoi ea a început să se diminueze.

Cu greu reuşi să vadă o mulțime de oameni adunați laolaltă, foarte speriați. Atunci totul a devenit clar: sunt zeii, Tlaloc, servitorii din Magnific pe care îi căuta. Toată aventura prin care a trecut căpăta sens. Acei oameni nu puteau fi decât cei ce-i serveau pe zei, cei ce ocupau Magnificul.

S-au aşezat toți în jurul lui. Păreau uşurată şi mai mult, chipurile lor trădau faptul că-şi recunosc pe salvatorul. Un bătrân s-a apropiat de el şi l-a îmbrățişat. Cu lacrimi în ochii a reuşit să spună:

– Te aşteptam! Ştiam că vei veni după noi.

– Şi în semn de recunoştință l-a sărutat pe obraz.

Ken era vizibil emoționat. Nu s-a aşteptat ca acei oameni să-i mulțumească aşa.

– Spune-mi, bătrânule, unde suntem? întrebă.

– Suntem în paradisul pământesc, spuse moşul simplu. Aici unde ceea ce pare frumos e urât, şi invers. Este o lume înşelătoare şi totuşi fermecătoare. Toți am fost regi pentru o săptămână, apoi am ajuns aici.

Era exact cum îşi imaginase el. Paradisul pământesc al lui Dante exista cu adevărat. Probabil că şi el a trecut printr-o experiență similară.

– Cum ieşim de aici? se interesă Ken. Cum le păcălim pe fetele aste? Deja s-a luminat. În curând se vor trezi.

Bătrânul îl privi pe Ken îşi trecu mâna prin barba deasă – gest care-l făcu să se gândească la Mag – apoi explică:

– Nu putem folosi portale, nu ştiu de ce. Nici să ieşim pe unde am intrat nu putem, adică pe scări. Ele se închid imediat. Există o soluție, destul de complicată.

– Care? îşi trădă Ken nerăbdarea.

– Soluția ar fi să furi cheia de la gâtul Maurei.

– Eu nu am văzut nici o cheie!

– Sigur că nu ai văzut-o, a înghițit-o. Trebuie s-o omori ca să o iei.

– S-o omor?! țipă el. Eşti nebun!? Nu pot face asta!

– Dacă nu poți, nu poți! acceptă situația bătrânul, prefăcându-se trist. Peste o săptămână vei fi lângă noi şi nu vom mai pleca de aici niciodată.

Ken lăsă privirea în jos. Era clar nu avea altă soluție. Trebuia s-o facă. Se impunea să se gândească la prietenii pe care-i lăsase adormiți în Magnific. Ar fi putut păți orice lipsiți de sprijinul său. Era neapărat necesar să se întoarcă la Tlaloc. Era prietenul lui, nu-l putea lăsa să moară. Şi apoi, fetița! Ce vină avea bietul copil că intrase în povestea asta?! Cu luciditate, trase concluzia evidentă: nu îşi putea sacrifica prietenii pentru o nebună. Ştia bine că nu e în stare să omoare o femeie nevinovată. Poate era vinovată? Dar cum s-o facă? În ciuda îndoielilor ce-i sfâşiau sufletul trebuia s-o omoare, măcar pentru oamenii aceia care nu aveau altă şansă. El era singura lor ocazie în a-şi recăpăta libertatea.

– Bine, o voi face. Însă cum? E destul de deşteaptă. Aproape mi-a şters memoria. Nu ştiu ce-mi face, dar mă face să uit de tot.

– Îți spun eu ce-ți face: te hipnotizează. Să nu o priveşti în ochi, că până la urmă va reuşi să te facă să uiți pentru totdeauna. Fetele astea sunt mordenii, adică ființe cu puterea de-a hipnotiza. Sunt un fel de amazoane, însă nu aşa de violente. Şi mult mai frumoase, remarcă bătrânul roşind.

– Ăsta este un sfat bun. Dar cum o omor?

– Simplu!

– Dacă e simplu, de ce nu o omori tu? ripostă Ken supărat.

– Pentru că eu sunt închis aici, ce zici de asta? Şi apoi, dacă ar afla că am scăpat, m-ar ucide. Mai bine ascultă!

Bărbatul s-a strâmbat, ca şi cum nu ar vrea să-l asculte. Bătrânul era bun la sugestii, dar nu el trebuia să omoare o femeie. Ce idiot… – Există o plantă potrivită scopului tău, preciză moşul. Este singura plantă din zonă de culoare verde. Găseşte-o şi culege-o! Apoi pune-o în cana ei. După ce va bea, bang! exclamă, o să cadă moartă. Apoi te descurci tu să furi cheia. Ei? Ce zici?

– Că nu am încotro. Ce-ai vrea să spun? O s-o fac. Unde găsesc planta?

– Eu de unde să ştiu? replică patriarhul ironic. Am auzit că ar exista.

– Minunat! Chiar eşti nebun. Mai bine plec, până nu se prind fetele că am dispărut.

– Du-te cu Zeus! spuse bătrânul, binecuvântându-l.

După ieşirea din închisoare, Ken i-a cerut veveriței să stea ascunsă şi să încerce să găsească planta. Apoi promise că în noaptea aceea la orele zero se vor întâlni în fața palatului.

*

Noaptea s-a lăsat mai repede decât s-a aşteptat. Toată ziua s-a ferit de privirea mordeniilor. A încercat s-o evite pe regină şi a mâncat numai ce a mâncat ea.

Ziua fusese destul de stresantă pentru el, nu prea reuşise să-şi ascundă emoțiile. Trebuia să se prefacă în continuare a fi fermecat de ele.

Dar ora zero a venit. Profesorul a ieşit ca şi înainte din palat. În fața lui, aşa cum era stabilit, îl aştepta mica veveriță. Spre surprinderea sa, animalul ținea în lăbuțe planta verde. Era salvat! Nu trebuia să o mai caute el. Jucăuşa isteață era o adevărată comoară, se descurca în orice situație. Ce minune că a găsit o asemenea ființă!

A luat planta şi a sărutat veverița, în semn de recunoştință. Apoi fugi înapoi în palat. Avea nevoie de un plan. Nu o putea omorî pe regină de față cu toate mordeniile. Aşa că trebuia să găsească momentul prielnic.

Ideea i-a venit în drum spre camera sa. O va ucide în timpul nopții. O s-o roage să mai bea un ceai cu el, înainte de culcare. După ce ea va fi moartă, va sustras cheia, iar mordeniile nu vor afla nimic până dimineață. Totul era bine pus la punct. Urma să mai aştepte o noapte şi coşmarul ăsta va lua sfârşit.

*

Ziua următoare nu a trecut la fel de repede ca precedenta. Conştiința îl chinuia pe profesor. Nu era sigur că va putea ucide. Ştia că nu avea soluție. Ce să facă? Dacă îi va spune Maurei adevărul, el va fi cel omorât. Dacă nu o va ucide, va putrezi în închisoare, poate pentru o veşnicie. Cu toate astea, simțea că, dacă o va da somnului etern, nu va mai avea somn niciodată. E drept că a mai omorât nişte galla, dar atunci a fost altă situație. A făcut-o pentru a-şi apăra prieteni. Şi acum, de se gândea mai bine, din acelaşi motiv avea misiunea de a ucide. Sigur, dar acum trebuia să ucidă cu sânge rece. Era conştient de ceea ce face. Of... o adevărată dilemă!

Sufletul îi era cuprins de spaimă şi de regrete, de îndoieli şi emoție. Pe măsură ce seara se apropia, inima i se strângea într-un colțişor al pieptului. Simțea o durere profundă, nu ar fi vrut să se ajungă aici. Şi-ar fi dorit atât de mult să existe altă soluție. Dar nu era. Trebuia s-o facă. Ce ar fi zis Tlaloc, dacă l-ar fi văzut aşa slab? Ce ar fi zis Clem? Şi toți cei ce au încredere în el? Gata, era ferm în decizia sa! Acum sau niciodată! Trebuia s-o facă, indiferent de consecințe. Şi apoi, dacă nu o făcea, va rămâne acolo. Şi cine va candida în consiliul zeilor în locul său? Zeus era prea laş s-o facă, Ares nu era interesat, iar Apollo poate ar fi acceptat, dar nu era la fel de bun ca el. Şi de ce să nu recunoască, el însuşi era destinul acelei lumi. Nu era acum momentul să fie modest. Fără el, lupta din grădina Institutului nu ar fi fost câştigată, Katt prinsă, iar Tlaloc ar fi murit de două ori deja.

Din moment ce a reuşit să salveze de atâtea ori situația, de ce nu ar izbândi şi de data asta? Corect pusă problema! Era vorba de data aceasta de o crimă, dar una justificată. Nu era doar viața lui în joc, ci de ale tuturor. Ştia că vor mai muri mulți până după alegeri, aşa că ce mai conta o moarte în plus... Ba da, conta! Nu se putea minți singur. Oricât încerca să-şi facă curaj sau să găsească justificare gestului ce urma să-l facă, nu reuşea. Era o adevărată nebunie! Iar el o simțea cel mai bine. Până la urmă, dacă stătea să se cugete cu obiectivitate, Maura nu-i greşise cu nimic. S-ar putea ca nici măcar să nu aibă de gând să-i facă vreun rău. Poate că ar fi bine să-i vorbească. Ce dilemă!

Noaptea stăpânea pretutindeni. Ken nu îşi dorea deloc ca mordeniile să plece la culcare. Ar fi preferat să amâne clipa fatală. Dar se părea că momentul era de neamânat.

Toate mordeniile s-au retras. A rămas doar el şi Maura. Acum era momentul. Trebuia s-o facă. A prins puțin curaj, aşa că i-a propus fetei pe cel mai natural ton din lume:

– Ce ai zice dacă am mai bea un ceai înainte de culcare? Nu prea am chef de somn.

– Regele meu! se scuză fata calm. Servitorii dorm şi nu are cine ne servi.

– Pentru regina mea fac eu un ceai. Măcar aşa să te pot răsplăti. „Da' cu puțină otravă", gândi bărbatul.

– Dar nu e posibil! Un rege să se coboare la munca de servitor!?..., se revoltă mâhnită mordenia.

– Lasă-mă, te rog! insistă Ken. Vreau să fac asta pentru tine. Ai tot ce îți doreşti. Nu ştiu ce cadou ti-aş putea dărui. Aşa că lasă-mă, măcar pentru zece minute, să fiu servitorul tău!

– Bine! Dacă aşa doreşti..., se învoi ea.

Bărbatul a părăsit încăperea lăsându-şi regina singură. După mai bine de zece minute, s-a întors cu două ceşti de ceai, pe care le-a pus pe masă.

Fata i-a zâmbit, semn că-i mulțumeşte. Pe figura ei se putea citi o oarecare tristețe. În acel moment, pe Ken îl străfulgeră o durere profundă. Se întreba dacă nu cumva fata presimte ce va păți. Ea sorbi o gură din ceaiul fierbinte şi-şi exprimă înțelegerea față de Ken:

– Nu te condamn! spuse încet. Nu aveai altă soluție.

Sângele i s-a urcat bărbatului la cap. Simțea acea durere cum îi frământă sufletul. Ştia! Şi ea nu s-a opus. Ce nebunie!

– Pentru ce nu mă condamni?

– Pentru asta, şi fata dădu tot ceaiul peste cap.

O lacrimă s-a prelins uşor pe chipul lui. Fata căzu cu capul pe masă. Ken se simțea pierdut. Comisese o crimă. O nenorocire. Era damnat. Ştia asta. Acum era damnat pe vecie.

Nu putea să-i taie gâtul pentru a lua cheia. Era prea mult! După ce că omorâse, acum să o şi schingiuiască? Nu! Asta nu! Moşul ăla trebuia s-o facă asta cu mâna lui. El făcuse tot ce era mai greu. Venise rândul sfătuitorului său să comită gesturi de neşters.

O luă pe regină în brațe şi se îndreptă cu ea spre închisoare.

Veverița îl aştepta afară. Bărbatul nici nu a băgat-o în seamă, mergea cu paşi fermi şi supărat spre bătrân. Veverița îl urma.

Ajuns în carceră, Ken i-o înmână pe mordenie bătrânului.

– Nu ai decât să scoți tu cheia, sugeră plin de mânie.

– Cheia a ieşit, îl atenționă moşneagul.

Când s-a aplecat peste corpul neînsuflețit, constată că la gâtul fetei apăruse o un trifoi cu opt foi.

– Ciudat, nu l-am văzut!

– Pentru că nu te-ai uitat, spuse bătrânul. Am spus eu că trebuie să i-o scoți din gât?

– De fapt, exact asta ai spus.

– Probabil m-am sclerozat.

– Ascultă, moşule! Maura a ştiut tot timpul că o voi ucide. De ce nu a ripostat? Moşul zâmbi:

– Credea în destin. Niciodată nu s-a opus destinului. Mereu spunea că totul decurge aşa cum e scris. Ştia că o vei face, dar nu avea idee când. Dacă ai fi făcut-o în plină zi, te-ar fi spânzurat. Oricum, încă există riscul. Acesta.. Aşa că eu zic să plecăm mai repede!

– Bun! Şi unde mergem?

– La trepte! Acum avem cheia. Ține-o, şi moşul i-o înmână fără ceremonie.

Mulțimea s-au strecurat în noapte departe de valea roşie. Tot ce mai aveau de făcut era să găsească treptele neîntârziat. Dar era prea târziu: mordeniile se găseau în spatele lor. Profesorul s-a îndreptat spre bătrân:

– Am să le țin în loc. Du oamenii la Magnific! Aşteaptă zece minute după aceea. Dacă nu apar în răstimpul acesta, încuie uşa pentru totdeauna! Şi încă ceva! Ai grijă de cei pe care îi vei găsi în sala mare. Acum du-te! Ia şi veverița!

Roşcata zglobie s-a opus, dar moşul a prins-o aşa de bine, încât nu a avut nici o şansă de scăpare.

Ken a cules o bâtă de pe drum şi s-a îndreptat spre mordenii. Acum aveau înfățişare de diavoli. Capetele le erau schimonosite, pe frunte purtau două coarne. În loc de două picioare, aveau patru, şi în loc de doi ochi, trei.

Profesorul a început să împartă bâte în stânga şi în dreapta, lovind cu atâta putere, că se minuna şi el. Ştia că nu avea şanse să scape de adversari; ele erau vreo două sute, iar el doar unu.

După cinci minute de dat lovituri cu sete, oboseala şi teama au început să-şi facă efectul. Era aproape îngenuncheat, când, ca un înger, Senia apăru lângă el.

Fata ridică mâinile în aer şi rosti câteva cuvinte în greacă. Toate mordeniile au îngenuncheat, lovite parcă de ceva extrem de dureros.

Fetița l-a luat pe Ken de mână şi a început să fugă cu el.

– Hai, mai repede! Îşi vor reveni curând!

Au reuşit să treacă în partea cealaltă. După închiderea uşii, copila a aruncat vraja de zăvorâre eternă.

Tlaloc apăru pe nesimțite şi îi sări în brațe lui Ken.

– Şi spuneai că eu sunt nesăbuit!

– Dacă nu te dai jos de pe mine, s-ar putea să te şi doară, îl amenință profesorul râzând.

Era atât de fericit! Nu putea să creadă că în sfârşit a scăpat de nebunia asta. Era minunat să-şi vadă prietenul. Chiar îi simțise lipsa acolo. Avea nevoie de el, ba nu, aveau nevoie unul de altul.

Ken strânse cu putere tigrul în brațele sale. Sentimentul că scăpase de moarte îl făcea să fie recunoscător sorții. Să-şi dea seama că este un om norocos. Că are prieteni adevărați. Era aşa bine să simtă toate aceste emoții!… – Ooo! făcu Tlaloc. Ce, vrei să mă omori?

– Sincer? Mă bucur aşa mult că te văd, că aproape sunt în stare să recunosc că te iubesc.

– Hei, nu întinde coarda! Ce crezi că sunt eu?

– Un nebun nesăbuit. Dar mă bucur că eşti aşa.

Cei doi îşi zâmbiră. Misiunea era încheiată. Acum puteau să plece la Institut. Clem îl aştepta. Simțea asta.

Capitolul XXIII POVESTE DE DRAGOSTE

Ken se afla din nou la Institut. Era bine să fie din nou „acasă”. Institutul era ca o doua casă pentru el. Şi oriunde era Clem, putea spune că e „acasă”.

Încă nu se întâlnise cu fata. Magul îi spusese că este în lumea poveştilor şi că se va întoarce pe seară. Prietena ei, Ariel, era în stare critică. Dar vrăjitorul îl anunță că, în curând, vor fi alegerile, iar el va trebui să fie în formă. Peste doar o săptămână vor pleca împreună în cele patru regate, pentru a convinge câți mai mulți oameni să-l voteze.

Magul i-a povestit că, în timpul în care ei au fost plecați, el vizitase lumea oamenilor. Acolo a văzut cum se fac alegerile, aşa că a hotărât să procedeze întocmai. Era important ca oamenii simpli să aleagă pe cine doresc. Aşa că a aruncat vrăji pe buletinele de vot, pentru a nu putea fi falsificate. Sau, şi mai rău, ca oamenii să nu poată fi obligați să-şi pună semnătura pe un candidat anume.

La prânz au aterizat şi cei trei ce rătăceau prin lumea oamenilor: Ares, Altheia şi Apollo. Ken a fost realmente fericit că-i vede. Ares le-a povestit tot ce au văzut în lumea oamenilor. Avionul era o adevărată minune pentru ei. Bineînțeles că zeul nu s-a putut abține să nu mai încerce măcar o dată jocurile de noroc, febră care a cuprins-o şi pe Altheia.

Mai apoi le-a povestit cum au găsit un indiciu despre locul unde ar putea fi zeii. Dar când au ajuns acolo, nimic. Ei erau încrezători, ştiau că îşi vor găsi semenii. În momentul revederii nu mai era important acest fapt, zeii erau aproape în formulă completă, şi dornici de-a se bucura de această întâlnire.

Tlaloc, ca de obicei, a început să-şi alerge coada ca nebunul, spre distracția celorlalți. Veverița țopăia şi ea fericită pe lângă tigru. Numai fetița şi tatăl ei lipseau de la reuniune. Magul îi trimisese să se odihnească. Pentru un copil, considera el, se petrecuseră prea multe într-un timp atât de scurt.

Toți au fost fericiți să mai fie o dată împreună, iar ziua a decurs perfect. Singurul regret al lui Ken era acela că Clementina nu se regăsea printre ei. Ştia că, în timp ce el e fericit, ea este tristă. Prietena ei era pe moarte. Şi el i-a promis că o va ajuta, dar nu ştia cum. Ştia doar că trebuie să găsească piatra lui Cronos, iar Senia va face restul. Unde este blestemata de piatră? Nu putea să o lase tocmai pe Clem. A ajutat atâția oameni şi tocmai pe ea să nu o facă fericită? Ce destin nebun avea!... În cele din urmă li s-a alăturat şi Clem, spre fericirea profesorului. Părea absentă şi totuşi fericită. Probabil pentru că îl revedea. Ken s-ar fi bucurat să fie aşa.

Pe înnoptat, petrecerea a luat sfârşit. Ares, Apollo şi Altheia s-au întors în lumea oamenilor. Iar ei erau destul de obosiți, aşa că fiecare s-a îndreptat spre camera sa.

*

Ora unu (noaptea) este anunțată de marele cuc din hol. Ken a auzit ca prin vis cucul, dar nu i-a dat importanță. După câteva secunde, un bocet de copil s-a auzit din depărtare. La început a crezut că este Senia, dar nu avea cum fi ea, căci dormea chiar lângă camera lui. Somnul nu prea îi dădea voie să se trezească, îşi

simțea pleoapele grele şi-i era destul de greu să se ridice. Bocetul s-a oprit şi el. Ken s-a gândit că imaginația îi joacă feste; nu ar fi fost prima oară.

S-a băgat mai bine în pat, construindu-şi parcă culcuşul. A tras pătura mare şi groasă peste el şi aştepta liniştit să adoarmă. Nu a trecut mult timp şi bocetul s-a auzit din nou, de data aceasta mai tare.

Oricum nu îl va lăsa să doarmă. Aşa că a hotărât să se trezească şi să vadă ce se întâmplă. Of... de ce numai el avea parte de nebuniile astea? Putea să parieze că nimeni altcineva nu auzise plânsul.

A ieşit din cameră şi a încercat să-şi dea seama din ce parte se răzbate zgomotul. Părea că vine din partea de vest a Institutului. Nu mai fusese niciodată în partea aceea. Copilul se auzea din ce în ce mai puternic.

Pe măsură ce bărbatul se apropia de acea zonă, plânsul se estompa. „La dracu'! Chiar nu poate fi nimic simplu?". Cum a pus piciorul pe treapta din partea de vest, instantaneu plânsul s-a oprit definitiv.

Pe chipul lui Ken se putea citi indignarea. Numai lui i se putea întâmpla aşa ceva. Ce nebunie! În loc să doarmă, caută cai verzi pe pereți!...

În momentul în care a vrut să se întoarcă în patul său, plânsul puternic al copilului s-a auzit din nou. „La dracu', mă duc acolo orice ar fi! Ar fi bine să fie ceva serios. Altfel....".

Bărbatul a urcat hotărât scările ce păreau destul de vechi. Ajuns în partea de vest, s-a rătăcit. Probabil să fi fost cel puțin o sută de uşi acolo. Nu înțelegea de ce dădea mereu de atâtea uşi. Oare cu ce greşise? Plânsul se auzea acum foarte clar, nu era greu să ghicească ce uşă trebuia deschisă.

S-a îndreptat calm spre încăpere. A intrat la fel de liniştit, dar nu a văzut nimic. Doar un pat mare şi câteva scaune răsturnate „înfrumusețau" camera. Of... o altă farsă! Sau poate doar o părere de-a lui. Dar nu! Copilul se auzi din nou, chiar foarte aproape de el. Ken cercetă cu privirea în jur. Nimic! Probabil a înnebunit. Nu i se mai părea anormală situația. După câte a făcut şi prin câte a trecut... Era ceva mai mult decât normal, atâta doar că încă auzea copilul, chiar la urechea lui.

– Gata! Mi-a ajuns! strigă bărbatul. Unde eşti? Liniştea s-a lăsat apăsătoare. Nu putea să înnebunească chiar aşa rău. Totul are o limită. Era ceva acolo. Trebuia să fie.

A mai întors încă o dată privirea. Şi a văzut. O fantomă! Spectrul unui copil. Mirarea era totală. Fantome? Nu! Sigur visa... Se va ciupi şi o să se trezească. Auzi, fantome! S-a ciupit, dar năluca nu dispăru. Atunci deveni clar: într-adevăr acolo se găsea o fantomă. Şi ce să-i facă el? Nici măcar nu învățase micuța să vorbească... Era prea mică, a murit prea tânără.

Fantoma s-a lăsat puțin în jos. Ken a încercat să o cuprindă, dar mâinile i-au trecut prin trupul mic. Copilul şi-a întins mâinile către el. Ar fi vrut să-l cuprindă. Apoi a râs, cu un ecou ciudat, ce l-a speriat puțin pe Ken. Năluca a deschis ochii mari şi negri, a surâs şi a dispărut. Asta da bizarerie! Probabil că fantoma avea nevoie de cineva. Se poate ca să-l fi chemat pe el acolo, pentru a se linişti.

Oricum nu mai conta, profesorul simțea imperioasa nevoie de a dormi. Acum, copilul odată a liniştit, putea şi el să doarmă.

*

Dimineața părea destul de frumoasă. Ken le-a trimis un răvaş Clementinei şi lui Tlaloc, prin care îi ruga ca, după micul dejun, să se întâlnească în grădina secretă.

Ken a fost primul care a plecat spre locul stabilit, urmat de Clem şi de Tlaloc. Cei trei au trecut de zidul grădinii. Fata şi-a luat locul pe leagănul cel mare, ceilalți doi aşezându-se lângă ea:

– Să plec? întrebă Tlaloc, ironic ca de obicei.

– Nu încă, după ce vorbim, răspunse Ken, în acelaşi stil.

Clementina i-a privit uşor ruşinată. Nu s-a aşteptat ca Ken să fie atât de dispus să glumească cu zeul.

– Despre ce e vorbă? îşi făcu cunoscută preocuparea Tlaloc.

– În primul rând vreau să vă povestesc un vis pe care l-am avut în sala cea mare a Magnificului. După vreau să vă spun ce am văzut azi-noapte. O să vă îngroziți.

– Tu nu pari îngrozit, observă Tlaloc.

– Îmi era somn şi eram nervos, dar de dimineață, când mi-am amintit, mi s-a ridicat părul pe ceafă. În fine, cel de-al treilea subiect este Ariel.

La rostirea numelui Clem tresări.

Ken a început să le povestească despre Anu, despre descântecul pe care l-a rostit, cum au apărut vrăjitoarele şi, bineînțeles, despre piatra lui Cronos. Apoi a reluat istorisirea, povestind despre scrisoarea pe care a primit-o, în care se amintea de piatră şi despre fetița ce ştia ce să facă pentru a salva viața sirenei.

Pe urmă le-a narat experiența cu copilul-fantomă, istorisire care le-a captivat în totalitate atenția celor doi. Când a terminat de istorisit această pățanie, Clem a început să râdă zgomotos.

– Ce e aşa amuzant? a întrebat Ken, fără a-i înțelege atitudinea.

– Aripa de vest este aripa fantomelor. Magul le-a dat un loc al lor. Sunt fantomele care nu au loc nici pe lumea asta, nici pe cealaltă. Sunt năluci

damnate. Din când în când mai fac glume proaste. Nu îți face griji! Sunt sigură că micuțul se plictisea.

– Bine, pe asta am lămurit-o. O fantomă care nu a avut de cine își bate joc... Frumos, nu am ce spune. Dar cum poate un spectru aşa mic să fie damnat?

– Păi..., îşi căută cuvintele Clem. Probabil a moştenit păcatele părinților. Dar ce mai contează? A fost o farsă. Nu mai pune la suflet! Mai bine hai să ne gândim unde găsim piatra lui Cronos! E mai important.

Tlaloc nu mai era atent la conversația lor. Părea că e total în altă parte.

– Hei...Tlaloc, scuze dacă te trezim!

Zeul a întors privirea spre Ken şi a spus supărat:

– Ştiu unde e piatra. Dar i-am promis lui Cronos că nu o s-o dau niciodată. Nu ştiu ce să fac! Dacă ți-o dau, îmi încalc promisiunea; dacă nu, Ariel moare.

– Unde este? întrebă Ken.

– Îți aminteşti locul din pădure unde ne-am „despărțit" de Altheia?

– Da!

– Îți aduci aminte că i-am dat ceva?

– Aaa..., făcu Ken. Aia era piatra!

– Mda.

– Ascultă, Tlaloc! După ce vom prepara licoarea magică, ți-o vom înapoia.

Tlaloc îi studie pe prietenii lui. Nu ştia ce să facă. În urmă cu două mii de ani, Cronos îi dăduse în grijă acea piatră. Ea putea să facă mult rău, dacă cel ce-o folosea nu-şi însuşise temeinic tehnica. Zeul îi promisese lui Cronos că nu o va încredința nimănui şi că va păstra secretul ei. Timp de cinci sute de ani fusese căutată, dar fără rezultat. Toți crezuseră că fusese aruncată de Cronos în lava Tartarului. Nimeni nu mai credea în existența ei.

– Bine, am să v-o cedez. Copila sper că va şti cum s-o folosească, altfel...

– Ce? întrebă Clementina.

– Ei bine, altfel se poate întâmpla orice. E o piatră malefică. Trebuie să ştii s-o foloseşti. Cel puțin voi scăpa de ea. Oricum, păstrarea şi tăinuirea ascunzişului ei e o povară mult prea grea.

– Cum adică, vei scăpa de ea?!

– Dacă e folosită pentru a face bine, se autodistruge. Aşa că sper că voi scăpa de ea. Atât!

Ken şi Clem s-au privit şi şi-au zâmbit. Încă o dată tigrul dădea dovadă de bunătate şi maturitate.

– Acum vă las, copii, se retrase Tlaloc. Sper să aveți o zi frumoasă! Eu mă duc să mănânc veverița. E enervantă... – Chiar, veverița! strigă Ken. Am uitat de ea şi la câte a făcut pentru mine!... Nici măcar nu i-am mulțumit.

– Lasă, că nu pleacă niciunde. Ai tot timpul. Vă las!

Şi zeul se făcu nevăzut prin zidul gros.

Îndrăgostiții erau singuri acum. Ken şi-a dorit acest moment atât de mult, dar acum era în dificultate. Ce să-i spună iubitei, ce să facă? De câte ori rămâneau singuri, se fâstâcea tot. Dar Clem l-a scăpat şi de data asta:

– Ştii, Ken, ne purtăm ca doi copii. Ar trebui să mărturisim ce simțim unul pentru celălalt.

Bărbatul rămase ca trăsnit. Ea a evitat tot timpul subiectul. Întotdeauna era cea care roşea prima la glumele cu subînțeles ale lui Tlaloc. Şi, dintr-odată, s-a hotărât să spună lucrurilor pe nume. Şi el, care se credea un om curajos, iată-l îngenuncheat de o femeie. Ea era cu mult mai curajoasă. E drept că nu purta lupte sau mai ştiu eu ce. Dar, cel puțin, avea puterea să-şi recunoască sentimentele.

– Hei, Ken, spune ceva! Nu mă lăsa să mă fac singură de râs.

– Dar... nu te faci de râs. Din contră. Mă gândeam cât de curajoasă eşti. Ştii bine ce simt pentru tine. Cred că e evident – plecă capul, pentru a nu se observa că roşise.

– Nu suntem copii, Ken. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine, şi chiar şi în mine. Până la urmă, suntem o echipă. Ne completăm unul pe celălalt. Nu e nimic rău în faptul că ne iubim. E normal ca astfel de sentimente să apară între o femeie şi un bărbat. Aşa cum e normal să ținem la cei de lângă noi. Cât timp ai fost plecat pe Muntos, am crezut că înnebunesc. Ulterior, am aflat de la Tlaloc că ai dispărut. Nu ştii ce a fost în inima mea! Mi-am jurat că, dacă te vei întoarce cu viață, îți voi mărturisi dragostea mea.

– Se pare că ți-a fost dor de mine, constată cu timiditate bărbatul.

– Chiar mi-a fost. Şi teamă, nu numai dor.

*

În acea noapte Ken nu a putut dormi. S-a gândit tot timpul la frumoasa lui Clementina. Aşa de firavă, gingaşă, sinceră şi, totuşi, puternică. Frumusețea ei sălbatică, dar copilăroasă. Nu mai conta pentru el nimic, acum era fericit. Simțea o fericire mult mai mare decât cea pe care o simțise alături de mordenii. Durerea uşoară a trupului, freamătul, agitația din stomac – toate le simțea altfel. Mai ales acum după ce Clem şi-a declarat dragostea față de el. Acum simțea o fericire reală. Ceva ce nu mai simțise de foarte mult timp.

Noaptea a trecut destul de greu, tot felul de gânduri i-au trecut prin minte. La un moment dat a uitat de Clem şi a început să se concentreze asupra „războiului”. S-a gândit în fel şi chip, a asociat personajele care au apărut atât de

brusc în viața lui. Simțea că rămăsese un ghem de ițe încă nedezlegat la mijlocul poveştii. Nu îşi putea explica de ce regina mordeniilor şi-a acceptat cu atâta uşurință moartea. Era clar că explicația bătrânului nu l-a satisfăcut.

Ken începea să creadă cu tărie că printre ei există un spion. Dar cine? Tlaloc, cu siguranță, nu ar fi făcut asta. Atât cât părea de puternic şi de stăpân pe sine, totuşi, era ca un copil. Iar copiii sunt sinceri tot timpul, ei nu ştiu să mintă. Clem? De ce ar fi făcut asta? Nu avea cum să fie ea, asta ar fi cu adevărat o nebunie. Magul? El nici atât, a luptat atâtea secole împotriva nedreptății, încât nu ar fi putut face una ca asta. Zeii nici pe departe, doar ei sunt cei nedoriți, cei în suferință. Şi totuşi...

Profesorul adormi spre dimineață cu acest gând săpat în creier.

*

Cucul a anunțat ora şapte, ora de trezire la Institut. Ken nu vroia să părăsească patul cel mare. Adormise cu greu în acea noapte şi acum nu avea dispoziția de a se da jos din pat. Aşa că a hotărât să se mai odihnească puțin. Dar nici o şansă. Zgomotul şi hărmălaia de pe hol nu îi dădeau această posibilitate. Un țipăt s-a auzit din grădina interioară. „Vreo elevă", gândi profesorul. Zarva şi agitația erau din ce în ce mai intense. E clar, nu avea şanse să mai doarmă.

Uşa camerei s-a deschis brusc, făcându-l să tresară. Tlaloc intră cu o falcă în cer şi una în pământ. Zeul, sub înfățişarea lui umană, era roşu ca focul. S-a aşezat pe unul din scaune şi a oftat. Ken nu s-a grăbit să se ridice din pat. Cu gesturi leneşe, a prins halatul atârnat pe margine, l-a îmbrăcat şi de-abia apoi s-a îndreptat spre zeu.

A tras, la fel de leneş, un scaun, şi s-a aşezat lângă prietenul său.

– Aş vrea să-mi explici de ce dai buzna în dormitorul meu?

– Scuza-mă că te-am trezit, a început Tlaloc pe un ton la fel de calm. În timp ce noi încercam să prindem un evadat, dormeai, urlă.

– Şi l-ați prins? Tlaloc îl privea uimit pe Ken. Nu-i venea să creadă că acesta era aşa de senin. Altădată ar fi fost primul care ar fi sărit în sus de doi metri.

– Tu înțelegi ce-ți spun?

– Aha...! făcu profesorul.

– E clar! Ai luat-o razna. Bine, Ken. Foarte bine chiar. Noi ne agităm ca nebunii şi tu nu poți spune decât: „aha.."? Ce dracu' e cu tine?

– Nu îmi pasă, mărturisi simplu. Am aflat tot ce era de aflat. Dar, dacă tot ai deschis subiectul, cine a evadat? Tlaloc nu înțelegea nimic. La început a crezut

că e o glumă. Dar nu! Nu era o glumă. Zeul a început să se întrebe dacă individul era cu adevărat Ken.

– Katt.

– Mă aşteptam!

– Serios? întrebă Tlaloc ironic. Şi la ce te mai aştepți, clarvăzătorule? Ken zâmbi. Nu îl deranja afirmația zeului. El ştia. Dar nu ştia cum să-l facă şi pe el să înțeleagă. Ceea ce descoperise în acea noapte nu era prea uşor de crezut. Dar el chiar a ştiut de acest lucru.

– Ştiu multe lucruri pe care tu nu le-ai putea înțelege.

– Aaaa. Aşa deci. Eu nu pot înțelege. La asta nu mă aşteptam! Bine... – Tlaloc! Nu e vorba despre capacitatea ta de analiză şi sinteză. Dar tu toate le analizezi cu sufletul. Dacă ți-aş spune acum că mi-am dat seama de anumite lucruri, o să mă crezi nebun. Nu o să mă asculți.

– Măcar ai încercat? întrebă zeul supărat. Poate că ideea ta o să mi se pară chiar bună.

Ken şi-a pus ambele mâini în cap. Nu găsea calea de a-i împărtăşi descoperirile sale lui Tlaloc. El era sigur de validitatea concluziei ce-o trăsese. Toate se legau. Nu avea cum să fie altfel. Şi, totuşi, ar fi preferat să vorbească cu Magul. Tlaloc, în momentul de față, nu era cea mai bună alegere. Însă, dacă nu îi spunea, urma să se supere pe el. Aşa că...

– Îți voi spune. Hai să luăm micul dejun şi după aceea ne întâlnim în grădina secretă. Bine?

– În regulă, Ken.

Capitolul XXIV SEMIZEUL DETECTIV

Grădina era mai frumoasă ca de obicei. Ken putea să admire frumusețea păsărilor, care luaseră cu asalt mica grădină. Un picaros, negru ca o noapte tristă, se zbătea printre ramurile unui copac gros, o rândunică îşi certa consoarta şi... veverița tocmai trecea prin zidul gros.

– Ce faci, frumoaso? întrebă profesorul, luând-o în brațe. Mi-a fost dor de tine! Cred că Magul te-a doctoricit bine, nu? Veverița se gudura fericită pe lângă protectorul ei.

Nu a durat mult şi Tlaloc şi-a făcut apariția, prin îngrăditura de piatră. Ken l-a întâmpinat cu o oarecare reținere. Se citea pe chipul lui că nu avea nici o plăcere să-i împărtăşească gândurile sale. Ştia că ceea ce-i va spune nu îi va face plăcere. Mai mult, se aştepta ca prietenia dintre ei să se strice iremediabil. Şi nu dorea una ca asta. Dar era un risc, destul de vizibil.

După ce s-a jucat puțin cu veverița, Tlaloc s-a uitat întrebător la Ken. Era momentul. Profesorul ştia că nu avea cum să se eschive. Aşa că a început:

– Mai întâi aş dori să-ți pun o întrebare: ai ținut legătura cu Tenayuca? Tlaloc l-a privit suspicios.

– Ce întrebare e asta?

– Răspunde, Tlaloc! Altfel, nu îți mai spun nimic.

– Da! admise iritat.

– Nu mă mulțumeşte asta. Cât i-ai împărtăşit din ceea ce s-a întâmplat? Zeul, furios, a început să se plimbe în cerc. Apoi, cu vocea ridicată ripostă:

– Da' ce faci? Mă interoghezi?

– Nu, nebunule! Încerc să-ți demonstrez ceva. Dacă nu ai chef, nu îți spun şi gata! Mi-am pus cap la cap toate gândurile, evenimentele recente, am asociat nişte personaje între ele, am încercat să descopăr ce se întâmplă. Cine vrea cu adevărat această putere, de ce o vrea? De ce m-au lăsat pe mine să candidez? De ce mordenia aia s-a lăsat ucisă? Şi, mai ales, ce dracu' a apucat-o pe Clem să-mi declare dragostea ei?

– Să înțeleg că totul are legătură cu Clem? întrebă zeul mirat.

Ken l-a privit pe Tlaloc cu milă. Considera că zeul-şarpe nu pricepe nimic. Nici măcar nu ştia dacă avea rost să mai continue discuția. Putea spune: „Da! E vina ei. Sunt îndrăgostit şi am înnebunit". Atunci dialogul ăsta fără rost se va sfârşi. Oricum, Tlaloc nu ar desluşi adevărul. Dar ceva l-a determinat să continue. Poate nevoia de-a dezvălui cuiva concluzia la care a ajuns.

– Te rog, spune-mi: ce ai vorbit cu Tenayuca?

– I-am spus tot ce s-a întâmplat, tot ce ne-am dezvăluit între noi, îl informă zeul, de această dată mai calm.

– Exact cum bănuiam, spuse profesorul gânditor.

– Ce vrei să spui? Ken i-a făcut lui Tlaloc semn să-l lase puțin. Se gândea la ceva, probabil ceva în mintea lui nu se lega, sau, din contră, se lega mai mult decât trebuia.

– Vorbim mai târziu! Trebuie să fac ceva acum.

– Ai înnebunit!... Spune-mi!

– Nu! Mai târziu.

Şi profesorul s-a făcut nevăzut prin zid.

*

Ken s-a trezit în fața uşii Magului. A bătut o dată, dar nimic. A mai bătut o dată, nici un răspuns. Bizar! Magul ştie întotdeauna când vine cineva la el.

A încercat să forțeze zidul care ținea loc de uşă. Din perete au ieşit două sulițe mari. Nu avea rost să mai încerce, zidul l-ar fi zdrobit. Vrând să plece, a

văzut cum uşa începe să prindă contur. A zâmbit fericit. Totuşi, bătrânul era acolo.

Profesorul a pătruns în birou sfios. Poate că bătrânul avea treabă. Sau nu vroia să vorbească cu el. Dar figura blândă a Magului i-a infirmat această bănuială.

– Ia loc, te rog!

Ken s-a aşezat, privindu-l pe acesta în ochii. Era ceva schimbat la el. Nu putea să îşi dea seama ce, dar sigur ceva era neobişnuit. Poate era doar părerea lui. Sau Magul era obosit, ori avea probleme. Dar dacă era bolnav?

– Spune, Ken! Ce te apasă? Vorbele astea. Nu erau ale lui. Ce se întâmpla, de fapt? Oare nu vroia să discute cu el? Nu! Nu, e asta. Altceva. De obicei, el ştia ce se întâmplă. Întotdeauna ştia cam ce vrei să-i spui. De data asta părea absent. Pasărea din colivie nu mai era acolo. Bătrânul nu se despărţea de ea. Mai ales că era Gheea. În capul lui Ken şi-a făcut loc ideea-nebunie. Se gândea că a luat-o razna. Mai bine i-ar spune bătrânului ceea ce-l doare şi ar termina mai repede cu aiureala asta. Omul avea şi el probleme. Şi era normal să fie aşa.

– Azi-noapte m-am gândit. Cred că ştiu cine e în spatele acestei poveşti.

Magul l-a privit atent. Îl privea aşa de intens! Părea gânditor. Lucru ciudat, nu şi-a dus mâna la barbă, tic pe care-l făcea tot timpul atunci când cugeta sau era pus în dificultate.

– Cine? întrebă bătrânul.

– Tlaloc! s-a auzit profesorul spunând.

Nici lui nu-i venea să creadă că a lăsat să-i scape „porumbiţa” asta. Instinctul îl determinase să mintă. Nu simţea că poate avea încredere în omul de lângă el. Se aştepta ca vrăjitorul să râdă, dar nu, acesta a părut chiar de acord cu afirmaţia lui, lucru pe care l-a şi confirmat:

– Şi eu m-am gândit la asta.

Ken sesiză pericolul. Aşa că s-a grăbit să termine întrevederea, ca să plece din locul acela. Spera doar că nu trece printr-un vis de prost gust. S-a ciupit uşor pe sub masă, să se convingă că întâlnirea are loc aievea. Din moment ce nu s-a trezit, însemna că era reală. Acum parcă nu îi mai convenea aşa mult că nu este un vis prost. Ar fi preferat această din urmă variantă.

– Tlaloc mă aşteaptă. Trebuie să mă duc. Altfel ar putea bănui ceva, spuse Ken rece.

– Du-te, du-te!

Bărbatul a ieşit din camera Magului. Zidul a prins contur în spatele lui. Mai apoi pereţii au început să-şi schimbe culoarea, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. Ken şi-a amintit că Magul ieşise întotdeauna dintr-o altă încăpere. Poate că Clementina ştia unde se află. Dacă mai există o intrare? O

peşteră întunecată se arătă în fața lui. Nu putea să înțeleagă cum s-a ivit peştera acolo, şi, cu siguranță, nu avea de gând să intre. Nu intenționa să mai facă aceeaşi greşeală ca în paradisul din Magnific. Aşa că a deschis uşa ce ducea în Institut accelerând la maximum pasul. Dar nici aici nu a găsit decorul pe care se aştepta să-l vadă. Singurul lucru pe care îl putea spune cu siguranță era că nu a înnebunit. Elevii Institutului alergau speriați, încercând să găsească ieşirea.

Clem stătea agățată de o liană apărută din neant. Tlaloc încerca să-i scoată pe tineri de acolo. Veverița a înnebunit şi ea, țopăind de colo-colo.

Ken a sărit pe o altă liană şi, prin legănare, a ajuns chiar lângă fata ce nu ar mai fi rezistat mul timp. A luat-o de mijloc şi a dus-o pe ceea ce a fost odinioară holul de la etajul întâi. Clem s-a agățat speriată de el. A privit în jos şi amețeala a cuprins-o. Bărbatul de-abia a apucat-o, ca să nu o scape în abisul creat.

– Ce se întâmplă? întrebă Ken.

Clem l-a privit speriată:

– Drack!

– Drack e mort şi îngropat. Nu mă duci tu pe mine. Un mort rămâne mort. Nu am mai auzit de morți care se ridică din mormânt. Nu ştiu cum de tu ai auzit. Te credeam mai deşteaptă.

– Ken, ce ai pățit?

– Lasă acum! Sunt puțin nervos. Nu mă băga în seamă. Mai bine spune-mi dacă mai există o altă intrare în camera Magului.

– Mai e. Dar în haosul ăsta nu îmi dau seama pe unde se află.

– Sau nu vrei să-mi spui, o corectă Ken nervos.

– Ce înseamnă asta? A lăsat-o pe baltă şi s-a îndreptat spre peretele peşterii. Acolo trebuia să fie intrarea. Cel puțin aşa bănuia. Probabil că exista o vrajă de deschidere sau aşa ceva. Dar era destul de sigur că Clem nu i-o va spune. Şi, cu toate astea, a tras-o pe fată cu putere lângă el şi i-a ordonat:

– Spune-mi cum intru!

Ea îl privea înspăimântată. Nu înțelegea ce se întâmplă cu iubitul ei. Ştia că o iubea sau o iubise. Nu ştia cum un om se poate schimba după numai o noapte. Cu o zi înainte şi-au jurat iubire şi şi-au mărturisit gânduri ascunse, iar acum el o privea ca pe un duşman. A ridicat mâna şi, cu lacrimi în ochi, a rostit:

– Πολύ (poli), într-o limbă pe care Ken aproape că o înțelegea.

– Plăcere? Ce nume ciudat deschide o uşă.

O uşă imensă s-a deschis în spatele celor doi. Profesorul şi-a aruncat privirea dincolo de uşă. Era singura încăpere care încă mai arăta normal. Părea a fi chiar dormitorul Magului.

A intrat în odaie şi a închis uşa după el, pentru a fi singur. A cercetat apoi prin dormitor, nimic. Parcă Magul intrase în pământ şi nu mai vroia să iasă. Un murmur surd se auzea de undeva, dintr-un perete. Ken a înțeles că era oftatul unui muribund. Asta însemna că mai exista o intrare, Magul avea un pasaj secret. De parcă nu toate erau secrete.

Profesorul a început să pipăie pereții, ştia că undeva i se va deschide. Şi a avut dreptate, zidul pe care era aşezat patul a început să se mişte. În spatele lui apăru o cămăruță. Un fel de bibliotecă. Întins pe jos, Magul.

Ken i-a sărit în ajutor. Bătrânul era rănit serios. O rană mare în dreptul inimii arăta destul de urât. S-a apropiat de el, încercând să-l ajute. Părea că e prea târziu pentru el, mult prea târziu.

– Rezistă! l-a rugat Ken printre lacrimi.

Bătrânul i-a zâmbit şi-a ridicat mâna şi a luat-o pe a lui Ken într-a sa:

– Nu uita pentru ce exişti! Ajută-i să-şi găsească drumul! E şi lumea ta. Îți dau ție locul meu. Am mare încredere în tine.

– Nu vorbi aşa! Mai ai mult de trăit, spuse Ken plângând. O să te faci bine.

– Nu! O să mor! Nu fi trist! Tu şi Tlaloc veți reuşi. Sunteți făcuți să învingeți împreună.

– Cine a făcut asta?

– Kere, a spus Magul, după care şi-a dat ultima suflare.

Ken şi-a dus fața în palme. Hohotea cu suspine prelungi ca un copil. Lumea lui se năruia, fără Mag nu mai exista nimic pentru el. Ce rost mai aveau toate astea fără liderul lor? Bătrânul care şi-a dat viața în brațele lui era un înțelept. Cine o să-i mai dea lui sfaturi, cine o să-i mai asculte teoriile şi nebuniile? Cine o să mai aibă încredere în el? Avea atâtea lucruri să-i spună şi nu a mai apucat… Ken plângea pe trupul neînsuflețit al Albului-Mag, când în cameră intră Tlaloc. Tigrul privi îngrozit trupul fără putere. S-a aşezat lângă Ken şi, cu lacrimi în ochii, l-a bătut bărbăteşte pe umăr:

– Am rămas noi.

– Da, spuse Ken încet. Doar noi.

– Haide, Ken! Trebuie să plecăm de aici. Nu mai e casa noastră. Hai! Zeus ne aşteaptă. Trebuie să plecăm!

– Şi Clem? întrebă cu durere profesorul.

– A dispărut. Dar o vom găsi, nu îți fă griji!

– Nu o vom găsi. Nu vrea să fie găsită.

*

O nouă lume se arăta în fața lor – „Fanasia”. O lume minunată, mult mai frumoasă decât ce a văzut până atunci. Totul părea desprins dintr-un pliant bine făcut. Era noapte. O noapte caldă şi calmă. Stelele dansau, aşezându-se în diferite forme şi realizând diverse imagini. Luna avea doi ochii mari, ca nişte mărgele verzi. Luna arunca cu mâinile ei mici raze multicolore. De fapt, acolo noaptea părea a fi zi, aşa de luminoasă şi veselă era.

În fața lor se ridica un palat măreț. Palatul de culoarea mării părea aşa de nou şi de modern, de parcă urcaseră scările timpului într-un viitor hipertehnologizat. Ken nu a mai văzut ceva similar de când părăsise lumea oamenilor. Avea un aer nobil şi, totuşi, nou, o splendoare. În uşa palatului îi aştepta Mareea Fantasy. Femeia cu trup de căprioară era îndoliată. Fiecare din cei trei au putut ghici că poartă doliu pentru Albul Mag. Mareea era o femeie nobilă, ea îşi iubea semenii, de fapt iubea tot ce însemna viață. Pentru Ken nu era un secret faptul că ea a fusese iubita Magului în tinerețe. Ştia că e îndurerată de această pierdere, şi pe bună dreptate. Vrăjitorul fusese un om bun. Întotdeauna gata să ajute, genul de om care îşi ajuta şi duşmanii.

Mareea i-a condus pe cei trei într-o sală mică, dar foarte bine aranjată. Arăta cam ca încăperea lui Tenayuca. Conținea elemente specifice spiritului artistic oriental. Probabil că Mareea provenea dintr-o zonă asemănătoare răsăritului îndepărtat. Să nu uităm, totuşi, că şi ei au trăit, cândva, printre oameni.

În sală, masa tocmai se servea. Tot felul de bunătăți erau aşezate în diverse forme. Icrele negre erau puse în formă de inimioară, friptura în formă de vultur, simbolul steagului lor, supa de miere în formă de triunghi, şi tot aşa. Scaunele erau la fel de mici ca cele turceşti. Pe tavan, marea unduia liniştită la lumina lunii.

Un tablou tandru şi liniştitor se desfăşura înaintea ochilor eroului nostru. Ce îşi puteau dori mai mult? Doar ca Magul să mai fie cu ei. De la moartea acestuia, Zeus devenise coleric. Frica a pus stăpânire pe el. Fusese el laş, dar acum era de-a dreptul ridicol. Se speria până şi de umbra lui, ceea ce-l făcea pe Tlaloc să-l ironizeze continuu. Chiar dacă lui Ken glumele tigrului i se păreau prosteşti, acum le agrea din plin. Cel puțin îl făcea să mai uite durerea pe care plecarea în veşnicie a bătrânului i-o pricinuise.

Gândindu-se la Institut, şi-a adus aminte de Senia şi de veveriță. A fugit atât repede, încât uitase de ele. Tlaloc, ghicindu-i parcă gândul, a scos din mâneca sa mica veveriță ce părea foarte agitată. Ken s-a bucurat să o vadă. Dar copila…? Tlaloc i-a explicat că a dispărut odată cu Clem. Îl găsise pe tatăl fetei mort, în dormitorul său, dar nici urmă de ea.

Mareea i-a rugat să poftească la masă, asigurându-i că vor discuta despre ce s-a întâmplat. Dar acum aveau cu toții nevoie de puțină odihnă. Bărbații au consimțit, Ken fiind primul care a luat loc pe scaunul mic. Apoi a fost urmat de ceilalți şi, în cele din urmă, de gazdă.

– Acum spune, Ken! Ce ai aflat? Ken a privit-o surprinsă. De unde ştia ea? Numai dacă Magul nu a vorbit cu ea înainte să moară.

– De unde ştii?

– Ştii bine că Magul – şi a oftat în timp ce i-a pronunțat numele – cunoştea de dinainte anumite lucruri. Avea puterea de-a citi în sufletul oamenilor, chiar dacă ei se aflau la distanță. Mai ştiu că era îndurerat de trădarea Clementinei. Îi era ca o fiică.

– Trădare!?! au strigat Tlaloc şi Zeus, într-un glas.

– Da! confirmă Ken. Trădare! Ieri noapte am pus totul cap la cap. Aşa cum ți-am spus deunăzi, i se adresă tigrului. Nu îi stătea în fire fetei să-şi declare iubirea aşa „brutal”. La început am picat în plasă. Cum am putut să cred că mă iubeşte?! (Şi o lacrimă s-a prelins pe obrazul profesorului.) Apoi, din pricina insomniei, am început să mă gândesc. Clem mi-a spus că fantomele mi-au jucat o festă. Dar e ceva ce nu v-am împărtăşit atunci în grădină. Nu v-am spus, pentru că nu am fost sigur. Fantoma nu este singurul lucru pe care l-am văzut.

Toți îl priveau fără a scoate un cuvânt. Până şi veverița se uita fix în ochii lui. Ken şi-a tras suflul şi a continuat:

– Mai bine încep cu începutul, altfel o să vă încurc de tot.

Mareea i-a zâmbit. Tlaloc părea speriat de ce va urma, iar Zeus era înspăimântat.

– La început mi-am dat seama că visele mele au început înainte de venirea lui Tito. Apoi m-am gândit că el mi-a deschis poarta spre acele vise, fără voia lui, ce-i drept. Mi-am adus aminte că el ştia că trebuie să mă întâlnesc cu Tlaloc, prin urmare ştia că am să-l văd pe Tenayuca. Mi s-a părut ciudat şi atunci, ca şi acum, că Eneu nu a atacat. Până la urmă se presupunea că mă vrea mort.

Bărbatul a mai făcut o pauză şi a sorbit dintr-un pahar cu o băutură lila, reluând:

– Nu am dat importanță faptului. Am crezut că e vorba de noroc. Apoi am fost în Lacul Morții, sau cel puțin aşa susținem noi, şi arătă din nou spre tigru. Mi s-a părut bizar că Tenayuca mai întâi m-a adormit şi de-abia apoi mi-a dat voie în lumea lui. Dar a avut bunăvoința de a-mi explica. Întrebarea mea este dacă Tlaloc a văzut pe unde am mers.

– Sigur! a răspuns el fără nici o reținere.

– Eşti sigur, sau ți s-a părut?

– Unde vrei să ajungi? a întrebat Zeus.

– Ține-ți gura! se răsti Tlaloc la el. Ei bine, cred că da. Nu îmi amintesc prea bine, eram cam amețit după tot drumul ăla... Mareea l-a privit pe Ken, dându-i de înțeles că pricepe.

– Ei bine, prietene. nu eşti sigur. Îți spun eu de ce nu eşti sigur. Pentru că nici măcar nu am intrat în lac. Totul a fost o iluzie, la fel ca atunci când am intrat în „palatul zeilor". Tenayuca m-a împins pe mine în povestea asta. Mi-am dat seama că nimeni nu ar fi avut mai mult de câştigat decât el. Voi sunteți cei mai bătrâni zei din lume. Iar el vrea puterea. Logic, nu?

– De ce ar fi făcut asta? a întrebat tigrul.

– Mi-am adus aminte că am citit într-un tratat, a continuat Ken, că Quatzelolc a fost zeul suprem în lumea voastră, a aztecilor. Am citit cum oamenii vorbeau despre faptul că Tenayuca l-a omorât şi i-a luat puterea. Sigur, simple bănuieli... Însă, pe urmă, mi-am dat seama cum se leagă faptele. Oare nu oamenii sunt cei ce văd cu adevărat ce se întâmplă? Ba da, dragul meu. Cu timpul ați rămas doar voi, aşa că nu a mai avut pe cine să conducă. Când zeii şi-au unit puterile, ideea asta i-a încolțit undeva în minte....

– Vrei să spui că Tenayuca e vinovat?! urlă Tlaloc.

Ken l-a privit drept în ochi. Îi fusese teamă de reacția pe care o va avea. Oricum, a rezistat până atunci şi era de apreciat. Nu-l putea condamna. Doar erau prieteni. Au trecut prin multe împreună. Dar ceea ce spunea el era purul adevăr:

– Nu, Tlaloc. Nu vreau să spun, chiar o spun. Şi Mareea va putea să-ți confirme.

Ea a aprobat din cap, după care i-a făcut semn lui Ken să dudă raționamentul mai departe.

– Tenayuca a avut câteva secole bune să pună totul la cale. Aşa că a preferat să rămână în umbră şi să conducă de acolo. Bun! Acum să trecem la Drack. Sunt convins că acesta bântuie pe undeva prin Tartar, cum sunt convins şi de faptul că nu a scăpat de acolo. Darck a fost doar un pretext, pentru a nu ne conduce la Tenayuca. Mi-am adus aminte că am citit o poveste despre Lordul Darck. În poveste se spunea că, după ce a fost închis, a jurat pe puterile sale că nu va mai face rău. Sunt sigur că vorbea serios. Mi-am dat seama că Drack e prea obosit de lupta cu Tartarul, ca să-l mai intereseze puterea. Poate să dețină controlul Tartarului, l-ar interesa mai mult acest aspect. Acolo e adevărata putere.

Ken a mai luat o pauză, timp în care a urmărit reacțiile celorlalți. Nici unul nu părea prea convins, în afară de Mareea. Dar îl ascultau fără suflare:

– Am pus cap la cap toate visele mele. Şi ceva s-a legat. Copila, fiica lui Skelettro, Anu, care murmura vrăji. Scrisoarea în care se vorbea despre nunta ei

cu şarpele. Toate duceau, într-un fel sau altul, la Tenayuca. Numai că nici unul dintre noi nu a înțeles. Darck nu s-ar fi ascuns, chiar el ar fi ieşit la înaintare. Mi-am mai amintit că Magul a spus că, şi în vis, anumite persoane pot lua alte înfățişări. Tenayuca mi-a spus că este un unimalus. Asta este adevărat, dar a uitat să-mi spună că poate lua chipul oricărui om. Aşa mi-am dat seama cine apărea de fapt în visele mele.

Tlaloc a ridicat mâna în semn că vrea să spună ceva. Ken făcu gestul că poate vorbească.

– De ce nu te-a omorât până acum, dacă este aşa cum spui? Ken a zâmbit:

– Ajung şi acolo. Important este că am înțeles unde sunt zeii. Chiar azi-noapte am luat legătura cu Ares. Unde ascunzi ceva de hoți? Toți cei de față au dat din umeri.

– În fața lor. Normal! Niciodată nu o să vezi ceva ce se află în fața ta. O politică interesantă. Ei bine. Am fost atât de preocupați de cele patru luni, încât am uitat de lumea de mijloc. Acolo sunt, e clar ca bună ziua. Am fost orbi cu toții.

– Atunci Ares şi Apollo de ce au fost închişi în lumea oamenilor? a întrebat Zeus.

– Tocmai pentru a ne duce pe o pistă greşită.

– Înțeleg, a spus tigrul.

– Să mă întorc la şarpe! Şi să-i răspund lui Tlaloc la întrebare. Ideea a fost ca eu să candidez. Mi-a trimis-o pe Clem să mă sprijine, să mă determine să mă îndrăgostesc. Regina mordeniilor era chiar ea. La început am fost izbit de asemănare, dar eram prea drogat să-mi dau seama. S-a lăsat ucisă mult prea uşor necurata, am câştigat lupta aceea fără să fac aproape nimic. Ulterior, Senia mi-a dezvăluit că vraja pe care a aruncat-o asupra mordeniilor nu îi mai ieşise până atunci. Aşa mi-am dat seama că m-au lăsat să înving. Până şi lupta de la Institut a fost plănuită să o câştigăm. Vroiau doar să-l omoare pe Mag, adevăratul inamic. Odată înlăturat el, Tenayuca avea controlul total asupra lui Tlaloc şi, ulterior, asupra mea, prin el desigur.

Ken a mai respirat puțin înainte de a continua.

– Ştia că eu voi câştiga. Atunci, planul era cam aşa: el m-ar fi omorât, mai întâi pe mine, şi de-abia apoi pe Tlaloc. Şi cine ar fi luat puterea?

– El! concluzionă tigrul morocănos.

– Aşa este! El. Şi acum să vă spun cum mi-am dat seama că draga de Clementina este împreună cu el! În seara când fantoma plângea, aşa cum ştii, şi indică spre tigru, m-am dus să văd ce se întâmplă. Nervos că nu am văzut pe nimeni, am început să țip. Într-un colț al camerei am văzut un diavol. Cu coarne, coadă şi tot ce trebuie. Când mi-am întors privirea nu mai era. Aşa că am crezut

că mi-am imaginat. Când am vorbit cu voi în grădină, Clem a vrut să scape destul de repede de acest subiect. Dar, azi-noapte, am realizat că într-adevăr văzuse diavolul, şi i-am recunoscut ochii. Era Clem!

Cei de faţă au scos un sunet de uimire.

– Atunci am realizat acesta lucru şi tot atunci am înțeles că ea nu a fost niciodată sub vraja lui Kere. A vrut doar să atragă, prin asta, simpatia mea.

Ken a mai făcut o scurtă pauză. A vorbit aproape fără să-şi tragă sufletul:

– Anu este prizoniera lui Tenayuca. Cine mi-a scris acea anonimă a spus un adevăr. Tenayuca a fost cel ce s-a prefăcut surprins. Când Anu mi-a apărut în vis, am înțeles că făcea vraja pentru a scăpa de şarpe. Apoi, în finalul visului, a apărut el în chipul ei, şi mi-a spus: „piatra lui Cronos". Ariel nu e pe moarte.

„Poate trăi, în apă, o veşnicie." După ce Tlaloc mi-a povestit ce puteri are piatra, mi-am dat seama că el nu o vroia pentru a face bine. Problema este: Clementina ştie unde se află. Dar am anunțat-o pe Altheia şi i-am spus să o ascundă bine. Cam asta este, spus în mare. Dacă v-aş fi spus pe-ndelete, nu mi-ar fi ajuns o noapte întreagă.

– Se vede că ai citit multe cărți polițiste de-alea din lumea oamenilor, trase concluzia Tlaloc.

Ken a surâs. Corect. Datorită faptului că a citit mult, a reuşit să pună toate astea cap la cap.

– E adevărat. Întotdeauna criminalul e cel mai puțin bănuit.

Cei doi prieteni s-au luat de mijloc şi au ieşit din sală. Acum nu se mai aveau decât unul pe celălalt. Nu mai puteau să aibă încredere în nimeni. A doua zi, urmau să găsească o soluție împreună. Doar rămăseseră cei mai buni prieteni. Erau amândoi unul.

Capitolul XXV O NOUĂ ALIANȚĂ

Ken stătea deja de o săptămână în țara fanteziei. În această perioadă a avut timp să se familiarizeze cu locurile. L-a cunoscut pe mâncătorul de pietre, un uriaş de vreo treizeci de metri înălțime, făcut din piatră şi, evident, hrănindu-se cu ele. Pe mâncătorul de pietre îl cheamă Groid şi, în ciuda aspectului neplăcut, s-a dovedit a fi o creatură cu suflet. Apoi l-a cunoscu pe Flacorn, un câine de vreo zece metri, cu urechi de vreo douăzeci, cu ajutorul cărora putea zbura. Câinele este şi paznicul Mareei şi, în acelaşi timp, cel mai bun prieten.

Mai târziu a avut ocazia să o cunoască şi pe regina palatului de cleştar, Aroma. Nici aceasta nu este o făptură obişnuită: este o femeie clădită din spumă de mare ori cel puțin aşa pare. Nu este tocmai o ființă palpabilă, femeia, destul de ciudat făurită, neputând fi atinsă ca orice altă ființă. Şi, cu toate astea, este o frumusețe. Ken a descoperit şi un zeu în ținutul Mareei, anume pe Mardoo.

Acesta se părea că este zeul foamei şi a aparţinut unei civilizaţii demult dispărute, al cărui nume nu îl cunoştea nimeni, nici chiar el. Mardoo povesteşte că i-a fost dat numele de zeu al foamei la naştere, după doar două luni venind era glaciară. Tot pământul a murit, nu ştie cum, dar el a scăpat. După câteva mii de ani, a întâlnit alţi zei, şi apoi, ca toţi ceilalţi, a ajuns aici. A preferat compania Mareei celei a zeilor, cu toate că Zeus i-a oferit un loc al lui în Magnific.

Pe lângă personajele ciudate sau mai puţin ciudate, Ken a avut ocazia să cunoască şi de ce această lume este fantastică. Aici nu prea se folosesc vrăji, locuitorii nu sunt tocmai vrăjitori desăvârşiţi. Dar chiar lumea lor face parte dintr-o vrajă continuă: pietre uriaşe care vorbesc, râuri de lapte care curg la comandă, câini ce zboară, vremea care putea fi schimbată după bunul plac al fiecăruia şi multe alte lucruri minunate. Singurul inconvenient este acela că mâncarea nu apare din senin înaintea lor, cum s-a obişnuit profesorul. Bucătarii vin de fiecare dată pentru a le pune masa, doar uneori o găseau gata aranjată. Lui Ken îi părea o prostie, aveau atâtea lucruri minunate şi nu ştiau să facă o vrajă de apariţie a mâncării… Dar atâta timp cât nu trebuia să pună el masa, nu îi păsa prea mult.

De când se aflau aici, chiar şi Tlaloc părea mai liniştit. Poate că toate acele minuni îl mai făceau să uite de durerea pricinuită de moartea Albului Mag. Însă Ken a observat că tigrul nu mai era ca înainte. Acum părea mult mai matur, nu se mai juca cu coada, iar glumele lui au dispărut aproape în totalitate. Cei doi stăteau mai tot timpul împreună, fiecare dintre ei simţea teama că, dacă s-ar despărţi, o vor face pentru totdeauna. Nu se mai aveau decât unul pe celălalt, şi nu vroiau, cu nici un chip, să se piardă. Au pierdut mult prea mult, nici unul nu ar mai fi suportat pierderea celuilalt. De la Ares, Apollo şi Altheia nu mai aveau nici o veste. De câte ori au încercat să ia legătura cu ei, nu s-a putut. Ken a hotărât să le mai acorde câteva zile să-i contacteze, apoi vor pleca în lumea de mijloc să-i caute.

În seara aceasta Mareea le-a comunicat că vor avea parte de o surpriză, dar nici unul nu părea prea entuziasmat. Observau agitaţia din sala de primire a oaspeţilor, însă nu erau nici curioşi, nici entuziasmaţi. Amândoi gândeau că se va da o petrecere în cinstea lor, lucru care, altădată, l-ar fi făcut pe Tlaloc să sară în sus de bucurie, nu şi acum.

De când au ajuns în această lume, Tlaloc a refuzat să-şi mai schimbe înfăţişarea de tigru, spunând că aşa are simţurile mai ascuţite. Adevărul este că Tlaloc avea un sentiment de teamă pe care nu şi-l putea descrie, aşa că prefera să fie vigilent. Tigrul nu mai avea încredere în nimeni, în afară de Ken, de la trădarea Clementinei. Îi privea pe toţi cu suspiciune şi chiar avea impresia că îi urăşte, nu îşi mai putea stăpâni emoţiile şi furia, dar încerca de dragul

partenerului său. Profesorul ştia că, de fapt, tigrul e supărat pe Clem. Şi înțelegea că acest comportament i se datora ei. E greu ca, după ce ai avut încredere într-o persoană ce te-a trădat, să mai dai şi altcuiva o şansă, mai ales că Tlaloc avea o fire mai complicată.

*

Seara nu s-a lăsat aşteptată. În sala de oaspeți agitația era şi mai mare. Mareea l-a rugat pe Tlaloc să ia înfăţişarea de om şi să-şi pună un costum. El a refuzat categoric, însă Ken a acceptat, încercând să nu o supere prea tare pe gazda lor.

Pe la orele douăzeci, sala a început să se umple de oameni. Invitații de onoare încă nu au coborât, Ken tot mai încerca să-l convingă pe Tlaloc să îi facă pe plac gazdei, dar fără rezultat.

La orele douăzeci şi unu, întreaga sală era plină. Ken şi Tlaloc au intrat şi au rămas aproape şocați. În sală se aflau peste două sute de persoane, oameni, lupi, ființe jumătate om-jumătate fiară. Nici unul nu a mai văzut atâtea creaturi la un loc, asta, bineînțeles, în cazul în care nu era vorba de un război. Cei doi au fost aşezați la loc de cinste, lângă Mareea. Femeia i-a privit la fel de cald ca de obicei, le-a zâmbit şi le-a făcut semn să se liniştească, că totul este sub control.

Ken a remarcat pocalele adevărului, înşirate pe fiecare dintre cele o sută de mese. Asta îi amintea de ziua alianței organizate de Albul Mag. Printre invitați i-a recunoscut pe cei din lumea poveştilor şi câțiva dintre vrăjitorii de încredere ai Magului. Dar restul invitaților îi erau total necunoscuți. Tlaloc l-a tras de-o parte şi i-a şoptit la ureche:

– Vârcolaci şi vampiri.

Lupii! Da, lupii. Vârcolaci! Ciudat! Mareea avea de gând să-i dea pe mâna vârcolacilor? Tlaloc părea destul de calm, ceea ce-i dădea şi lui Ken puțină încredere.

Mareea s-a ridicat de pe scaunul mare şi, cu gesturi fine, a bătut în paharul de aramă, pentru a atrage atenția. Apoi şi-a dres glasul şi le-a urat tuturor bun venit.

– Ei bine, nu vreau să o lungim prea mult, a spus Mareea. Cu toții avem treabă. Cunoaşteți problema cu care ne confruntăm. Până acum nici unul nu a ştiut cu cine luptă, dar, datorită prietenului nostru, şi l-a indicat cu dreapta pe Ken, am reuşit să înțelegem cine este cu adevărat duşmanul. Aşa cum bine ştiți, şi femeia a oftat adânc, Albul Mag este mort. O adevărată tragedie. Dar să lăsam asta.

S-a oprit pentru a-şi şterge lacrimile, apoi, cu vocea mult mai stinsă, a continuat:

– Ei, bine! Mulți dintre voi ştiu, alții nu: vârcolacii au fost întotdeauna prietenii de încredere ai vrăjitorilor. Acum câteva sute de ani vampirii s-au aliat cu ei. M-am gândit că aceştia ne vor fi aliați de încredere. Cum cel mai important aliat nu mai e printre noi, m-am hotărât să formăm o nouă alianță. Cine este de acord să ridice mâna!

Peste o sută de mâini s-au ridicat, spre fericirea ei. Ken şi Tlaloc păreau complet intimidați de situație. I-ar fi putut pune şi pe ei în temă cu toate astea. Tlaloc nu era tocmai un admirator înfocat al vampirilor, de altfel nici Ken nu prea dădea dovadă c-ar pune bază pe ei. Mareea le-a făcut semn, disperată, să voteze. Ken s-a învoit, însă Tlaloc s-a aruncat cu toate cele patru labe pe masă:

– Nu pot să fiu de acord cu asta! a spus tigrul răstit. Mareea a greşit. Eu şi prietenul meu nu am avut cunoştință de asta.

Ken a privit spre Mareea, care era aproape turbată de furie. Apoi a auzit glasul tigrului:

– Corect ar fi fost ca eu şi partenerul meu să avem timp să ne consultăm. Vârcolacii sunt de încredere, dar nu pot spune acelaşi lucru despre vampiri.

Forfota a început. Vampirii păreau deranjați de vorbele tigrului. Care mai de care încerca să-şi expună tezele în apărarea lor. Mareea a încremenit, la fel şi cei din Consiliul vrăjitorilor. Oricine ştie că nu e indicat să te pui rău cu vampirii. Tlaloc a tras un răget puternic pentru a face linişte:

– Vă rog să mă ascultați! Nu îmi este frică de voi! Am mai avut noi divergențe, nu-i aşa? Şi tigrul îl privi drept în ochi pe un bărbat în vârstă, cu părul jumătate alb, jumătate negru. Spune, Aladoor! Spune-le prietenilor tăi cum m-ai atacat, acum un an, cu bună ştiință, şi asta pentru că vroiai să-ți înfigi colții în sora mea! Spune-le cum, acum câteva secole, mi-ai furat soția şi nu uita nici de momentul în care m-ai întemnițat şi ai vrut să mă serveşti la cină!

Toate privirile erau acum îndreptate spre vampirul în cauză. Ken simțea cum inima i-o lua la trap. Citise mult despre aceste ființe şi ştia foarte bine că nu trebuie provocate. Chiar în acel moment, veverița a intrat în sală şi s-a aşezat pe masă, lângă tigru, de parcă vroia să-i ia apărarea. Tlaloc părea destul de înverşunat şi nici nu-şi dădea seama de furtuna ce-o producea.

– Bine! Nu spun că, dacă unul strică imaginea, sunteți toți la fel. Dar, sincer vorbind, gândiți-vă şi voi! Când ați ajutat voi vreodată pe cineva? Poate doar pe vârcolaci. Până la urmă, aproape că sunteți la fel. Dar nu îmi aduc aminte să fi făcut voi vreodată un bine cuiva. Sau mă înşel? Aladoor s-a ridicat şi el. I-a făcut semn tigrului să-l asculte. Spre uimirea lui Ken, el chiar l-a ascultat şi a tăcut.

– Ştiu că între noi au existat nişte probleme....

– Probleme?! Auzi… probleme! a început să urle tigrul.

– Te rog, ascultă-mă! Nu eu am ales să fiu aşa. În momentul în care te transformi, odată cu tine se transformă şi ce a mai rămas din sufletul de om, sau de ce o fi. Am fost zân înainte să apuc în ghearele unui vampir. Am fost o persoană bună, nu neg că acum sunt schimbat, toți suntem. Dar asta nu înseamnă că nu încercăm să ne revizuim comportamentul. Suntem ființe fără suflet, în comparație cu voi pe care sufletul că mişcă. Şi, totuşi, mai există undeva o amintire a lui. Încercăm să înviem acea amintire. Ne-am dat seama că nu putem să trăim veşnicia la care am fost condamnați, atât de reci ca până acum. Măcar dă-ne o şansă, să arătăm ce putem!

– Tocmai asta e problema, a reluat Tlaloc. Nu aveți suflet. Sunteți nişte morți vii. Cum putem avea încredere în astfel de ființe? Dar, dacă Mareea e de acord să se alieze cu voi, nici o problemă. Oricum nu mai ştiu cu cine sau pentru cine lupt. Poate că, într-adevăr, veți fi mai de încredere decât alții.

Tlaloc s-a aşezat la locul lui, cu fața schimonosită. Nu înțelegea de ce s-a lăsat aşa de uşor. L-a privit pe Zeus, care i-a zâmbit. Părea că e de acord cu el, dar nu se opunea deschis alianței.

Mareea şi-a mai revenit din şoc, aşa că şi-a reluat rolul de orator:

– Îmi cer scuze pentru această întrerupere, dar este adevărat că am omis unele discuții de principiu. Este numai vina mea că nu i-am consultat pe Ken şi Tlaloc. Am vrut să le pregătesc o surpriză. Am crezut că această alianță, între noi toți, indiferent de nație, va fi una bună. Acum nu mai sunt aşa de sigură....

– Nu, Mareea! Nu spune asta! a sărit Ken. E o idee minunată! Trebuie să ne unim, altfel nu vom face față. E drept că nu am avut încredere la început în această uniune, dar acum sunt convins că e justă. De fapt, aşa trebuie să fie. Trebuie să fim uniți, indiferent de ideile care ne despart, nația, culoarea, puterea sau slăbiciunea. Trebuie să fim cu toții unul. E drept că în orice pădure există uscăciuni, dar nu putem să fim cu toții perfecți. Haideți să formăm alianța, oameni buni! Hai să luptăm împotriva răului care ne amenință! Şi cu asta am spus tot. Vă mulțumesc!

Mareea, cu lacrimi în ochii, i-a mulțumit bărbatului. Nu mai era sigură pe ea, dar profesorul i-a redat încrederea şi puterea de-a continua.

– Atunci să nu mai pierdem timpul! îi îndemnă femeia cu voce fermă. Fiecare să-şi scrie numele şi să semneze alianța! Înainte de a face asta, vă rog să băgați pana în pocalul adevărului! Cel ce nu are intenții serioase va păți ceva rău sau chiar va muri. Asta depinde de gândurile pe care le aveți. Cei ce nu au gânduri serioase în legătură cu uniunea noastră, sunt rugați să părăsească această lume.

A făcut o pauză, timp în care a aşteptat reacția invitaților. Nimeni nu avea de gând să părăsească sala, ceea ce a bucurat-o pe femeie.

– Bine! Atunci să începem! Înainte de asta, vă anunț că cel ce va conduce alianța va fi chiar Ken.

Profesorul a rămas surprins. Nu a putut să scoată nici un cuvânt. Nu putea spune că nu se simțea flatat, era cu adevărat o onoare să conduci peste două sute de oameni. Gândul ciudat că în curând vor fi alegeri l-a făcut să se gândească că, dacă va fi ales, va avea de condus patru lumi unite sau chiar cinci, dacă se gândea şi la lumea de mijloc. Grijile i s-au risipit în momentul în care a auzit numele lui Tlaloc rostit de Mareea:

– Tlaloc va fi cel de-al doilea conducător, Zeus al treilea, eu al patrulea şi Ares al cincilea. Pentru ca vrăjitorii să nu se simtă neîndreptățiți, vă voi face un anunț. Înainte să moară, Magul mi-a trimis un testament, prin care l-a desemnat pe Ken conducătorul vrăjitorilor. În acest fel şi voi aveți un reprezentant în conducerea alianței, este chiar cel mai important. Şi, ca nici vampirii şi vârcolacii să nu se simtă mai prejos, am mai adăugat două nume pe lista conducătorilor. Dar nu uitați, Ken este singurul care poate lua decizia finală! Cei doi sunt: din partea vârcolacilor – Zdori, din partea vampirilor – Marau. Şi cu asta am încheiat. Acum, vă rog să semnați!

Fiecare aştepta acum foaia pe care erau trecute numele pentru a putea iscăli. Cum Mareea nu-i cunoştea pe toți cei de față şi cum nici puteri vrăjitoreşti nu avea, i-a rugat pe cei ce nu îşi găsesc numele pe listă să şi-l adauge singuri.

Ken era singurul uluit de tot ce se întâmpla. Nu se aştepta ca Magul să-şi trimită testamentul Mareei pentru a-l numi pe el conducătorul vrăjitorilor. Asta nu putea însemna decât că el a ştiut dinainte că va muri, ori cel puțin a presimțit. Era foarte trist ce s-a întâmplat cu vrăjitorul. Să trăieşti cu teama că vei muri nu era tocmai un gând confortabil. Oare ce o fi fost în sufletul lui în tot acel timp? De ce nu vorbise cu el? Oare ce o fi fost în mintea lui? Dacă a avut încredere să-i lase vrăjitorii pe mână, de ce nu a avut încredere să-i spună ce simte? Sau poate că nu a putut. Durerea pe care i-a pricinuit-o Clem o fi fost prea mare pentru el. Poate că a încercat să se convingă că nu este adevărat, sau cine mai ştie? Oricum, Ken ştia cu siguranță că vrea să se întoarcă la Institut, avea sentimentul că îl aştepta ceva acolo. Că Magul i-a lăsat ceva, sau poate chiar el a lăsat ceva în urmă. Sentimentul ăsta l-a chinuit încă de la plecarea de acolo.

Toți cei prezenți au semnat. La fel ca şi data trecută, nici unul nu a pățit nimic. Ceea ce dovedea că aveau gânduri curate. Seara s-a încheiat cu o cină în cinstea alianței. Ken a fost cel dintâi a dispărut de la masă. Gândurile îl chinuiau, iar forfota de acolo nu îi făcea deloc bine.

S-a retras pe o băncuță făcută din liane colorate. Acolo gândurile lui puteau să o ia razna. Erau doar el şi luna; ştia că lunii îi poate povesti totul. Nu putea nega nici măcar față de el, că încă se mai gândea la Clementina. Nu îşi putea nega sentimentele, încă o mai iubea pe frumoasa brunetă cu ochii ca noaptea. Dorul de ea îl cuprindea în fiecare seară, încă încerca să găsească o explicație a gestului ei. Nu vroia să creadă că ea nu a simțit nimic pentru el şi că l-a trădat pentru Kere. Totul a fost o minciună, încă de la început? Nu! Refuza categoric să creadă abureala asta. Imposibil ca absolut totul să fi fost o minciună!.

Fără să îşi dea seama, Ken s-a trezit cu tigrul lângă el. Acesta s-a aşezat pe labe, privind spre cer, fără să scoată un cuvânt. La scurt timp, a fost urmat de veverință, care l-a imitat întocmai. Nici Zeus nu a întârziat prea mult. Fiecare avea calități şi defecte, dar cel puțin erau împreună.

Noaptea s-a lăsat liniştită. Luna îi privea calmă şi le surâdea ca o mamă. Stelele se aşezau în diferite forme, dansând parcă pentru ei. Toți patru au adormit sub cerul înstelat, cu gândurile şi visele lor.

*

Dimineața a început destul de mohorâtă. Soarele parcă nu mai vroia să răsară. Groid îşi făcea de lucru sfărâmând nişte pietre în jurul palatului, Tlaloc privea trist pe fereastra mare din sala de mese, iar veverița îl imita, spre amuzamentul lui Zeus. Singurul care lipsea din grup era Ken. Mareea începuse deja să se impacienteze, întrebându-se dacă bărbatul se simțea bine. Dar se părea că doar ea îşi făcea griji pentru soarta profesorului, ceilalți fiind undeva între lumea reală şi cea a gândurilor.

După mai bine de o jumătate de oră, când micul dejun a luat sfârşit, şi-a făcut apariția şi Ken. Era fericit, aşa cum nu fusese de mai bine de o săptămână. Fața lui Tlaloc a luat şi ea o altă înfățişare. Era bucuros că îl vede pe prietenul său aşa destins şi fericit. Toți îl priveau întrebători. Care o fi motivul fericirii lui? Nimeni nu îşi putea explica. Ştiau bine că, în ultimul timp, bărbatul a fost destul de nefericit. Puțină bucurie era binevenită.

Ken s-a aşezat la masă şi le-a zâmbit, – Spune! a rostit Tlaloc, entuziasmat.

Profesorul nu părea că se grăbeşte. Sau, pur şi simplu, vroia să-i mai țină puțin în tensiune. Apoi, dintr-odată, a început să strige, speriindu-i pe toți cei de față:

– Sunt un geniu! Sunt cel mai bun! Ar trebui să vă închinați la picioarele mele! Sunt un zeu! Şi la propriu şi la figurat.

Tlaloc şi Zeus râdeau zgomotos. Nu se aşteptau la o asemenea explozie de bucurie, doar Mareea era nedumerită.

– Spune, Ken! Ce s-a întâmplat? Ken a luat-o în brațe şi a dansat-o pe o muzică imaginară. Cele patru picioare ale femeii nu mai atingeau pământul. Tlaloc a urmat exemplul prietenului său şi a luat veverița în gură, rotind-o fericit. Nimeni nu ştia de ce e Ken aşa de entuziasmat, dar toți îi împărtăşeau fericirea.

Profesorul s-a oprit din dans. Era complet amețit, la fel şi Mareea. Şi-a tras scaunul şi răsuflarea, apoi a spus cu vocea tremurându-i de emoție:

– Se întorc!

– Cine? a întrebat Zeus.

– Ares, Apollo şi Altheia.

Tigrul l-a privit şi lacrimile au început să-i curgă ca un fluviu. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Tlaloc plângând. Cu vocea pițigăiată din pricina lacrimilor pe care încerca să le potolească, a reuşit să spună:

– Atunci au reuşit!

Ken a aprobat:

– Da! I-au găsit pe zei! Vin aici. Vom fi din nou o echipă.

Nu au mai ținut cont unul de celălalt şi fiecare a lăsat lacrimile de bucurie să-i acopere fața. Fericirea era enormă. Au reuşit! Împreună, au reuşit!